

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 252

Αγαπητέ μου Ροβέρτε, Απαντώντας στην επιστολή σου, σου στέλνω αυτό που επιθυμείς στον σταθμό της Λυών. Θ' αναγνωρίσεις εύκολα το πρόσωπο που σου στέλνω από τα εξής χαρακτηριστικά: Θ' έχει φορέσει ένα ταχυέρι μιλιά και θ' έχει δυο τριαντάφυλλα στο κορόακι. Έγκρινω την απόφαση σου και σε φιλάω η γρηά θεία σου

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ τής μοίρας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΤΣΑΚΙ

Ευγένια
Ο Ροβέρτος Ντωτρέκ καθόταν στο μπουφέ του σταθμού κι' ετοιμάζετο προσεκτικά αυτό το γράμμα. Είχε φτασεί πολύ νωρίτερα από την ώρα που έφτανε το τραίνο και νευρίασε τώρα επειδή δεν έβλεπε ναρκίσει κανείς.

Επειδή έπρόκειτο να περάσει τρεις μήνες στο εξοχικό του κτήμα στο Μπουρμπονιάκι, χάρη του κυνηγιού, ήθελε ένα αξιοπρόσωπο να του διευθύνει το σπίτι και τη ριζόταν στην έκτακτη της θείας του.

Ξαφνικά πήδησε από τη θέσι του. Μια νέα δεκαοχτώ έτων τριπό, ντυμένη απλά αλλά κομψά, είχε καθίσει απέναντί του. Φαινόταν λεπτή και πολύ ευγενική, λίγο δειλή όμως. Ωστόσο ανταποκρινόταν απολύτως στα χαρακτηριστικά τα οποία του έδινε η επιστολή της θείας του.

Ασφαλώς θ' είσατο στο πρόσωπο που περιέμενε, την ρώτησε. «Ετοιμώ φανταίται, απαντήσε μ' ένα χαμογέλο η νέα. «Επρόκειτο να συναντήσω εδώ ένα κύριο, λίγο περασμένη ηλικίας, που χρειάζεται κουβερνάντα για το εξοχικό σπίτι του...»

Ο Ροβέρτος γύρισε και κυτάχθηκε σ' ένα καθρέφτη. Ήταν, αλήθεια, ένας κύριος λίγο περασμένης ηλικίας. Αφού τα μαλλιά του είχαν αρχίσει να σπρίζονταν στους κροτάφους. Μία δέν είχε ζητήσει κουβερνάντα.

Ωστόσο άρχισαν τη κουβέντα. «Η νέα—την έλεγαν Ζακελίνα—που διηγήθηκε την ιστορία της. Όρφανα και ολόμορφη στον κόσμο, ήταν υποχρεωμένη να εργασθεί».

Όταν ήρθε η ώρα της ανάκλησης, ο Ντωτρέκ ακολουθούσε την νέα λίγο διατακτικά ακόμα. «Εκείνη του έδειξε αποφασιστικά ένα βάζονι και κράτησε άμεσως δύο θέσεις, στις οποίες έγκαιρα στάθηκαν».

Δεν άρνησαν να φτάσουν στον σταθμό του Μπουρμπονιάκι. «Εκεί περιέμενε ο Βερνάρδος, ο γέρο-μαρξας. Μήπως του φάει κι' όταν έφτασαν στον εξοχικό πυργο, ο Ροβέρτος διάταξε να ετοιμασθεί μια κόμαρα για την Ζακελίνα, κι' άμεσως μετά το δείπνο αποσύρθηκε στη δική του».

Την άλλη μέρα ο Βερνάρδος κι' η γυναίκα του περιέμεναν περιέργοι στο χάλι. Τους είχε ξαφνιάσει η αφίξη της ωραίας εκείνης κοπέλας.

Ο Ντωτρέκ που είχε σκεφθεί καλά όλη τη νύχτα το ζήτημα, τους είπε την εξής δικαιολογία. «Η δεοτύνις Ζακελίνα είναι κηδεμονευόμενη μου. Έπειδή είναι ενήλικη πια, αποφάσισα να της ανυψώσω τη διευθύνση του σπιτιού μου και σας παρακαλώ να εκτελήτε τις εντολές που θα σας διώξω».

Όλα πήγαν καλά επί δεκαπέντε μέρες. Ο Ροβέρτος κολλούσε χάρη η αυγή πηγαίναυ για κυνήγι μαζί με διαφόρους προσκαλούμενους του. Η Ζακελίνα έπελάεσε τους υπηρέτες.

Ο Ροβέρτος ήταν κατενθουσιασμένος μαζί της και το σπουδαίοτερο, έρωτοχτυπημένος. Μία θραύδα ο Ντωτρέκ έμεινε ολόμυναχός με τη νέα. Η Ζακελίνα ήταν μια αληθινή όμορφη γυναίκα. Το γερμανοπαλιχαρο την κυττάζε με λαχτάρα.

Καμμένη μικρούλα, της είπε ξαφνικά. Μου φαίνεται ότι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, είναι να χωριστούμε... «Γιατί; ρώτησε εκείνη με ταραχή. Μήπως δεν έκτελώ όλους τους όρους της συμφωνίας μας; Ήρθα για κουβερνάντα κι' έγιναν οικονομός. Ωστόσο κάνω καλά τη δουλειά μου».

—Την έκτελείς υπέροχα, Ζακελίνα μου. Αλλά είσαι πολύ νέα για ένα γέρο σαν και μένα! —Ενα γέρο! φώναξε αυτή διακαρτυμένη.

—Μά να! Μήπως δεν μου είπες ότι η ίδια ότι είμαι ένας άβρωπος κάπως περασμένης ηλικίας; Την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε;

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της μικρούλας. Ο Ντωτρέκ την πήρε στην αγκαλιά του, όπως θ' έκανε ένας πολύ τρυφερός μπαμπάς για τη μικρούλα του κορίτσι. «Αλλοίμονο! Έλεγε διακατεμένη από λυγμούς η Ζακελίνα... Είμαι μόνη μου σ' αυτόν τον κόσμο. Αν με δώσετε, που θα πάω; Σε ποιά χέρια θα πέσω αν δεν με κρατήσετε σε;»

Ο Ροβέρτος θέλησε να δικαιολογηθεί, αλλά η Ζακελίνα του είπτε: —Σεις ο ίδιος δεν είπατε

στούς προσκαλούμενους σας ότι είσατε κηδεμών μου; —Καλά... καλά, είπε ο Ροβέρτος. Θ' αμείνω μαζί μου. Πέρασαν λίγες μέρες. Ένα μεσημέρι η Ζακελίνα περίμενε τον Ροβέρτο στην είσοδο. —Κύριε Ροβέρτε του είπε, Είνα στο σαλόνι μία γρηάια κυρία που σας ζητεί.

Ήταν η περίφημη θεία η οποία έπειθε δεν λαβαίνε διόλου ειδήσεις του, ανησυχούσε και πήγε ξαφνικά να δει τι έκαινε. —Εγώ είμαι να, του είπε, μόλις τον είδα. Γιατί ξαφνιάζεσαι; Έπειδή δεν μπορούσε να έλθει η γυναίκα που ζητούσε, αποφάσισα να την αντικαταστήσω. Έγω. Έτσι, τουλάχιστον, θα περάσει το χειμώνα με λιγότερη μοναξιά, αγαπητέ μου Ροβέρτε...

Πώς δεν ήθελε φώναζε εκείνος. Είπε τόσο καιρό εδώ. Έκείνη σ'αδύνατο... —Αδύνατον! Η φρόνιμη νέα που δεν δέχθηκε την πρότασή μου δεν είναι αυτή η νέα...

—Τόσο το καλύτερο, θεία μου. Θ' ασο σύστησε τώρα την αντικαταστάτριά της.

—Αυτή είναι η οικονομός σου; είπτε η θεία. Είπε πολύ χαριτωμένα, αλλά δεν έννοώ... —Ο Ντωτρέκ της αφηγήθηκε την περιπέτεια του της ζήτησε τη γνώμη της. Καταβυθωμένη η θεία του έφυγε άμεσως. Ο Ροβέρτος φυσικά την άφησε να πάει στο καλό...

—Αυτή τη φορά, είπτε σ'ε λίγο στη Ζακελίνα, μου φαίνεται μικρούλα μου ότι πρέπει όπωςδηποτε να χωρισθούμε...

Τον κυττάζε με τα μεγάλα διαπεραστικά ματια της, με τα μάτια ενός παιδιού που είναι θέαση ότι θα εισακουσθεί η παράκλησή του και έσπασε σε λυγμούς.

Ο Ροβέρτος τότε συγκεντρώσε όλο του το θάρρος και της ψιθύρισε οίγαντα με φωνή που έτρεξε: Ζακελίνα, θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

Αντι απαντήσεως η νέα έπεσε στη γαγκαλιά του κλαίγοντας άκόνα. —Υστερα από δυο μήνες τέλειαν τους γάμους των και έφυγαν για την Ιταλία.

Υστερα από την περιπέτεια αυτή ο Ντωτρέκ κι' η γυναίκα του μιλούσαν καιμιά φορά το βράδυ κάτω από τον έναστρο ουρανό: —Ελα τώρα μικρή μου Ζακελίνα, της λέει ο Ροβέρτος, άρνησου αν μπορείς τον ακατανίκητο νόμο του πεπρωμένου. Άλλωστ' έπρόκειτο να πιάς κι' άλλου σ'έστειλε η Μοίρα! Όπως λένε οι Άραβες: «Έτσι ήταν γραφτό»...

κิริκό κατόρθωμα είναι ο ένταφισμός τους και η παραμονή τους στον τάφο επί αρκετό διάστημα. Κατόπιν τους θγάζουν από τον τάφο ζωντανούς!

Πολλοί Άγγλοι αξιωματικοί του στρατού των Ινδιών παρέστησαν σε τέτοιου είδους πειράματα. Ο φακίρης έτάφη ζωντανός ενώπιον των, αφού εσφράγισε τα ρουθούνια και τα αυτιά του με κερί. Ύστερα έκλεισε τα μάτια του, γύρισε μέσα στο στόμα του τη γλώσσα του για να σταματήσει την αναπνοή και έπειτα άμεσως, με μόνη την θέλησή του, περιέπνεσε σε λήθαργο.

Τότε έδωσαν το σώμα του σ' ένα σάκκο ραμμένο και σφραγισμένο, ύστερα σ' ένα ξύλινο κιβώτιο με σιδερένια δαίματα γύρω και στερεά κλειδωμένο. Τέλος έκταφισαν το κιβώτιο φέρετρο σ' έναν τάφο χτιστό.

Τον τάφο αυτόν τον έκλεισαν με μία πλάκα πάνω στην οποία έθριξαν κύμα. Πάνω από το κύμα του τάφου έσπειραν καλαμπόκι, νύχτα δε και ημέρα Άγγλοι σκοποί τον φρουρούσαν.

Όταν πέρασαν δέκα μήνες από την ημέρα που ένταφισμοί, άνοιξαν τον τάφο και έβγαλαν τον φακίρη. Το σώμα του είχε στεγνώσει, αλλά δεν παρουσίαζε κανένα σημάδι αποσυνθέσεως. Η καρδιά του δεν έπαλλε. Τα μέλη του ήταν άκαμπτα και φυκρά.

Εν τούτοις, στο πίσω μέρος του κεφαλιού του διατηρείτο κάποια θερμότης, πολύ αδύνατη. Τον άνοιξαν το στόμα, τοποθέτησαν τη γλώσσα του στη φυσική της θέσι και του έκαναν δτι κάνουν και οτουις πνιγμένους. Αφού έτι μερικέες ώρες το έτριψαν όλο το σώμα και του προκάλεσαν τεχνητή αναπνοή, η καρδιά του άρχισε να ξαναχτυπά και η ζωή ξαναγύρισε οίγαντα οίγαντα.

Το πείραμα αυτό είναι κλασικό μεταξύ των φακίρων.

Υπάρχουν εξ' άλλου φωτογραφίες φακίρων που έμειναν επί οδομαδές ολόκληρες με το κεφάλι κλειμένο στο κύμα, ενώ οι κορμούς τους, τα χέρια τους και τα πόδια τους — τα οποία έδασταν ειδικά σπρίντλιν — μοιάζουν σαν τον κορμό και τα κλαδιά ενός ανδρώπινου δέντρου.

ΠΑΝΩ ΣΕ ΚΑΡΦΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΜΕΝΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ

Υπάρχουν επίσης φακίραι, οι οποίοι πέρασαν όλη τη ζωή τους στις όχθες του ποταμού Γάγγη, αδιάφοροι στο ψυχός, τη ζέση, τα τοιμήματα των κουνουπιών και των κόκκινων μυρμηγκιών, που συχνά πίναν και εφώλαζαν στις άγριες γενειάδες των.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ

Άλλοι σκεπάζονται με βαρείες αλυσίδες και μένουν έτσι είτε καθισμένοι είτε όρθιοι, κυριολεκτικώς πλακωμένοι από το τρομερό τους βάρος.

Με την διαρκή άσκηση της θελήσεως τους οι φακίραι αποπνούν εκπληκτική δύναμη υποβολής. Η δύναμη αυτή εξασκείται επί εμψύχων και άψύχων.

Ο φακίρης — παράδειγμα έπιβολής επί άψύχων — θυθίζει το μαστούνι του στο κύμα, αφού προηγουμένως περνά σ' αυτό μερικά φύλλα σικιάς και υπό την επήρεια του βλεμματός του, ενώ δεν φυσά καθόλου άερας, τα φύλλα ανεβαίνουν και καταβαίνουν κατά μήκος του κύλου, σαν να τα σπρώχνει κάποια μυστηριώδης πνοή.

Άλλος φακίρης τοποθετεί μπροστά του ένα είδος κιθάρας καμωμένης από το κέλυφος χελώνας, με χορδές τευτωμένες. Καί έζαφνα, χωρίς κανένα χέρι να τις άγγιζει, με μόνη τη θέλησή του φακίρη, οι χορδές άρχίζουν να δονούνται και να παράγουν μελωδικούς ήχους.

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΘΟ!

Το εκπληκτικότερο όμως φακίρικό κατόρθωμα είναι ο ένταφισμός τους και η παραμονή τους στον τάφο επί αρκετό διάστημα. Κατόπιν τους θγάζουν από τον τάφο ζωντανούς!

Ιδιότητα Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5

Τηλέφωνο: 29-967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 252

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1943

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Το πρόβλημα

Στο γραφείο μίος γιάτρινας. Ένα κομψό γραφείο με άνθη στα βάζα με ώραιους πινάκες στους τοίχους, με τη θερμή άπλοσφαιρα ενός δωματίου βαμμένου με γούστο. Νέα και ώραια η γιάτριναν και οι έπισκέπτες της ώρας εκείνης κάθε άλλο παρά άρρωστοι! Μία κοπέλλα ως έικοσιτριών έτων, συμπαθησάτη και πολύ μορφωμένη, κι' ένας κύριος, νέος έπισης, μορφωμένος κι' αυτός, μοντέρνοι άνθρωποι και οι τρείς γαμάτοι άνησυχίες κι' ένδιαφέροντα για τα προβλήματα της ζωής.

Η ώρα των έπισκέψεων των άσθενών είχε τελειώσει και η γιάτριναν δέχονταν τους φίλους της, κοπνίζε το ταχυγράφι της και συζητούσε.

Όταν πέρασαν δέκα μήνες από την ημέρα που ένταφισμοί, άνοιξαν τον τάφο και έβγαλαν τον φακίρη. Το σώμα του είχε στεγνώσει, αλλά δεν παρουσίαζε κανένα σημάδι αποσυνθέσεως. Η καρδιά του δεν έπαλλε. Τα μέλη του ήταν άκαμπτα και φυκρά.

Οι γνώμες ήταν διχασμένες. Η νεαρή και ώραια έπισκεπτις άτό την πρώτη στιγμή εξέδωλεσε την πίστι της στη φίλια. Μπορεί άξιόλογα, έλεγε, να υπάρχει άγνη και άπιστορόβουλη φίλια μεταξύ ενός άντρα και μιας γυναίκας; Η διατήρηση των σχέσεων στο έπιπεδο της φίλιας είναι δείγμα πολιτισμού, σημείει άκαταρτητος, μία μορφή της προόδου και της εξέλιξης της νέας γενεάς, μιας γενεάς που τα κορίτσια και τ' άγόρια της μπορούν να κυττάζονται με θαρρος στα μάτια. Άνέφερε σειρά παραδείγματα για να υποστηρίξει τις πεποιθήσεις της. Μιλώσε για γυνάστες και για γυνούσους της, για φοιτήτριες, για κοπέλλες εργαζόμενες που διατηρούν με νέους σαν κι' αυτές σχέσεις, οι οποίες δε θγαίνουν από τον τόνο της ελκρινούς φίλιας και της κομμεραντερί —μιά λέξις που δεν έχει την αντίστοιχη της στη γλώσσα μας. Αυτή η ίδια γνωρίζεται με δηληλιούς της, συνδέεται φιλικώτατα μαζί τους και ποτέ ούτε από τη δική της, ούτε —είνε βεβαία — από τη δική τους σκέψη πέρασε το κακό. Πηγαίνουν μαζί στους κινηματογράφους, άνεβαίνουν σε βουνά, καθνται σε κέντρα, κολυμπούν το καλοκαίρι. Και ούτε μία φορά τους ένώχλησε ο πειρασμός. Κάποτε σε μία έκδορμη, έξω από την πόλη, διανυκτέρευσε σ' ένα ξενοδοχείο, κι' έπειδή δωμάτια δεν περισσεύαν μοιράστηκε το ένα δωμάτιο που ήταν ελεύθερο με τον συνεκδομέα της. Δεν αισθάνθηκε, λέει, καμμία άνησυχία, ούτ' εκείνος έδειξε την παραμικρή πρόθεση να της φανή ένοχλητικός.

Α, πιστεύει, πιστεύει άπόλυτα στη φίλια και εν' εύτυχης γιατί ζή σε μία έποχή που με τόσο πλούσια άπδοσι καλλιεργείται το είδος αυτό.

Πόσο αντίθετες ήταν οι έπιψεις του κυρίου της συντροφιάς... Μία σοβαρολογέει, ρώτησε. Απλή φίλια μεταξύ δύο φυσιογνωικών ανθρώπων! Θ' ήταν καστική; Θ' ήταν άκόνα άποκαρπντική; Δέν άδύνατο τέτοια περιπτώσεις δεν άνάρχει. Δεν πιστεύει αυτός στη φίλια. Στη φίλια έλάνει τον κομψοφαρισμένο έρωτα. Το ότι μία κοπέλλα κι' ένα παλιχαίρι δρέθηκαν στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου και πέρασαν τη νύχτα τους κατά τρόπο άμειωτο δεν σημαίνει ότι έλάνει από τον ένα η από τον άλλον η έπιθυμία. Άλλοίμονο αν συνέβαινε κάτι τέτοιο! Έκρεπε να πάνε στο γιατρό να κυτταχθούν. Η έπιθυμία δεν έλάνει. Είχαν όμως τη δύναμη να τη συγκρατήσουν. Αυτό μάς έγγελα και μιλούμε περί φίλιας.

Η αυτοκυριαρχία είναι λιγυρότερη σήμερα παρά σε παλαιότερες ώρες. Όσο γυρίζουμε στο παρελθόν, τόσο η αυτοκυριαρχία περιορίζεται, όταν δε φθάσουμε στους πρωτογόνους, η έκδωλωση της έπιθυμίας δεν έζει κανένα χαλινό. Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει τη δύναμη να έπιθώλεται στον έαυτό του. Έν' από τα γνωρίσματα του πολιτισμού, το σπουδαιότερο ίσως απ' όλα.

Μιά τέτοια έρουμενία τη δέχεται. Ποτέ όμως η συνωμωπρία του δεν θ' από πείση ότι στις φιλικές σχέσεις δύο ανθρώπων αντίθετο φύλου, δε θ' εμβόλη το ποιητικό πνεύμα. Ίδιως για τον άντρα. Άναφέρει κάτι που διάβασε σ' ένα ξένο συγγραφέα. Ο άντρας δε γίνεται φίλος μιας γυναίκας, παρά μόνο αφού προηγουμένως έπιθυμήσει τη γυναίκα αυτή με τις αισθήσεις του. Κάποια παραχώρησι ο συγγραφέας κάνει μόνο για τις γυναίκες. Σ' αυτές συμβαίνει το αντίθετο. Αυτές πρώτα περιβάλλουν έναν άντρα με τη φίλια τους κι' ύστερα τον έπιθυμούν. Γι' αυτό και μία γυναίκα μπορεί να άπολήρη —κι' όταν μιλούμε εδώ για άγάπη έννοούμε τη φίλια — έναν άσχημο άντρα. Ο άντρας όμως δύσκολα άνεχεται

Ιδιότητα Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ

Γραφεία: Όδός Σανταρόζα 5

Τηλέφωνο: 29-967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 252

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1943

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Το πρόβλημα

Στο γραφείο μίος γιάτρινας. Ένα κομψό γραφείο με άνθη στα βάζα με ώραιους πινάκες στους τοίχους, με τη θερμή άπλοσφαιρα ενός δωματίου βαμμένου με γούστο. Νέα και ώραια η γιάτριναν και οι έπισκέπτες της ώρας εκείνης κάθε άλλο παρά άρρωστοι! Μία κοπέλλα ως έικοσιτριών έτων, συμπαθησάτη και πολύ μορφωμένη, κι' ένας κύριος, νέος έπισης, μορφωμένος κι' αυτός, μοντέρνοι άνθρωποι και οι τρείς γαμάτοι άνησυχίες κι' ένδιαφέροντα για τα προβλήματα της ζωής.

Η ώρα των έπισκέψεων των άσθενών είχε τελειώσει και η γιάτριναν δέχονταν τους φίλους της, κοπνίζε το ταχυγράφι της και συζητούσε.

Όταν πέρασαν δέκα μήνες από την ημέρα που ένταφισμοί, άνοιξαν τον τάφο και έβγαλαν τον φακίρη. Το σώμα του είχε στεγνώσει, αλλά δεν παρουσίαζε κανένα σημάδι αποσυνθέσεως. Η καρδιά του δεν έπαλλε. Τα μέλη του ήταν άκαμπτα και φυκρά.

Οι γνώμες ήταν διχασμένες. Η νεαρή και ώραια έπισκεπτις άτό την πρώτη στιγμή εξέδωλεσε την πίστι της στη φίλια. Μπορεί άξιόλογα, έλεγε, να υπάρχει άγνη και άπιστορόβουλη φίλια μεταξύ ενός άντρα και μιας γυναίκας; Η διατήρηση των σχέσεων στο έπιπεδο της φίλιας είναι δείγμα πολιτισμού, σημείει άκαταρτητος, μία μορφή της προόδου και της εξέλιξης της νέας γενεάς, μιας γενεάς που τα κορίτσια και τ' άγόρια της μπορούν να κυττάζονται με θαρρος στα μάτια. Άνέφερε σειρά παραδείγματα για να υποστηρίξει τις πεποιθήσεις της. Μιλώσε για γυνάστες και για γυνούσους της, για φοιτήτριες, για κοπέλλες εργαζόμενες που διατηρούν με νέους σαν κι' αυτές σχέσεις, οι οποίες δε θγαίνουν από τον τόνο της ελκρινούς φίλιας και της κομμεραντερί —μιά λέξις που δεν έχει την αντίστοιχη της στη γλώσσα μας. Αυτή η ίδια γνωρίζεται με δηληλιούς της, συνδέεται φιλικώτατα μαζί τους και ποτέ ούτε από τη δική της, ούτε —είνε βεβαία — από τη δική τους σκέψη πέρασε το κακό. Πηγαίνουν μαζί στους κινηματογράφους, άνεβαίνουν σε βουνά, καθνται σε κέντρα, κολυμπούν το καλοκαίρι. Και ούτε μία φορά τους ένώχλησε ο πειρασμός. Κάποτε σε μία έκδορμη, έξω από την πόλη, διανυκτέρευσε σ' ένα ξενοδοχείο, κι' έπειδή δωμάτια δεν περισσεύαν μοιράστηκε το ένα δωμάτιο που ήταν ελεύθερο με τον συνεκδομέα της. Δεν αισθάνθηκε, λέει, καμμία άνησυχία, ούτ' εκείνος έδειξε την παραμικρή πρόθεση να της φανή ένοχλητικός.

Α, πιστεύει, πιστεύει άπόλυτα στη φίλια και εν' εύτυχης γιατί ζή σε μία έποχή που με τόσο πλούσια άπδοσι καλλιεργείται το είδος αυτό.

Πόσο αντίθετες ήταν οι έπιψεις του κυρίου της συντροφιάς... Μία σοβαρολογέει, ρώτησε. Απλή φίλια μεταξύ δύο φυσιογνωικών ανθρώπων! Θ' ήταν καστική; Θ' ήταν άκόνα άποκαρπντική; Δέν άδύνατο τέτοια περιπτώσεις δεν άνάρχει. Δεν πιστεύει αυτός στη φίλια. Στη φίλια έλάνει τον κομψοφαρισμένο έρωτα. Το ότι μία κοπέλλα κι' ένα παλιχαίρι δρέθηκαν στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου και πέρασαν τη νύχτα τους κατά τρόπο άμειωτο δεν σημαίνει ότι έλάνει από τον ένα η από τον άλλον η έπιθυμία. Άλλοίμονο αν συνέβαινε κάτι τέτοιο! Έκρεπε να πάνε στο γιατρό να κυτταχθούν. Η έπιθυμία δεν έλάνει. Είχαν όμως τη δύναμη να τη συγκρατήσουν. Αυτό μάς έγγελα και μιλούμε περί φίλιας.

Η αυτοκυριαρχία είναι λιγυρότερη σήμερα παρά σε παλαιότερες ώρες. Όσο γυρίζουμε στο παρελθόν, τόσο η αυτοκυριαρχία περιορίζεται, όταν δε φθάσουμε στους πρωτογόνους, η έκδωλωση της έπιθυμίας δεν έζει κανένα χαλινό. Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει τη δύναμη να έπιθώλεται στον έαυτό του. Έν' από τα γνωρίσματα του πολιτισμού, το σπουδαιότερο ίσως απ' όλα.

Μιά τέτοια έρουμενία τη δέχεται. Ποτέ όμως η συνωμωπρία του δεν θ' από πείση ότι στις φιλικές σχέσεις δύο ανθρώπων αντίθετο φύλου, δε θ' εμβόλη το ποιητικό πνεύμα. Ίδιως για τον άντρα. Άναφέρει κάτι που διάβασε σ' ένα ξένο συγγραφέα. Ο άντρας δε γίνεται φίλος μιας γυναίκας, παρά μόνο αφού προηγουμένως έπιθυμήσει τη γυναίκα αυτή με τις αισθήσεις του. Κάποια παραχώρησι ο συγγραφέας κάνει μόνο για τις γυναίκες. Σ' αυτές συμβαίνει το αντίθετο. Αυτές πρώτα περιβάλλουν έναν άντρα με τη φίλια τους κι' ύστερα τον έπιθυμούν. Γι' αυτό και μία γυναίκα μπορεί να άπολήρη —κι' όταν μιλούμε εδώ για άγάπη έννοούμε τη φίλια — έναν άσχημο άντρα. Ο άντρας όμως δύσκολα άνεχεται

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 252

ΑΘΗΝΑΙ 18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1943

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Σε περασμένες εποχές, σ' ευτυχισμένα χρόνια, όταν δειλά φτερούγιναν τα πρώτα χελιδόνια, λουλουδιζ' η Άθήνα μας, χωρίς άμφιβολία, και τ' άνθη πλημμυρίζανε μέσα στ' άνθωπώλεια.

Άλλα σ' ους σύγχρονους καιρούς και σ' τις παρούσες μέρες καμμία δέν έχουν πέρασι οι κήποι και οι σέρρες. Κι' οι κάτοικοι των Άθηνών λόγω τών τώσων των δεινών, τ' λένε νέα — σκέτα — με καθαρή συνείδησι, χωρίς φωνές κι' άντρες, πώς απ' το τριαντάφυλλο ή από μία διολέττα άπειρώς τώρα προτιμούν κουκκία και άγγινάρες!...

Οι έρασται δέν δρέπουνε και σήμερα ναρκίσσους, αλλά με κόπο άρκετό και μ' άφθονο Ιδρώτα, μπαίνουνε μέσα σ' ους φαίδρους τ' Άπριλη Παραδείσεως και δρέπουνε κρυφά — κρυφά σπανάκια και καρότα!...

Ο ΡΥΘΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΑΖ

Της τζάζ ο έξάλλος ρυθμός τον κόσμο κατακτά, γι' αυτό τα μελοδράματα δέν είναι άνεκτά ο άριθμός των φίλων της αυξάνει όσημείραι, κι' άκούνε με παράπονο το τελευταίο «Χαίρε».

Της κλασσικής της μουσικής το τέμπο δέν μάς κάνει οι ραφιδώεις ώχρουν μπροστά στο «Νάνι — νάνι», κάτ' ο Μπετόβεν, ο Σοπέν, ο Βέρντι κι' ο Μασκάνι, και ζήτω το συγκρότημα του Σπάρτακου του Γιάννη!...

Μας έχει πιάσει με τη τζάζ πρηνιατική μανία, η φόρα που έπληραμε σταματηπό δέν έχει, κι' οι κανταδόροι αν σταθούν δειλά σε μία γωνία, δέν λένε την «Άμυγδαλιά, γκαρίζουνε το «Βρέχει!»

Σε τέμπο τζάζ, άγαπητοι, ο κόσμος πιά κινείται, στην αγορά σε τέμπο τζάζ πουλάει κι' αγοράζει, στα τραμ σε τέμπο τζάζ ώθει, σε τέμπο τζάζ ώθείται, κι' απ' τη ζωή του, γενικώς, τη τζάζ ποτέ δέν θγάζει.

Γι' αυτό της τζάζ οι θαυμασται, άνευ σκοπού ύπουλου, περιφρονώντας πάντοτε την έμπαθι της σάτυρα, ύμνουνε την Βασίλισσα της τζάζ, την Βλαχοπούλου, που, όπως λένε, προσεχώς θ' αίνι κι' Αυτοκράτειρα!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Είτε όμως από την έπιθυμία άρχίζουν, όπως συμβαίνει με τον άντρα, είτε στην έπιθυμία τελειώνουν, όπως συμβαίνει με τη γυναίκα, οι φιλικές σχέσεις, όταν πρόκειται περί όντων ανθρώπων, δέν είναι τίποτα περισσότερο από το ανεκδύλωτο έρωτικό ασήθημα που καμμία φορά κρυμμένο στα δάκρυ του υποσυνείδητου έγγελα κι' έμεις τους ίδιους, κι' ενώ είμαστε βέβαιοι, ότι φιλικός είναι ο σύνδεσμός μας μ' ένα πρόσωπο, στα βάθος δέν είναι τίποτ' άλλο, παρά έρωτικός.

Σας έπαναλαμβάνω σκέψεις που δεν μ' ανήκουν. Η γιάτριναν συμπεριέφερε με τον έπισκεπτή της. Η έπισκεπτις, πεισιχωμένη και νευρική, αντίταχθηκε με πάθος εναντίον και των δύο για να έπιμεινη στις πεποιθήσεις της για την άγνη και ελκρινή φίλια. Και το πρόβλημα που δέν έλυναν οι ελάνες έμεινε άλυτο και στο γραφείο της ώραιας γιάτρινας.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

Ο πασχαλινός «Θησαυρός» προπολεμικός με θαυμασίο πολυχρόμο

ΑΣΗΜΕΝΙΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ

Νέοι συνεργάται, οι άριστέες των Έλλήνων λογοτεχνών και δημοσιογράφων.

Διοικητής Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Συνδρομή: Έτησία Δρχ. 10.500

Έξώμηνος » 5.200

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Σε περασμένες εποχές, σ' ευτυχισμένα χρόνια, όταν δειλά φτερούγιναν τα πρώτα χελιδόνια, λουλουδιζ' η Άθήνα μας, χωρίς άμφιβολία, και τ' άνθη πλημμυρίζανε μέσα στ' άνθωπώλεια.

Άλλα σ' ους σύγχρονους καιρούς και σ' τις παρούσες μέρες καμμία δέν έχουν πέρασι οι κήποι και οι σέρρες. Κι' οι κάτοικοι των Άθηνών λόγω τών τώσων των δεινών, τ' λένε νέα — σκέτα — με καθαρή συνείδησι, χωρίς φωνές κι' άντρες, πώς απ' το τριαντάφυλλο ή από μία διολέττα άπειρώς τώρα προτιμούν κουκκία και άγγινάρες!...

Οι έρασται δέν δρέπουνε και σήμερα ναρκίσσους, αλλά με κόπο άρκετό και μ' άφθονο Ιδρώτα, μπαίνουνε μέσα σ' ους φαίδρους τ' Άπριλη Παραδείσεως και δρέπουνε κρυφά — κρυφά σπανάκια και καρότα!...

Ο ΡΥΘΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΑΖ

Καμουφλαρισμένη αγάπη

(Απόγευμα ανοιξιάτικο 'Απ' την ανοιχτή μπαλκονόπορτα ώλι-σθάνουσε μέσα στο σαλόνι, τα πρώτα άρωματά των κήπων. 'Εκείνη κι' 'Εκείνος, σε δύο πολυ-θρόνες, ονειροπολούν καντιόντας. 'Απ' το διπλόκο δωμάτιο, εύθυμο θόρυβος, κομμάτια μουσικής γέλιων, συζητήσεων).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά). —...Κι' ε-
ται, άναγκαζόμαστε να κρύβουμε
απ' τον κόσμο, απ' το 'πολύ κοι-
νόν', την πραγματική μας ψυχική
κατάσταση, τ' αλήθειά μας αίσθη-
τα;...

ΕΚΕΙΝΗ. —Δεν είν' όμορφο α-
υτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ. —Φριχτό! Είνε το φο-
βερότερο μαρτύριο που δά μπο-
ρούσε να έβγαλει ο θάνατος της
με την πιο αλγεινή φαντασία.

ΕΚΕΙΝΗ. —Τι λές; ΓΙΑ φαντά-
σου; Έγώ, στο πλευρό ενός άν-
θρώπου που όλοι μου τών έχουνε
διορίσει έραστή;

ΕΚΕΙΝΟΣ. —...Κι' εγώ, πλάι σ'ε-
μιά γυναίκα, που η κοινή γνώμη
μου την έχει επιβάλει για 'έκλε-
κη'...

ΕΚΕΙΝΗ. —...Ένω, ούτε αυτός
μου λέει, τίποτε ούτε αυτή λέει
σε σένα τίποτε... Είμαστε οι ά-
γαπημένοι του σκοταδιού, που...

φώς, στη μεγάλη μέρα, εμφανι-
ζόμαστε χωρισμένοι κι' ενώμενοι
με δυο ξένα πρόσωπα, που πραγ-
ματικά δε μας λένε τίποτα δε δα-
νούν τις καρδιές μας, δεν κάνουν
τις αίσθησές μας, γ' άναστα-
τώνονται... Μα, πες μου, υπάρχει
τίποτε ωραιότερο απ' αυτό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (εξάλλος, με συζη-
τίνια όμως για να μην ακουστή
αυτο ύπαλα). —Τι λές;... Τ' είνε
αυτά που λές;... Σ', άναπτό, μ'
άναπτάς, μεσώ μ'ε' στη λάμψη
των άσκηκίων καταμαρμαρι-
ών σου, με συγκλονίζουν οι βα-
θειές νοστές της φωνής σου που
γεμίζουνε την απλήτη άκοή μου
με τις ασύγκριτες αισθησιακές ο-
χαριές τους. Κι' όμως, είμαστε
άνεστη-τα, κι' άδικαιολόγητα ύ-
ποχρεωμένοι να θάξουμε φιμωτο-
στην κραυγή της καρδιάς μας, κι'
άκουμε με σκληρή ψυχραιμία το
άπεγνωσμένο σ'ε-ο-ε-ε' των
αίσθησών μας που άναστατώνου-
ται στο άπλο πλησίον των κορ-
μών μας... Νά τώρα, είμαστε
καθισμένοι ήσυχά-ήσυχά μεσά σ'
αυτές τις πολυθρόνες, μπροστά σ'
αυτή την ανοιχτή μπαλκονόπορτα
που ρίχνει στα πόδια μας ικέτη
στον 'Απρίλη μ' όλες τις συγκλο-
νιστικές του όμορφιές, και μιλά-

με χαμηλόφωνα για να μη μας
άκούσουν από δίπλα οι δυνάστες
μας, ο δικός σου, η δική μου, να
μη μας άκούση ο κόσμος που μας
θέλει χαρισμένους από μια σάπι-
στηκή επίμονη μοχθήρα... 'Ε, μ'ά
όχι! Είνε φοβερό... Όμολόγησέ
το... 'Εμένα μούρχειται να κλει-
σώ τη φωνή μου, να καταστρέψω
αυτή τη θεατρική μου ήρεμία και
να βροντοφωνήσω στους ανθρώ-
πους τόν πόθο μου, την εύτυχία
μου, την αγάπη μου! ('Εχει μισ-
οσθηκωθή).

ΕΚΕΙΝΗ (τόν ξανακαθίζει ήρε-
μα στην πολυθρόνα του). — Σί-
γά... 'Ο έρωας μας είνε ο προνο-
μικός του σκοταδιού και της
σκιάς... 'Εχει το προσόν που η
ζωή φυλάξε πάντα για τους έκλε-
κτούς της: τους ποιητές τους σο-
φούς, τους ρωμαντικούς... Τό σ' κ ο τ
α δ ε λ... το φως είνε για τα δευ-
τερεύοντα πρόσωπα της ζωής και
για τους κομπάρσους: Για τους
υπαλλήλους των γραφείων, για
τις νταντάδες των δημοσίων κη-
πων και για τους συζύγους των
νομικών ενώσεων... Τι δά κερί
σουμ' αν παραδώσουμε στον έρε-
τελισμό του φωτός και τον έρωτά
μας;... Από όνειρο, θά τον κοι-
νούμε θεάμα... 'Αστον έκει που
θρόκεται... Νά, πλησιάζει η 'α-
γαπημένη' σου... Δίπλα έρχεται
κι' ο δικός μου 'άγαπημένος'...

'Ας σκεπασούμε πίσω απ' τη σκία
τους αυτό το κρυφό κι' εσώστο
μυστικό που λέγεται 'καμουφλαρι-
σμένη' αγάπη... ('Εκείνος σε λί-
γο θρόκεται δίπλα στην 'άγαπη-
μένη' του. 'Εκείνη δίπλα στο δικό
της, θάκοινοιακά όμως) γιατί, στη
πραγματικότητα, 'Εκείνη κι' 'Ε-
κείνος βρίσκονται τρυφερότατα άγ-
καλωμένοι μπροστά σ' όλους, —
με την ψυχή...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κάτι που πρέπει ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΦΥΛΕΣ

'Η κατανομή των διαφόρων φυ-
λών στον κόσμο είνε η εξής:

* 'Η Λευκή ή Καυκάσια φυλή,
άρθμεϊ στην Εύρώπη, 'Ασία, 'Α-
μερική κλπ. 725.000.000 άτομα.

* 'Η Μογγολική φυλή, στην 'Α-
σία 680.000.000.

* 'Η Αιθιοπική φυλή, στην 'Α-
φρική και σε μερικά μέρη της Β.
'Αμερικής 210.000.000.

* 'Η Μαλαϊκή φυλή στην 'Ωκεα-
νία κλπ. 105.000.000.

* 'Η Σημιτική φυλή, στην 'Α-
σία και στην Β. 'Αμερική, 100,
000.000.

* 'Η φυλή των 'Ερυθροδέρμων
στην 'Αμερική 30.000.000 περίπου.

Ο ΚΟΡΣΕΣ

'Ο κορσές που φορούν οι γυναί-
κες, είνε πανάρχαιος. Τον φορού-
σαν οι άρχαίες Αιγύπτους, οι 'Ελ-
ληνίδες και οι Ρωμαίες.

'Όταν ο κορσές είνε καμμένος
στά μέτρα μιας γυναίκας, όταν είνε
έλαστικός και δεν σφίγγει πε-
λώ και σ' το σώμα δίνει άρμονικές
γραμμές, και τα σπλάγια συγκρα-
τεί. Είνε δηλαδή ωφέλιμος.

Οι πολλοί στενοί όμως κορσέδες,
με τις άτσάλινες μανιέλες και ι-
δίας εκείνοι που φορούσαν οι μη-
τέρες μας και οι γιαγιάδες μας
και τους οποίους σφίγγαν οι άν-
δρες τους, τραβάντας τα καρδόνια
με όλη τους τη δύναμη, ήταν πολύ
βλαβέροι. Και το σώμα παραμορ-
φώνουν και την άναπνοή έμποδι-
ζουν, και την πέψη, και την κί-
νηση όλων των λειτουργιών του σώματος.

'Όσοι μπορείτε να φοράτε κορ-
σέ, αλλά πρέπει να είνε πολύ έλα-
στικός και καμμένος άκριβώς στα
μέτρα σας.

Το θεώρητο άγαλμα της 'Ελευ-
θερίας, που είνε στήμενο στην έ-
σοδο του λιμένος της Νέας 'Υόρ-
κης, είνε το μεγαλύτερο τοῦ κό-
σμου. 'Εχει ύψος 46 μέτρα και
ζυγίζει 2.000 τόνους. Το άγαλμα
αυτό το δώρησε στην 'Αμερική η
Γαλλία. Είνε δέ έργο του γλύ-
πτου Φρειδερίκου Μπαρτολνί και
άποτελείται από 300 κομμάτια.

ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

* Το άρωμα τοῦ θυμάρου χρειά-
ζεται 35 λεπτά για να εξαπολύσει
τά μικρόβια της Ινφλουέντζας.

* 'Ο δόσμος μπορεί να 'έξαπα-
στρέψει' το σκόρπο, μέσα σε 40 λε-
πτά.

* 'Η μυρωδιά της κανέλλας τέ-
λος μπορεί να σκοτώσει τα μικρό-
βια του τυφοειδούς πυρετού μέσα
σε 50 λεπτά.

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΧΑΡΙΑ

Μολονότι το δέρμα του καρχαρία
έχει πάχος μόνο 6 χιλιοστών,
ωστόσο είνε πολύ γερό. 'Από χι-
λιάδες χρόνια οι άγριες φυλές της
'Αφρικής χρησιμοποιούν το δέρμα
του καρχαρίου για να φτιάχνουν τις
χορδές των τόξων τους.

ΤΟ ΚΡΕΑΣ ΑΛΟΤΕ

Θέλετε να μάθετε από περιέρ-
γεια την τιμή τοῦ κρέατος στην
Αθήνα πρό έξήντα έτών; Διαβά-
στε το παρακάτω άπόσπασμα από
μια αθηναϊκή έφημερίδα τοῦ
1883:

«'Εν τη κεντρική άγορά: βόει-
ον δρασχίας 2' 'Αμνός 1.60—1.80.
'Εν τη πλατεία Ψυχρή, τῷ
Παλαιῷ Θεάτρῳ και τῷ ὁδῷ Βύσ-
σης: βόειον 1.80 'άμνός 1.40—
1.60.

'Εν Νεαπόλει: βόειον δρχ. 2,
άμνός 2.

'Εν τῷ ὁδῷ Κολοκοτρώνη :
βόειον 1.80, 'άμνός 1.80».

Εὐτυχισμένοι παλαιοί καλοί χρό-
νοί!

Στήν ταινία

'Ακουσε ο Παναγιωτάκης πολλά για την
νέα ελληνική ταινία. Και έπρότεινε στη
Σουσοῦ:

— Πάμε!
— Πού;
— Πανών μια ελληνική ταινία, Σουσοῦ.

«'Η φωνή της καρδιάς». Κι' όλος ο κόσμος
λέει πως είνε ώρα. Πάμε να την δούμε;
'Εμειδισε το υπερκόχνητον των μειδι-
μάτων της η μαντάμ Σουσοῦ:

— Νά παμε εις σινεμά;
— Ναι, ντε.
— Και παίζεται φιλμ ελληνικό;
— Είνε καλό, Σουσοῦ. Μιλάνε και έλλη-
νικά. Να καταλάβω κι' εγώ μια φορά τέ-
λος πάντων.

Το μειδίαμα της Σουσοῦς έγινε τώρα με-
τρία περιφρονήσεως:

— Πίτωκε άνθρωπε! Αυτό θά πῃ να μὴ
γνωρίζης καμμία ζένη γλώσσα και να πε-
ριορίζεσαι στα ελληνικά. Και έν τούτοις
όλη η χάρις του σινεμά είνε ότι μιλάνε ζέ-
νες γλώσσες. Και γαλλικά και γερμανικά
και ιταλικά και ούγγρικά και ισπανικά. Τό
σινεμά άρμόζει στους γλωσσολάβους. Και
είνε άσέπτος να το κάνουν να μιλά η
ελληνικά. Δεν έχει κανένα ένδιαφέρον.

— Παίζει ο Βεάκης;
— Ζεμανφού!
— Είνε τοῦ κ. 'Ιωαννοπούλου.

— Δέκα φορές ζεμανφού. 'Εδῶ σου πε-
ριφρονῶ ένα Βεάκη και μὴν λές περὶ 'Ιω-
αννοπούλου! 'Αστείο πράγμα!

'Αλλά ο Παναγιωτάκης επέμεινε πολύ.
Είχε άκούσει τόσα για την νέαν ελληνική
ταινία, ὥστε παρά τα λεγόμενα της Σου-
σοῦς, δεν παρητήθη της ιδέας.

— Μωρέ ζαργάνα μου, μια φορά κι' εγώ
σε παρακάλεσα τέλος πάντων να πάμε κά-
που. Σου άρνήθηκα ποτέ τίποτε εγώ; 'Οχι.
Γιατί μωρέ ζαργάνα μου είσαι τόσο άδισα-
λός; 'Ασε με και μένα να διασκεδάσω
μια φορά.

— Νά πᾶς μόνος.
— Θέλω να σ' έχω κοντά μου.
— Διά λόγους αίνης;
— Μά φυσικά. 'Ενας Παναγιωτάκης χωρίς
τη Σουσοῦ είνε τίποτε. 'Εσύ μωρέ ζαργά-
να μου είσαι το καμάρι μου. Μαζί σου παίρ-
νω άλλον αέρα, με άντιλαμβάνεσαι; 'Αμα
είσαι κοντά μου μ' υπολογίζω κι' έμένα.

Τά λόγια αυτά συνεκίνησαν την Σουσοῦ.
Και έδэхθη:

— 'Εστω.
— Θαρῆς;
— Πότε;
— 'Όταν θέλεις ζαργάνα μου.

— Πάμε. 'Υπό έναν ὄρον όμως. 'Οχι να
δῆς ελληνικούς τύπους, λαϊκόπτες και τά
παρόμοια. Πληροφορομαι ότι ο κ. Βεάκης
παριότανε ταβερνιάρη. Και ὅχι μόνις τόν
δῆς εις παρομοιον ρόλον, εἶδε ο σκύλος
την γεννή του κι' αναγάλλισε η καρδιά
του και μὴν άρχισε έκδηλῶσεις και χει-
ροκροτήματα, μπράβο και τά τοιαῦτα. Και
εις έμᾶς τις μεγάλες ονομαρίες άρέσει ο
Βεάκης. 'Αλλά ὅχι και να ανακατεύεται
εις ταβέρνες και κρίμα τὸ ὄνομά του. Τόν
θαυμάζω μόνον εις μεγάλα έργα και δῆ
εύρωπαϊκά.

Αφοῦ τοῦ έθεσε τοὺς ὁρους της η Σου-
σοῦ ξεκίνησαν. 'Αλλά μόλις έμῆκαν στο
'Ρεξ' παρουσιάσθη κάτι το άπρόοπτον.
Δέν ήταν μόνον α πλημμυρισμένη η σάλα,
άλλά και οί διάδρομοι. 'Ικνος θέσεως δέν
υπήρχε πουθενά. Και ο μὲν Παναγιωτάκης
ήταν έτοιμος να παρακολουθήρη την ται-
νία ὀρθός. 'Η Σουσοῦ ὅμως εγύρισε στην
ταξίετρία:

— Ψί! Μικρά!
— 'Ορίστε, κυρία.

— Θέσις περικαλῶ.
— Δέν υπάρχει.
— Μὴ μὴν λές έμένα δέν υπάρχει, σα-
χή! Καί όταν εισέρχεται μία μαντάμ Σου-
σοῦ στον κινηματογράφο σας και σας κά-
νει την τιμή, άπορώ πῶς ὀμνείτε δέν ύ-
πάρχει θεσις και άδιες! Να ἔλθῃ ο κ.
Βεάκης να μὴ δώρη μία θεσι.

Αὐτά τά έλεγε ὑψηλόφωνος η Σουσοῦ,
τόσο πού την άκούσε ο κόσμος πού ήταν
γύρω κι' έσπασε στα γέλια.

— 'Η Σουσοῦ!
— Ζητάει να της δώρη θεός ο Βεάκης!
— 'Εχ, εχ, εχ!

Και ένῷ γελούσε ο κόσμος, η ταξίετρία
εξήγησε:

— Κυρία μου, πρώτον ο κ. Βεάκης δέν
είνε εδῶ. 'Εχει άλλες δουλειές και δέν
πατάει απ' το σινεμά.

— Δέν έμαθε ότι θά ἔλθῃ;
— Δέν ξέρω.

— Να ειδοποιηθῇ.
Νέα γέλια τοῦ κόσμου.
— 'Ο κ. 'Ιωαννοπούλος.
— 'Εδῶ είνε.

— Να ειδοποιηθῇ ότι ἦλθε η μαντάμ Σου-
σοῦ. Και να μὴν ετοιμάσῃ μία σαιζ - λόγκ.
Και να λάβῃ ὑπ' ὄψη του ότι συνοδεύομαι.

'Εκείνη την στιγμή έπροβάλλονταν μερι-
κές από τις ὥραιότερες σκηνές τοῦ φιλμ.
Κοντά στην ὑπερκοχνητή σκηνή τοῦ Βεάκη
με την νέα και περιφημη πρωταγωνίστρια
ἴδα Καίτη Πάνου, τους Λειβαδίτη και τους
άλλους, έπροβάλλονταν οί σκηνές τοῦ Νί-
κου Ματθαίου — τοῦ νέου αὐτοῦ κωμικοῦ
που εστάθηκε μιά πραγματική επίσημη ἀπο-
κάλυψη — κι' ο κόσμος έγελοῦσε με την
καρδιά του. 'Ολόκληρο τὸ θέατρο εσείετο
ἀπό τά γέλια με τις κωμικές έκφράσεις τοῦ
νέου κωμικοῦ μας, τόσο πού έγκατέλειψαν
ὅλοι τῇ Σουσοῦ και άποσιώθηκαν πάλι στην
παρακολούθησιν της ταινίας.

— Ποιός είνε αὐτός;
— 'Ο Νίκος Ματθαίου, Σουσοῦ.

— Δέν μὴν άρέσει.
— Μά είνε έκτακτος.

— Μπορεί για σένα. 'Εγώ άλλον κωμικό
ἀπό τόν Τεῶ Λιγκέν δέν ξέρω.

'Εν τῷ μεταξύ ὅμως καθώς έπροχωρού-
σε η προβολή τοῦ φιλμ, εφάνηκε πάλι ο
Βεάκης, τοῦ ὁποίου το παιζιμο συνήρασε
την Σουσοῦ πού εξαχάσθηκε. Κάθε κίνησις
τοῦ μεγάλου πρωταγωνιστοῦ μας, κάθε λέ-
ξις του, κάθε έκφρασίς του, προκαλοῦσε
τόση συγκίνησιν σ' ὀλόκληρη τὴν σάλα,
ὥστε και η Σουσοῦ εἴχεσε ότι παρακολου-
θοῦσε ὄρθια. 'Όσο για τόν Παναγιωτάκη,
επῆγαινε να τρελλαθῇ απ' τόν ένθουσια-
σμό του. Περιφώνη έπαίσε και ο Χόρν, η
κυρία Τσαγανέα, ο Βλαχόπουλος, ο Κων-
σταντάρας και οί άλλοι.

Και η Σουσοῦ, ὅπως ὅλος ο κόσμος μιά
συνεινέιτο, μιά γελούσε και πρό πάντων
διασκεδάζε πολύ με τόν Ματθαίο και τόν
Λειβαδίτη.

'Ετσι έπέρασαν δυῶ ὥρες ὀρθοστασίας.
Στό τέλος — στο φινάλε τοῦ έργου — συνε-
κινήθη και εδάκρυσε. Τότε ένῷ ο κόσμος
έχειροκροτοῦσε, άναψαν τά φῶτα. Και η
Σουσοῦ τότε μόνον κατάλαβε τί εἶχε πά-
θει.

— Παναγιωτάκη, πάμε!...
— Πάμε, Σουσοῦ.

— 'Εο' ὅσον δέν υπάρχει θεσις, αῶνα
τον να μείνω.

— Αῶνα πᾶν Παναγιωτάκης.
— Τώρα! 'Αφοῦ τοῦ είδαμε ὀρθοί.
— 'Εσάλη εἶνε η Σουσοῦ.

— 'Ορθός μπορεί να το εἶδες εἰς, θάξῃ!
Σπουδαία τά λαχάνα να χάσῃ και τῶ
πᾶν ὥρα μας. Νά έκφράσῃ, σε παρακα-
λῶ, εις τόν κ. 'Ιωαννοπούλον συλλυπητή-
ρια!

'Εκείνη την στιγμή καθώς έβγαινε ο κό-
σμος άκούσε τη Σουσοῦ. Πολλοί την ανε-
γνώρισαν και εἴγλασαν παταγῶδες. Και η
Σουσοῦ εἶπε πάλι το περίφημό:

— Γελάει το μωρό, κάντε μὴ γελάει!

— Πᾶμε.
— Πάμε, Σουσοῦ.

— 'Εο' ὅσον δέν υπάρχει θεσις, αῶνα
τον να μείνω.

— Αῶνα πᾶν Παναγιωτάκης.
— Τώρα! 'Αφοῦ τοῦ είδαμε ὀρθοί.

— 'Εσάλη εἶνε η Σουσοῦ.

— 'Ορθός μπορεί να το εἶδες εἰς, θάξῃ!
Σπουδαία τά λαχάνα να χάσῃ και τῶ
πᾶν ὥρα μας. Νά έκφράσῃ, σε παρακα-
λῶ, εις τόν κ. 'Ιωαννοπούλον συλλυπητή-
ρια!

'Εκείνη την στιγμή καθώς έβγαινε ο κό-
σμος άκούσε τη Σουσοῦ. Πολλοί την ανε-
γνώρισαν και εἴγλασαν παταγῶδες. Και η
Σουσοῦ εἶπε πάλι το περίφημό:

— Γελάει το μωρό, κάντε μὴ γελάει!

— Πᾶμε.
— Πάμε, Σουσοῦ.

— 'Εο' ὅσον δέν υπάρχει θεσις, αῶνα
τον να μείνω.

— Αῶνα πᾶν Παναγιωτάκης.
— Τώρα! 'Αφοῦ τοῦ είδαμε ὀρθοί.

— 'Εσάλη εἶνε η Σουσοῦ.

— 'Ορθός μπορεί να το εἶδες εἰς, θάξῃ!
Σπουδαία τά λαχάνα να χάσῃ και τῶ
πᾶν ὥρα μας. Νά έκφράσῃ, σε παρακα-
λῶ, εις τόν κ. 'Ιωαννοπούλον συλλυπητή-
ρια!

'Εκείνη την στιγμή καθώς έβγαινε ο κό-
σμος άκούσε τη Σουσοῦ. Πολλοί την ανε-
γνώρισαν και εἴγλασαν παταγῶδες. Και η
Σουσοῦ εἶπε πάλι το περίφημό:

— Γελάει το μωρό, κάντε μὴ γελάει!

'Ανατολίτικες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΕΖΥΡΗ

Σε κάποιο μακρινό χωριό της 'Ανα-
τολῆς ζούσε ο γέρω μυλωνάς Σουλεῦ-
μαν με τὸ γιού του Σεφκετ, ένα κακό,
σκληρόκαρδο και τζαναμπέτικο παιδί,
τοῦ θασάνιζε τὸν πατέρα του, θασάνι-
ζε τοὺς ζένους, τυραννοῦσε τά ζωα.

— 'Εδολαντίμ (παιδί μου), τόν συμ-
βούλευε κάθε τόσο ο μυλωνάς, προσπα-
θῶς ν' αλλάξῃς χαρακτήρα, να μῆπῃς
στον ἴσιο ὁρμό, γιατί, εἰς, ἔτσι πού
πάς, άνθρωπος δέν θά γίνῃς.

Μά στοῦ κοουφου τὴν πόρτα, ὅσο θέ-
λεις θρόντα. 'Ο παιδί ὅλο και γίνο-
ταν χειρότερο, πρὸς μεγάλη ἀπελπισία
τοῦ πατέρα του. Κάποιο ὁρατό, ο γέ-
ρω μυλωνάς, γυρίζοντας σπ' ὀψωκική
του καλύβα, δέν ὀρκεται τὸ γιού
του. 'Ο Σεφκετ εἶχε εξαφανισθῇ, συνα-
ποκομίζοντας και τὸ πενιχρό κομμάτι
τοῦ πατέρα του. 'Ο Σουλεῦμαν άν-
γί να στενοχωρηθῇ, χάρηκε και μάλιστα
εὐχαρίστησε τόν 'Αλλά, πού τόν α-
πῆλλαξε ἀπό τόν κακό ἐκεῖνο δαίμονα.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια. 'Ο μυλο-
νάς, γέρος πολὺ πια και άρρωστος ἀπό
ρευματισμούς, καθόταν ένα χειμωνιάτι-
κο ὁράδι στο τζάκι και διάθασε τὸ Κο-
ρᾶν, όταν εἰσῆλθε, άκούσε να χτυ-
ποῦν τὴν πόρτα της καλύβας του. Σπ-
κώθηκε με κόπο και τράβηξε τὴν ἀμ-
πάρα. Τεσσερες τζαναμπάδες (χωρο-
φύλακες) παρουσιάσθηκαν μπροστά
του.

— 'Εοῦ είσαι ο Σουλεῦμαν, ὀγλῶ Με-
κμέτ; τόν ρώτησε ο ἐπὶ κεφαλῆς.

— 'Εγώ, ἀφέντη μου.
— 'Ακολουθῶς μας.

— Εἶμαι άρρωστος ἀπό ρευματισμούς.
Τι με θέλετε;

— Δέ ξέρουμε. 'Ο Βεζύρης σε ζητάει.
'Ο φτωχός μυλωνάς τά κρειάσθηκε...

— Γρήγορα! διάταξε ο τσασούης.
— Μά σὰς λέω, είμαι άρρωστος... δέν
μπορῶ να σῶρ τά πόδια μου.

Οί χωροφύλακες είχαν διαταγῇ ἀπό
τόν ἴδιο τὸ Βεζύρη να κουβαλήσουν και
μὴ τίθια ἀκόμα το μυλωνά, αν αὐτός
έφερνε αντίρρηση. Τόν τραβήξανε λοι-
πόν βία και τόν πήγαινε και τόν πε-
τάζανε στα πόδια τοῦ Βεζύρη... 'Ο δυ-
στιχισμένος γέρος ἀπό τὸ φόβο δέν
τολμούσε να κυττάσῃ τὸν πρόσωπο, τόν
άνωτερο άρχοντα τοῦ τόπου.

— Σήκωσε τὸ κεφάλι σου και ιδές
με! διάταξε ο Βεζύρης.

'Ο μυλωνάς συμμορφώθηκε και... εἶ-
δε: 'Ο Βεζύρης δέν ήταν άλλος ἀπὸ τὸ
γιού του!

— 'Ε! πατέρα! φώναξε τότε ο σκλη-
ρός υἱός. Τι λές τώρα; 'Εοῦ φοβό-
σουν πῶς δέν θά γίνω άνθρωπος, και
να πού εἶναι και δεζύρης!

Τότε ο μυλωνάς χαμογέλασε μεγα-
λοκλικά και ψιθύρισε:

— Βεζύρης εἶνεις, γιέ μου, ἀλλ' αν
θρῶπος ὅχι, δέν εἶνεις! Γιατί αν ἦ-
σουν άνθρωπος δέν θά τρώαζαν και
δέν θά τυραννοῦσε ἔτσι τόν ἄμειρο
πατέρα σου.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΨΕΥΤΙΑ

Κάποτε ένας Σουλτᾶνος κάλεσε στο
σαράι του ὅλους τοὺς τερατολόγους
τοῦ τόπου και τοὺς υποσχέθηκε πῶς θά
δώρη δέκα χιλιάδες λίρες μπαχτσίσι
σ' ἐκεῖνον πού θά έλεγε τὴν μεγαλύτε-
ρη ψευτιά.

— 'Εγώ, πολυχρομένη μου Σουλτά-
νε, εἶπε ο πρώτος, γνώρισα κάποιον αν
θρῶπο πού μίλούσε με τά πόδια και
περπατοῦσε με τὸ στομά.

— Πῆσαν, δέν εἶνε αῶνατο αὐτό
πού λές. Νά μιλῇσῃ ο δευτερος.

— 'Εμένα ο υἱός μου, εἶπε ο δεύτε-
ρος, μόλις γεννήθηκε μίλούσε 6 ζένες
γλώσσες κι' ἤξερε τὸ Κοράν ἀπῆξ.</

— Είμαι πρόθυμη να κάνω ότι θέλετε, τουλάχιστον η απόπειρα της ανήλικης μου.

— Η επιστολή αυτή, εξακολούθησε ο Φρόνερ, έχει ένα οικογενειακό μου μυστικό. Πρέπει λοιπόν να την στείλω στον αδελφό μου στην πατρίδα μου, αλλά δεν θέλω να λογοκριθεί στα σύνορα και να μαθευθεί έτσι το μυστικό μου. Γι' αυτό θα ήθελα πολύ να είχα έναν άνθρωπο της εμπιστοσύνης μου, ο οποίος να πηγή την επιστολή αυτή ως τα σύνορα της πατρίδας μου και να την παραδώσει στον αδελφό μου ο οποίος θα τον περιμένει εκεί...

— Και πώς θα αντανάγισή ο απεσταλμένος σας τον αδελφό σας; ρώτησε η νέα.

— Απλυστατά, ο αδελφός μου θα φορέσει κόκκινο γαρύφαλλο στη μπουτονιέρα του.

— Λοιπόν, είπε η επιστολή Μόντ αποφορτιστικά, ανάλαμβάνω ενώ να πάω την επιστολή σας στον αδελφό σας.

— Αλήθεια; Έκανε με χαρά ο Φρόνερ. Έσας είχα σκεφθεί κι' εγώ, αλλά δίστασα να σας επιβάρυνω με μια τέτοια αποστολή.

— Είπε πολύ άσημαντη για μένα, αποκρίθηκε η Μόντ, εφόσον πρόκειται να εξυμνητήσω τον πιο αγαπητό και καλό μου φίλο.

— Έτσι την άλλη μέρα κιαλώς, ταξίδευε με τον σιδηρόδρομο προς τα σύνορα, έχοντας φυλακισμένη στο στήθος της την επιστολή με το «οικογενειακό μυστικό» του δόκτορος Φρόνερ.

— Έν τω μεταξύ ο νέος κύριος που είχε διαδεχθεί τον πατέρα της Μόντ στο υπουργείο των Εξωτερικών, άντελκρήθη, όπως ήταν φυσικό, ότι από τα απόρρητα κρατικά έγγραφα είχε εξαφανιστεί η μυστική συνθήκη με την Κίνα.

— Η Κυβέρνηση έλαβε άμεσως όλα τα μέτρα για την ανεύρεσή της και με την προσπάθειά του ότι ατόμο που είχαν κλέψει την συνθήκη θα την έσπευζαν στο έλατο ρικό, διέταξε να γίνεται ασυρό- ρα έρευνα σε όλους τους επίδα- ρες των τρελινών που έπρόκειτο να περάσουν στα σύνορα.

— Όπως ήταν έπιβεμένο, η Μόντ δεν μπορούσε να ξεφύγει την έρευνα αυτή. Έτσι λοιπόν, μόλις το τρένο σταμάτησε στον τελευταίο παραμεθόριο σταθμό, ένα σωρό χωροφυλάκες ανέβηκαν επάνω κι' άρχισαν να ψάχνουν τους επιβάτες.

— Όσο για τις επιβάτες, δεσ αυτές, τις έψαχναν γυναίκες που ύπηρετούσαν στην αστυνομία.

— Μια απ' τις γυναίκες αυτές έψαξε και την Μόντ και βρήκε με σα από στήθος της την επιστολή με το «οικογενειακό μυστικό» του Φρόνερ.

— Όταν όμως άνοιχτηκε η επιστολή, αποκάλυφθηκε ότι το «οικογενειακό μυστικό» ήταν απλώς η εξαφανισθείσα μυστική συνθήκη με την Κίνα!

— Η συνέχεια τη μαυρίζετε!... Η δυστυχισμένη Μόντ συνελήφθη.

— Η ανύποπτη κόρη του τραγικού Γκυρκάρντι άκουσε ν' απαγγελ- λεται έναντι της η κατηγορία της κλοπής απόρρητων εγγράφων του κράτους.

Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΩΝΤ

Μετά δώδεκα ημέρες η Μόντ ντυμένη στα κατάμαυρα, παρουσι- αζόταν μπροστά στους δικαστές. Ήταν κατάγλυψη και τόσο ταρταμένη, ώστε με δυσκολία στε κόταν στα πόδια της.

— Πώς βρέθηκε η μυστική συν- θήκη επάνω σας; τη ρώτησε ο πρόεδρος. Ποιος σας την έδωσε;

— Δεν ξέρω, τράυισε η Μόντ. Μη με ρωτάτε... Δεν μπορώ να σας δώσω καμιά πληροφορία.

Κι' επειδή ο πρόεδρος επέμει- νε στις ερωτήσεις του, η νέα τώ- ρα τα έχασε κι' άρχισε να κλαίει. Τότε την πλησίασε ο συνήγορός της και προσπαθώντας να της δώ- σι θάρρος, της είπε:

— Μη παράλαβε, δεσποινίς. Το δικαστήριο δεν αποτελείται από άβηρους σας. Έχει μόνο υπογρέ- ωσι να εξακριβώσει την αλήθεια και γι' αυτό σας ρωτάει... Θάρ- ρος!... Είμαι βέβαιος ότι στο τέ- λος ν' αποδειχθεί η αθωότητά σας.

— Μονάχα τότε θ' αποδειχθεί η αθωότητά σας, τον διέκοψε ο πρό- δρος όταν πεισθόμμε για δύο πράγματα: Έν πρώτως ότι η κα- τηγοριμένη έχει συνένοχο, τον οποίο και θα μιά υποδείξει και δεύτερον, ότι διατελούσε εν πλη- ρεί άγνοια του περιεχομένου της επιστολής που ανέλαβε να περάσει

— Αν δεν θεβαιω δομμε απολύτως γι' αυτά τα πράγματα, τότε η καταδίκη της κατηγορουμένης είναι ούγουρη.

Και γυρίζοντας προς τη Μόντ που έτρεμε σίγουρη η δυστυχισμένη, έπρόσθεσε:

— Απαντήστε κατηγορηματι- κά: Η επιστολή αυτή σας την έμπιστεύθηκε τρίτο πρόσωπο; και ποίο;

— Η νέα περιέφερε γύρω της τα βλέμματα της μ' απόγνωση.

— Ήταν έτοιμη ν' αναφέρει το ό- μα του Φρόνερ.

— Μα δίσταζε... Δεν ήθελε να προδώσει τον άντρα που είχε άγα- πήσει τόσο αληθινά και τόσο θα- βέως...

— Δεν ήξερε πια τί να κάνει, ό- ταν έφθασε, καθώς τα βλέμματα της κύτταλαν άσημμένα προς το άκροσπίριο, σκίρτησε όλοκληρη.

— Έκεί άναμιασε στους έξωους και τους άδιόφορους που παρκα- λουθόσαν από περιέργεια τη δι- κή της, είχε ξεχωρίσει ένα γνώ- ρισμο πρόσωτο, λατρευτό... Είχε άντικρύσει δυό μάτια που ήσαν κοφωσμένα επάνω της, που της μιλούσαν, που την ίκέτευαν να σωθή...

— Ήταν εκείνος!... Ο δόκτωρ Φρόνερ.

Κι' έφτασε μονάχα αυτό για να σωθή η Μόντ...

— Όχι! Δεν θα τον άπεκάλυ- πτε... Ο αναλαμβάνε η ίδια όλη την εύθυνη του έγκλημάτος... Ποι- ός έξέρι τι σοδοκατάτους λόγους είχε ο άγαπημένος της για να κάνει ό, τι έκανε...

— Λοιπόν; τη ρώτησε ο πρό- δρος Προμίνω την άπάντησας. Ποι- ός σας έμπιστεύθηκε την έπι- στολή;

— Τώρα η Μόντ, χωρίς να διστά- ση πια, άπάντησε άποφασιστικά: — Δεν ξέρω!... Δεν έχω τίποτε ν' άπαντήσω!... Δεν έχω τίποτε να πώ...

— Ο δόκτωρ Φρόνερ, άκούγον- τας από τη θέσι του την άπάντη- σή της, άνέπνευσε με άνακούφισι και χαμογέλασε έλαφρά... Είχε σωθή...

— Τι τον ένδιεφερε άν η Μόντ θα πλήρωνε τώρα τις δικές του άμαρτίες;

— Σε λίγο, ο συνήγορος της Μόντ έλαβε το λόγο και προσ- πάθησε να την ύπερασπίση όσο μπορούσε καλύτερα. Μά π' έπιχε ρήματα του ήταν άδύναμα.

Τέλος το δικαστήριο άποσώθη- κε για να συσκεφθεί και μετά έ- να τέταστο έθγολε την άπόφασί του, δια της οποίας η Μόντ Γκυρκάρντι, κόρη του πρώην ύ- πουργου των Έξωτερικών, κατα- δικάστηκε σ' ένος έτους φυλάκι- σι επί ύπεξαίρεσι άπορρήτων κρατικών έγγραφων. Είπε άλήθεια ότι το δικαστήριο φάνηκε πολύ έ- πεικές και δεν έχαρτακίσε την πο- τεί της κατηγορουμένης ως έν- κλημα έσχάτης προδοσίας, γιατί έλαβε ύπ' όψη του τη νεαρή της ήλικία και γιατί σχημάτισε την πεποίθησι ότι είχε ενεργήσει τη υποδείξει τρίτου προσώπου, άγνο

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

Το νέο άριστοεργηματικό μυθιστόρημα

ΠΕΡΛΙΤΑ,

τό άγριοιολούλουδο του Μεξικού

γεμάτο αίσθημα, τρυφερότητα, πάθος, δραματικότα, θγαλ- μένο άπ' την ποιητική έρωτική δων, που ξέρουν ν' αγαπούν, σκοτώνουν για την αγάπη τους.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Μήνες όλόκληρους τώρα η δυ- στυχισμένη Μόντ ύπεφερε τα πάν δεινα μέσα στη φυλακή της, ανά- μισα σε γυναικές της κατωτάτης κοινωνικής ύποστάσης.

— Υπέφερε όμως ύπομονητικά, χωρίς να διαμαρτύρεται, χωρίς ν' άγανακτι- έναντι του ανθρώ- που που την είχε φέρει σ' αυτή την τρομερή θέσι κι' από τον ό- ποίο δεν είχε καμιά άπολύτως είδησι.

— Μήπως είχε συλληφθεί κι' αυ- τός και γι' αυτό σιωπούσε; Η μη πως είχε πληνθή οίκετά στην έκ- τιμήσι της και έπρόκειτο περι κα κοήθους άπατεώος, ο οποίος εί- χε έκμεταλλεύσει την εύπιστία της και τον έρωτά της;

— Δεν ήξερε τί να πιστέψη η δυ- στυχική. Και σάν να μην έφταναν τ' άλλα της μαρτυρία, μια μέρα κατώλασε να σκίρτη μέσα στα σπλάχνα του ο καρπός του έρω- τός της... Θα γινόταν σε λίγο μη τέρας. Αυτό ήταν το πιο τρομερό άπ' όλα... Τι θα γινόταν το άδύο πλάσμα που θα έφερνε στον κό- σμο!

— Και η Μόντ, ένα πρωί, ενώ άναγκαζόταν μαζί με τις άλλες έργασταβίκους της στο έργαστή- ριο της φυλακής, κυριεύθηκε έξα- φνα από δυνατούς πόνους και λι- ποθυμία.

— Την ήπσαν από εκεί βιαστικά και την μετέφεραν στο νοσοκο- μείο όπου εκεί, έπειτα από λίγες ώρες, έφεσε στον κόσμο ένα άγο- ράκι, στο οποίο δεν της έπέτε- ραν να δώσει ούτε τα πρώτα μη- τρικά χάδια και φιλήματα. Της το ήπσαν από την άγκαλιά της και το πορεύσαν στο δημόσιο όρεφοκομείο...

— Πρώτη φροντίδα της Μόντ ό- ταν σε λίγο καιρό άποφυλάκιστη- κες, ήταν ν' άνακτήσει το παιδί της και τον άνθρωπο που την είχε κάνει μητέρα.

— Άλλοίμονο όμως! Όταν πήγε στο Βρεφοκομείο όπου είχαν πα- ραδώσει το παιδί της, την πληρο- φόρησαν πως είχε πεθάνει.

— Ο πόνος της ήταν άπέραντος. Είχε σκοπό να ζήσει στο εξής πρὸς χάριον ν' ατύει το παιδί της, να άφωσθή σ' αυτό και να το με- γαλώσει. Και να που τώρα το γλυκό της αυτό όνειρο είχε δια- λυθή.

— Έτσι δεν της έμενε πια τίποτε άλλο παρά να άνακτήσει τον πα- τέρα του παιδιού της, να μάθει για ποίο λόγο την είχε έγκαταλεί- ψη και είχε εξαφανισθή... Και η να νομιμοποίηση τον έρωτά τους με γάμο ή να έκδικηθεί και να πεθάνει!

— Τον άναζήτησε επί μήνες όλό- κληρους, με τοú κάκου!

— Μια μέρα, τέλος, καθώς περ- λανότο άσκοπα στους δρόμους της πρωτεύουσας, στάθηκε άπτό- μα κι' έσπευσε να κρυφτεί πίσω

από κάποιο περίπτερο. Είχε δη τον δόκτωρ Φρόνερ να ένανί από ένα μεγαλόπρεπες μέγαρο στο όποιο καθώς ήξερε η Μόντ, κατοικούσε ο νέος ύ- πουργός των Έξωτερικών. Κατό- πιν τον είδε να μπαίνει σ' ένα πο- λυτελές αούκνητο που τον περι- μένε και που άπομακρύνθηκε όλο- ταχώς.

— Τότε η Μόντ πλησίασε τον θυ- ρωρό και τον ρώτησε με άφέ- λεια:

— Ο κύριος που βγήκε από το ά- λίγου από δω δεν είναι ο δόκτωρ Φρόνερ;

— Όχι, κυρία μου, κανείς λά- θος, της άπάντησε ο θυρωρός. Ή- ταν ο πρεσβυτής βαρὼ- Μούρφυ ο όποιος είναι άφραδωνισμένος με την κόρη του κυρίου μου και είχε έλθει να έπισκεφθεί την μνηστή του όπως κάνει κάθε μέρα.

— Σκίρτησε άπ' όφρη τότε και άγανακτισή η δυστυχισμένη Μόντ. — Άλλά δεν έδειξε το παροικισμό.

— Άπομακρύνθηκε άργά, ενώ γι- λίες σκέψιες έκδικήσεως περνό- σαν από το μυαλό της.

— Ω! Δεν θα τον συγχωρούσε... Θα τον έξεβουκίσει. Τα του έθγαζε τη μάσκα!

— Άλλά τί τρομερή άποκάλυψις και για την ίδια! Ο δόκτωρ Φρό- νερ ήταν στην πραγματικότητα ο έξωος πρεσβυτής Μούρφυ.

— Τώρα τα καταλάβαινε όλα... Αυτός είχε πάρει από τον πατέρα της τη μυστική συνθήκη... Αυτός είχε προκλέσει την αούκνητία του, το θάνατο της μητέρας της και τη δική της καταστροφή!

— Τι τέρας ήταν λοιπόν ο άνθρω- πος αυτός!

— Την άλλη μέρα από πολύ πρωί η Μόντ παραινόμενα έβλε από το μέγαρο του ύπουργού των Έξω- τερικών. Είχε την έπόφασι ν' ά- ποκαλύψει τον άδύλο έκείνο στην μνηστή του και στον πατέρα της.

— Πείσινε δύοισι και πλέον ώ- ρες. Τέλος κατά τις έντεκα, είδε τον Φρόνερ, η μάλλον τον βα- ρώνο Μούρφυ να καταβαίνει από το αούκνητο του και να μπαίνει στο μέγαρο...

— Κοθώς δε και πολλός άλλος κό- σμος μπαίνονακε την ώρα εκεί- νη στην όλοογική κατωκία, η Μόντ έπωφελήθηκε της έκακίας για να μπει κι' αυτή μέσα.

— Διέσχισε ένα σωρό διαδρόμους και σάλλες, κι' έφτασε τέλος μπρος σ' ένα σαλονάκι όπου ά- κουσε συνομιλίες.

— Έρριξε μια ματιά άπ' την μ- σονάκιση πόρτα και είδε τον ύ- πουργό, την σύζυγό του, την κό- ρη του, τον βαρὼν Μούρφυ και μερικούς άλλους έπισκεπτες.

— Χωρίς να διστάση τότε, προχώ- ρησε μέσα στο σαλόνι όπου η είσοδος της προκάλεσε την γενη- κή κατάντη. Ο βαρὼν Μούρ- φυ στην άρχή δεν την άνεγνώρι- σε, γιατί οί άλλεπαύλλες συμ- φορές την είχαν άβυσταίσει πολύ. Μόλις όμως η Μόντ κάρφωσε τα βλέμματα της επάνω του ο ά- θλιος έγινε για μια στιγμή κατά- χλωμος, γιατί άνεγνώρισε άμέσως το θύμα του. Είχε όμως την δύ- ναμι ν' άνακτήσει άμέσως την ψυ- χραιμία του.

— Δεν με άναγνώριζεις; φώνη- ξε η Μόντ έξορλη. — Ω! δεν σε συμπεριέ να δείχνω πως μ' άνα- γνώριζεις. Δεν συμβαίει όμως το ίδιο και με μένα. Σε είμαι πε- ριέρημα, καθώς και το έλλοιο σπιτάκι του δόσους, όπου με πα- ρέσυρε για να σε έξυμνητήσω στα καταγώνια σγέβιά σου... Α! Δεν έξεχασα και δεν ήμ έξεχάσω ποτέ τις τόσες σου άτιμίες!

— Όλοι άκούσαν την Μόντ κα- τάντη. Ο ύπουργός μάλιστα έστράφη προς τον Μούρφυ και τον ρώτησε:

— Τι λέει αυτή η γυναίκα; Τι έννοει;

— Ο βαρὼνός έσκυψε τότε προς αυτόν και του άπάντησε:

— Πρόκειται περί μιας γυναικός του ήυκόσμου με την όποια εί- χα προ έτών ένα μικρό δεσμό, ό- πως έχουν όλοι οι άντρες και η όποια έσταντήθη ότι μπορούσε να μ' έχη δικό της έρ' όρου ζωής.

— Και γυρίζοντας προς τους δύο ύπηρετες που στεκόντουσαν κοντά του είπτε:

— Βγάλτε την έξω!... Η πα- ρουσία της εδώ προσβάλλει την έκλεκτή μας συγκέντρωση...

— Η Μόντ ύψωσε περήφανα το κεφάλι της κι' έριξε προς αυτόν ένα βλέμμα γεμάτο όργη.

— Άλλά δεν πρόφτασε να πη λέ- ξι. Οι ύπηρετες την έπιασαν και την έβγαλαν άπ' το μέγαρο σωρό γροντάς την δάνασα.

— Άλλά δεν πρόφτασε να πη λέ- ξι. Οι ύπηρετες την έπιασαν και την έβγαλαν άπ' το μέγαρο σωρό γροντάς την δάνασα.

— Άλλά δεν πρόφτασε να πη λέ- ξι. Οι ύπηρετες την έπιασαν και την έβγαλαν άπ' το μέγαρο σωρό γροντάς την δάνασα.

— Άλλά δεν πρόφτασε να πη λέ- ξι. Οι ύπηρετες την έπιασαν και την έβγαλαν άπ' το μέγαρο σωρό γροντάς την δάνασα.

— Άλλά δεν πρόφτασε να πη λέ- ξι. Οι ύπηρετες την έπιασαν και την έβγαλαν άπ' το μέγαρο σωρό γροντάς την δάνασα.

ΕΙΜΑΙ συγγραφέας. Άπα- σκολούμαι με τους πό- νους και τις χαρές σας.

Τις παίρνω και τις κάνω συγκινητικές ιστορίες, όσες έξι- δανικεύω ως πρόσωπα και, πρέ- πει να σας το πώ, ύποφέρω κι' ενώ μαζί σας, όταν η ιστορία σας είναι δραματική, χαίρομαι όταν είναι χαρούμενη. Νομίζω, λοιπόν, ότι έχω το δικαίωμα να σας άπασχολήσω κι' εγώ σήμε- ρα με το δικό μου πόνο. Κι' ο δικός μου πόνος είναι μεγάλος, πολύ πιο μεγάλος από τους πό- νους που δοκιμάζετε σεις. Και να ποιος είναι: Άγαπώ και δεν με πιστεύουν! Έσείς, αγαπη- τό μου φίλοι — άπευθύνομαι στους άντρες — όταν ξεχωρί- σετε μια γυναικα άνάμεσα στις πολλές που στολίζουν τη δημι- ουργία, όταν καταλάβετε ότι κι' εκείνη δεν είναι άδιόσσηρη στα αίσθητά σας, θα βρείτε την κατάλληλη στιγμή να της ψιθυρίσετε έρωτικά λόγια, αυ- τὰ τα λόγια που έρχονται από το θόρυπο στα χείλη κάθε έρω- τισμένου. Έκείνη θα σας άκού- σι γευστά συγκινησι. Τα λόγια σας θα τη μεθύσουν. Θα είναι αυτά τα λόγια σάν την άνοιξιά- τική όροχή που πέφτει καλο- πρόσδεστος από ζερό κώμα. Και άπ' αυτή τη άνοιξιάτικη όρο- χή θ' άνθισι το λουλούδι της άνάπης. Που θ' άπολαύσετε το άρωμά του για άρκητ καιρό, ή και για όλη σας τη ζωή. Γιατί θα σας πιστέψουν, άνασπτό μου κύριοι. Κι' έδω άκριβώς εί- ναι το δικό μου όρμη. Έγινε δεν με πιστεύουν. Όταν ξεχω- ρίσω κι' ενώ μια γυναικα μέσα στις πολλές και ναιόνη την πρώτη έρωτική συμπαθεία νι' αυτήν, όταν πλέξω τα ποίδια δνεινά νιάν την αίσθησική ι- στορία που έχω το ίδιο δικαί- ωμα με σας να παρουσιάσω από τη ζωή, όταν όνθ' ή δημιουργία την κατάλληλη εύκαιρία για να πώ τα ίδια λόγια που λέτε και σεις, κάπως καλύτερα ίσως και με περισσότερη εύκα- λια, μια πού είναι ή δουλειά μου να λέω και να γράφω ώ- ρα λόγια, δεν θ' άντικρύσω δύο μάτια μεθυσμένα όπως έ- σεις. Ένθ' θ' άντικρύσω δυό ύ- ατια γευστά δυσπιστία, ή άκού- σω ένα νέλιο γευστά ειρωνεία και θ' άκούσω αυτή την άπάν- τισι:

— Αυτά που γράφετε μου λέ- τε; Νομίζω κανείς ότι άκούει κανένα αισθηματικό διήγημά σας.

— Μα όχι, χίλιες φορές όχι. Τα αισθάνομαι κι' ενώ αυτά τα λό- γα, όπως έσείς, να δναιόνται από την καρδιά μου. Είμαι ει- λικρινής. Και προσπαθώ να κά- νω το πρόσωπο πού μ' ένδιαφε- ρει να πιστέψη σ' αυτή την ει- λικρινεία. Το ύφος μου γίνεται δραματικό. Άλλά δεν καταφέρ- νει τίποτα. Έκείνη έπιμένει στην άντιδρασί της, με περισ- σότερο πείσμα.

— Περιφάνω όσες πάει ο δρα- ματικός τόνος. Α! μπορούσατε να κάνετε καριέρα και ως η-θοποιός!

— Μα έπί τέλους, άπαιτώ να με πιστέψετε.

— Έλάτε τώρα. Άφιστε τα αυτά. Είμαι άρκητ έξυπνη κο- πέλλα, για να μην πείσω θύμα της έπαγγελματικής σας ικανό- τητος. Να βρείτε καμιά άλλη, πιο εύπιστη!

— Και πώς μπορώ να σας κά- νω να πιστέψετε ότι σας αγα- πώ; Ο όσος δεν έδωσε στον άνθρωπο παρά μόνο τα λόγια για να διεργνεύουν τα αισθη- μάτα του. Αυτά μεταχειρίζο- μαί κι' ενώ.

— Σας είπα: Όπως τα λέτε νομίζω κανείς ότι γράφετε... Η μάλλον ότι διαβάσετε κάποιαν από τις ιστορίες σας.

— Θάπρεπε, ίσως, να κομπιά- ζω;

— Α, όχι. Αυτό δεν θα σας πεί- ναινε... Ξ' έναν άνθρωπο που γράφει τόσο ώρεια (μερσι για το κομπλιμέντο, δεσποινίς) δεν έπιδέχεται να κομπιά- σι στην έρωτική του φλυαρία. Θα ήταν λίγο άστοιμο...

— Μήπως θάπρεπε τότε να κόψω το ένα μου χέρι για να

ΣΑΣ ΛΕΩ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΜΟΥ

— ος είπώ; Έδώ άκούγεται ένα τραντα- χτό γέλιο.

— Έλάτε, μην παίρνετε τόσο τραγικό ύφος. Άς μιλήσουμε για κάτι άλλο, ενώ δεν πέφτω θύμα της φιλολογίας!

— Αυτά, αγαπητό μου φίλοι, ά- κούω συχνά, όταν άποφασίζω να έξασκώ κι' ενώ τα δικαι- ώματά μου σάν άνθρωπος α- σθηματικός και να διεκδικήσω τη θέσι μου στην εύτυχία. Ή δυσπιστία και ή ειρωνεία άμεί- δουν την ειλικρινεία μου. Δι- πλώνω, λοιπόν, κι' ενώ τα ότε- ρα μου και ξεναδάω την καρ- δια μου με άρκητ ζημία, στη θέσι της...

— Αυτό είναι το δράμα μου και το μεγάλο μου παράπονο από τη ζωή. Έσείς μπορεί να λέτε ψέμματα και να σας πιστεύουν. Έγώ είμαι ειλικρινής και δεν με πιστεύουν. Κι' αυτό το δρά- μα το ζω χρόνια τώρα...

— Άλλά δεν είμαι διατεθειμέ- νος να ύποταχθώ στη μοίρα μου. Κι' ένα πρωί λέω: Άφού δεν με πιστεύουν έτσι πού εί- μαι ειλικρινής, όφειλω να μετα- χειρισθώ ένα άλλο μέσον. Μια μικρή άπάτη, άς πούμε. Και τ' άποφασίζω άκριβώς μια έποχή που έχω ένα ρωμαντικό φλερτό κι, από μακρού, με μια χαρι- τωμένη κοπέλλα που βλέπω τα κτικά ό' ένα παρθένο, σε κά- ποιο όρμη. Είναι ένα έξαίσιό πρόσωπο πού μ' έμηννει να γράφω κι' ένα ποίημα. Αυτό το πρόσωπο άπάντησε στο ένδιαφε

ρον μου μ' ένα χαμόγελο. έ- πειτα άλλο και έπειτα μια συ- νάντησι στο όρμη. Είδα την ύποψήφια άγαπημένη μου έτσι μι να βγθ. Περιμένα στη γυ- νια. Βγήκε, με είδε προχώρη- σα. Άκολούθησα. Όταν βρεθή- κες, λίγο μακρὰ, έπιγα κον- τὰ της έμπελας, στάθηκε, της έπρότεινα έναν περίπατο, δέ- χθηκε. Και όταν είπαμε μερι- κά, με ρώτησε:

— Τι δουλεία κάνετε;

— Τραπεζίτικός υπάλληλος, δεσποινίς.

— Καλά, και τί ώρες πηγαίνε- τε στη δουλεία σας; Έγώ σας θέλω σε ώρες που έπρεπε κα- νονικά να είσατε στην Τρά- πεζα.

— Μου έχουν άναθέσει έξω- τερικές ύποθέσεις. Και έτσι έ- χω πολλές ώρες εύλεύθερες.

— Φυσικά της είπα και ένα ό- νομα ψευτικό. Φυσικά με πίστε- ψε... Και πίστεψε όλα τα έ- ρωτικά λόγια που της είπα στη δεύτερη συνάντησί μας. Ήταν ή πρώτη φορά που δεν άντικρύ- σα τη δυσπιστία στα γυναικεία μάτια και την ειρωνεία στα χείλη. Είπαμε και οι δυό εύτυ- χιόμενοι. Έξήσαμε ύπερόχως έ- ρωτικές στιγμές, που τις έννοι- ωσα με έντασι, σάν ναόελα να έξοφλήσω όλα τα παλιά κρέ- πη που μου ώρεισε ο μεγάλος μου εκθρός, ο κύριος Έρως.

— Η καυμένη η Τζέννυ άνη- νόταν γεμάτη ήδονική αούεγ- κατάλειψι στα λόγια μου και στην άγκαλιά μου. Και προσέ- χα να μην κάνω καμιά έπιπο

— Νά υπ' μου έξηνήσαστε τί- ποτα! Όστε είσατε ο συννω- φεύς Α. και υού παρουσιαστή- κατε με ψευτικό όνομα και ψευ- τικό έπώνυμο...

— Μα, Τζέννυ... να σου έξη- γήσω!

— Νά υπ' μου έξηνήσαστε τί- ποτα! Όστε είσατε ο συννω- φεύς Α. και υού παρουσιαστή- κατε με ψευτικό όνομα και ψευ- τικό έπώνυμο...

— Μα, Τζέννυ... Άσε με να σου έξηγήσω γιατί τόκανα αυ- τό...

— Ξέρω γιατί το κάνατε. Για ναόερε μια περαστική περ- πειούλα με ιιά άνύποπτη κο- πέλλα, που όα ός δώση το θέ- μα να ναόερε ίσως κανένα νό- στιμο ριηνυματάκι...

— Μα όχι. Τζέννυ! Θα σου πω την άλήθεια.

— Ένας άνθρωπος που λέει ψευτικό όνομα και ψευτικό έ- πώνυμο δεν μπορεί να πη- πότε την άλήθεια... Ψέμματα και τα άλογα νάμιατα πού μου ναόερε όλα ψέμματα...

— Τζέννυ, σε παρακαλώ! Ό- ταν μ' άκούσετε...

— Δεν θ' άκούσω τίποτα... Γι- ατί δεν θα το πιστέψω. Και ού- τε ν' άποπειράσθω να στείλετε κανένα νύμφιο, γιατί όα σας έπιστοράει, χωρίς ν' άνοιχτεί. Χαίρετε, κύριε! Και καλή έπι- τυχία στις νέες σας κατακτη- σεις. Και εν το επάνω μου του τραπεζίτικού δεν σας έφερε γούρι, διαλέξτε κάτι άλλο: Δι- κνόρος π.χ. ή κτηματομεσί- τισ... Κι, χι, χι!...

— Άκούω και από τη Τζέννυ το άπαίσιο ειρωνικό γέλιο, και τη χιάν. Τη χιάν για πάντα.

—Θα είνε σά να κατα-
ρίεμαι τον ίδιο τον έαυτό
μου. Θα είνε σάν να κα-
ταρίεμαι το ίδιο μου το
αίμα. —Αλλά, Δαβίδ, η καρδιά
μου λυγεί πιά από τον πόνο...
—Μιχάλε, είπε ο Δαβίδ...Κάνε
όποιοι. Τίποτε άλλο δεν μπορώ
να σου πώ. "Αν έκανες όποιοι
δλα θα σου φαίνονταν πιο εύκο-
λα..."

Τράβηξε τη Βηθσαβεέ μέσα
στα ιδιαιτέρη του διαμερίσματα.
Χτύπησε τα χέρια της με άπλε-
πία ή Μιχάλ. Οι ύπνρετρίες της
την κούταζαν με συμπόνια και
έριχναν ματιές γεμάτες μίσος
στη Βηθσαβεέ.

Η Μιχάλ είνε γίνε γλωή
κί, αδύνατη σαν φάντασμα.
Μόνη της χαρά έμενε ή "Αν-
να, που προσπαθούσε με τον ε-
υθυμο χαρακτήρα της να την δια-
σκεδάσει λιγάκι. "Αλλά τίποτε δέ
μπορούσε να ούθισι το μαράζι
από την ψυχής της και το μικρό
"Αδελφάκι" των έθλαζε με γά-
λα φαρμακωμένο.

"Ετσι κι αυτό το βράδυ, όπως
τα περισσότερα βράδια, σ' ένα
δωμάτιο του παλατιού, ενώ ή Μι-
χάλ έκλαιγε και προσπαθούσε να
διώξει τις κατάρρες που ανέβαιναν
στά γελά της, σέ άλλο δωμάτιο
ο Δαβίδ και ή Βηθσαβεέ άνακα-
λυσιμένοι, με τη ματιά ο ένας
θυσιμένη μέσα στη ματιά του
άλλου, μεθοδούν με την άγνοια
τους, που ή άμαρτία την είχε κά-
νει πιο πονεμένη, αλλά και πιο
βαθεία.

Η ΚΑΤΑΡΑ

— Βηθσαβεέ, είπε ο Δαβίδ,
σφίγγοντας την αναστημένη του
στην άγκαλιά του, πόσα πιά δέν
δοξάζει τά λόγια της Νέβαν. "Ο
Θεός που εδλόγησε την έβαν, σ' α-
καθάρισαε μες το παλάτι αυτό,
μιάς συγγωρε. Το μωρό σου είνε
τό ούρνοιο τού που μιάς ύπνρεξε
και γλώη μες την καταινιά.

"Ηταν εδλόγησε ή Βηθσαβεέ,
καθώς κοιτάσαν στο κρεβάτι της
με την άναγία της γέννας. Δί-
πλα της, ποδολό, ένα κεφαλάκι
μωσοειδιστικό με κλειστή ιατρία
ήταν τό ποτό τους παιδί.

Ποτέ γονιοί δέν γινόνταν τό-
σο γιά την νέννησι του παιδιού
τους. "Ο Δαβίδ ήταν σά μεθυμέ-
νος. Δέν έχόρτασε να σπινύνη
στά νέονα του το μωρό, να τό
κουτάζει λες και γινόνταν πρώτη
φορά πατέρα.

—Αυτό είνε το βράδυ της ά-
γνπίας έλενε μωναγός του. Γιατί
δέν έμειβαν τόσο όταν γεννήθηκε
ο "Αδελφάκι". Όταν γεννήθηκε
ο "Αμνών; Γιατί δέν ένοιόθα τό
ρίνο; να μωο συγκλονίζει δλμ μου
την ύπαρξη; Γιατί δέν είχε τό ποο
αίσθησα πός γι' αυτό το μικρό
πλάσματάκι μωρό να χαρίσω και
την ψυχής μου άκόμα;

"Ετρεμε τό χέρι του όταν γά-
δευε τό ιδωμένο μέτωπο της Βηθ-
σαβεέ. Θα ήθελε να την άγκαλι-
σθι, να της φιλήσθι τα νέονα γιά
την ειτυχία που τό χόριζε.

Όταν σηκώθηκε ή Βηθσαβεέ,
γνώρισαν τίς πιά εδύχισιμένες ή-
μέρες της ζωής τους.
Όλη την ημέρα του σχεδόν ο
Δαβίδ την πρσποθσε στών γυναι-
κώνων, κυνάζοντας τη Βηθσα-
βεέ που θήλαζε το παιδί, που τό
νανούριζε, που τό κοίμισε.

Με ματία τελλιά, με την άπλε-
πία μέσα στη ψυχής τον περίε-
νε ή Μιχάλ, νύχτα με τό νύχτα.
Το δώτελεν ημνιάσια πώς τον βέ-
λει. "Ο Δαβίδ όμως δέν άποφάσι-
ζε γά πώ ούτε μιά στιγμή στην
πρώτη του γυναικιά. Ούτε καν αλ-
σθανόνταν την έπιθυμία να δθι
τά μεγαλύτερα παιδιά του. Το μ-
κρό νεογόνιό του είχε άπορρο-
φήσει δλη του τη σκέψη, δλη του
την ψυχής.

"Ενα βράδυ όμως ή Μιχάλ το
παρηγγελε πώς είνε άδωροστη,
και πώς πρέπει χωρίς άλλο να
τάη κοντά της.

—Πήγαινε το έλε με λύπη ή
Βηθσαβεέ. Δέν την λυπάσαι; Φαν-
τάζομαι όπό τη δική μας εύτυ-
χία τη δική της δυστυχία.

Ο Δαβίδ πήγε στο δωμάτιο
της Μιχάλ. Η δύστηνη κοιτόσαν
στο κρεβάτι της, πού γλώη από
τη Βηθσαβεέ, που είχε τώρα ο-
λότελα συνδλθει από την ταλαι-
τωρία του τοκετού.

Μόλις τον είδε, κάρφωσε τα μά-
τια της άσπαστερ, σάν κάρβου
να άναμμένα άπάνω του. Τά χεί-
λη της χαμολύγασαν πικρά.

—Είσαι άρρωστη; ρώτησε ο
Δαβίδ.

—Θά ήθελα να είμαι νεκρή.

άποκρίθηκε πικρά εκείνη "Αν ή-
μουν νεκρή, ίσως νάμενες πιο
πολλά όσα κοντά μου, παρά ότι
θα μείνης τώρα.

—Μιχάλ...
—Ο Δαβίδ! φώναξε με έα-
φνικό έξοπασημα ή Μιχάλ και πε-
τόντηκε όπό το κρεβάτι της. Δε-
φώδσαι τό Θεό! Δέν συλλογίσε-
σαι πώς άν πεθάνω όπό τη λύπη
μου, ή συνειδησί σου θα σέ θα
συνίση;

Δέν θέλω να πεθάνω, είπε ο
Δαβίδ μολανά.
Δέν θέλεις να πεθάνω; Και
όμως με θανατώνεις. Τι άλλο κά-
νεις παρά να με θανατώνεις κάθε
στιγμή της ημέρας, κάθε στιγμή
της νύχτας;

—Μιχάλ... Σπώ είπα. Τη Βηθ-
σαβεέ την άνάνησα από τον καιρό
που αίσθηθήκα τόν έαυτό μου...
"Εσύ...έσύ...

—Ένώ δέν έπιασα ποτέ τόπο
στην καρδιά σου;
—Τό έξερεις πώς σ' άγαπούσα,
πώς σ' άπαώ...

—Δαβίδ! Εφώνισε ή Μιχάλ.
Πές μου κάτι άλλο. Πέ- μου όμω
την αλήθεια. Τα παιδιά σου δέν
τ' άνασσε. "Ο "Αμνών είνε τό
πρώτο σου παιδί. "Ο μωρός "Α-
δελφάκι σου δώδωσε τόση γαρά ό-
ταν γεννήθηκε. Τώρα τα γόδια
σου έμειναν δλα μωνάνα να τό
άλλο το παιδί, το παιδί της έ-
νης γυναικός...

—Ο, ψιθύρισε ο Δαβίδ στενο-
γροπνίονας. Μιχάλ, μή θέλεις να
με θανατώνεις; "Αν είπα λονική
και όποιοι, θα είσαι και σό
πλάι ή έμμε... εδύνησιμένες.

Σηκώθηκε κι έβρισε από κον-
τά της διαστικρά. Δέν ήξερε τι
άλλο να της πη. Πώς υποοόσε
να παρηγορήσθι μιά γυναικιά που
πρόσμενε άνάτη, άνάτη κι' όχι
λόγια κούφια γιά παρηγορία;

Γύρισε κοντά τη Βηθσαβεέ πιά
και σφίγγοντάς την στην άγ-
καλιά του κι' αήτην και το μωρό
μαζί. Ένοιωσε μιά νλμική έτυ-
χία να του πλημμυρίζη τό σώμα
και την ψυχής.

Μά ή Μιχάλ όταν έβρισε μόνη,
μιάς άποσπρόνθηκε ο Δαβίδ,
σθάνθηκε με τό πόθος γυριμέ-
νο πός την πόρτα.

Τά ματία της ήταν σκετινά,
τά γελά της έπαισαν. Και άνα, με
τά χείρια δωμένα, ψθόσε:
—Κατασπόμενοι... "Ο Θεός να
σθ- γατήσθι σ' αυτό το παιδί που
γεννήθηκε από τόν άνομή σας ά-
γάπη!

"Επειτα με την καρδιά πανω-
μένη από άπελτίσια και φόλη,
έπασε στο κρεβάτι της και ξε-
σπασε σ' άναφυλλιά.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Μιά στριγγιά φωνή έσπασε την
νυκτερινή ήσυχία του παλατιού.
—Δαβίδ!

"Ηταν γυναικεία φωνή, θανά-
σιμα φοβισμένη.
"Ο Δαβίδ είνε κοντά του μερι-
κούε στρατηγούς του και έναζό-
ταν. "Ηξερε πώς μέσα ή Βηθσα-
βεέ κοιμόταν, έχοντας πλάι της
στη κούνα το μικρό.

"Ηταν τριών μπηών τώρα το
παιδάκι και όσοι τό έβλεπαν έ-
λεγαν πός πώ όμορφος πλάσας
δέν είχε γεννηθί στη γη. Είπε-
ραίες τά δλόδενα μαλλάια του
Δαβίδ και τά μαδρα φλογερά μά-
τια της Βηθσαβεέ.

Κάτι σφίχτηκε μέσα του, κι'
αίσθηθήκαε μιά άνατριχίλα στο
άκουσμα αήτης της φωνής.
—Ποιάς φωνάζει έτσι; ρώτη-
σαν οι στρατηγοί.

—Είνε ή φωνή της Βηθσαβεέ,
άποκρίθηκε ο Δαβίδ και πετόχη-
κε γλωμός.

"Επώσε τρέγοντας στο δωμά-
τιο. Είδε άπ' έξω τίς ύπνρετρίες
να τραδάνε τά μαλλάια τους ά-
κουσε λυγμούς και ψιθυρίσματα
φοβισμένα.

Διαδλόνοντας τό τρομαγμένο
αυτό πλήθος, ο Δαβίδ ποοώρησε
προς το κρεβάτι της Βηθσαβεέ.
Την είδε σκυμένη πάνω από τη
κούνα να κρατή στα χέρια της
σάν τελλή το μωρό. Δίπλα της

ο γιατρός κάτι έλενε, και μιά
γυναικιά που ήταν έμπερη στα
μωρά, κουνούσε τά χέρια της ά-
πελπισμένη.

Τά ματία του Δαβίδ έπασαν στο
παιδάκι και μεγάλωσαν από την
φοβή.

Τό πρόσωπο του μωρού ήταν
μελάνισμένο. Τά ματία του έγαλ-
μένα σνεδόν από τίς κόγχες τά
γελά του σάν ποισμένα. Μόλις
άνασσε, με σπασμούς άγνπίας.

—Γιά όνομα του Θεού! φώνα-
ξε ο Δαβίδ. Τι έπασε το παιδί;
—Δαβίδ! Εφώνισε ή Βηθσα-
βεέ. Δέν έξρω. "Αγ, μαύρη μέ-
ρα... Κοιμώμουν και μωο φώηκε
πώς μέσα στήν ύπνο μου άκούσα
σάν ένα παρόξενο βογγητά. Πε-
πάρηκα και είδα τό μωρό μας,
έτσι πνιγμένο σνεδόν, να σπαρ-
τασθι.

"Ο Δαβίδ κούταξε έρωτηματικά
τό γιατρό.

—Πνίγθηκε από τό σάλιο του
είπε σπαστικό ο γιατρός.
—Πνίγθηκε.

—Να... Είνε σπάνιο, συμβαί-
νει όμω στα μικρά. Πολλά πα-
ιδά έβουν πεθάνει έτσι πνιγμένα
από τό ίδιο του το σάλιο.

—Γιατρέ, εφώνισε ο Δαβίδ.Θά
τό σήτισθι το παιδί.
—Ηταν πιά άνα, όταν ήλθα.
είπε σπαστικό ο γιατρός.

Να! ήταν άνα, Μ' ένα τελευ-
ταίο σπασμό, τό παιδάκι ένευε
τό κεφαλάκι του και εφώηθηκε.
Τά δλόδενα μαλλάκια του λούι.
ποκοποσαν σάν άτίμιο χουσίαι
στο νυινό υποόστο τη- υπέρσας
του. Τα ματάκια του, μαδρα έλ-
χαν νά τά παρόξενη φοβή.

"Όλοι άπάμειναν πανωμένοι,
λές και τούς είνε γυτήσει όλους
μιά παρόξενη υοία.

Η Βηθσαβεέ άκούμπησε άνα,
τό άλμυρο κορμάκι στο κρεβάτι.
—Αήσθε μας μόνους, πρόστα-
ξε θοογνά ο Δαβίδ.

"Όταν έμειναν μόνι κυττάγη-
καν. "Ηταν κι' οι δύο τους άλ-
λανάμεινοι. Λες κι' είναν πώσσει
δέκα γόνανα πίνω στις νεανικές
τους φουτονομιές.

—Η τιμωρία! ψιθύρισε ή Βηθ-
σαβεέ.

—"Η τιμωρία! έπονέλαβε σάν
ήχός ο Δαβίδ.

"Η μάνα ένευρε τό κεφαλή της
και άναφυλλιά άσπασιμένα της
τράνταζε τό κορμί.

Αδκρμα δουρά έτρεχαν στα μά-
γουλά του Δαβίδ.
Τά άναπνήσαν τόσο αυτό τό
πλάσματάκι, γιθύρισε... Γι' αυτό
μάς τιμωρσσε σ' αυτό ο Θεός...

—Λες να είνε αήτη ή τιμωρία;
ρώτησε ή Βηθσαβεέ τρέμοντας
σύνκορη. Τό πιστεύεις πός αλή-
θεια μιά τιμωρσσε έτσι ο Θεός;

—Πιστεύω πός δέν εδλόγησε
την ένωσή μας. Πιστεύω πός δέ
θέλει να μιάς δώσθι παιδά...

—Γιά να ζήσουμε καταραμένοι,
συνιπλήσασθι άνατριχίζοντας ή
Βηθσαβεέ.

"Εθώσαν τό μικρό, με τό θά-
ναστο στην ψυχής, σά νάθεσαν την
ίδια τους την εύτυχία. "Όλο τό
παλάτι έκλαιγε, γιατί όλοι τό εί-
χαν άνατήσθι τό δλόδενο παιδά-
κι με τά μεγάλα φλογερά μά-
τια.

—Θέε μου, ψιθύρισε τη νύχτα
έκείνη ο Δαβίδ. Δάσε μου τη δύ-
ναμι να δεχθώ χωρίς άσφυγκμία
τη τιμωρία...

—Κι' εγώ σε μωώ! Σε μωώ!
ψιθύρισε ή Μιχάλ.

"Επειτα έξασπνίστηκε στο δω-
μάτιό της. Και πέφτοντας στο
κρεβάτι της δόγκωνε τά σεντό-
νια της και φώναζε:

—Δαβίδ, σ' άγατώ!... Σ' ά-
γατώ!... Δέν μπορώ πιά να κα-
ταλάσω που φθάνει ή άγάπη μου,
και που τελειώνει τό μίσος.

ΔΥΟ ΨΥΧΕ Σ ΧΩΡΙΖΟΥΝΤΑΙ

"Όταν του άνηγγελε ή Βηθσα-
βεέ πάλι πός θα έανανίγη μλτέρα
ο Δαβίδ έαλίστηκε από την έα-
φνική γαρά. Την άγκάλισσε και
κάνοντάς την να γονατίση κοντά
του, φώναζε:

—Θέε μου! Έχωβά! Θανα-
στά είνε τά έργα σου!... Μετά
την καταστροφή, ή ζωή έξερει
να τιμωρήσθι, αλλά έξερει και να
συνχωρήσθι! Έξερει να γαρίζη
και τό θάνατο και τη ζωή.

Τούς μήνες της έγκυμοσύνης
της Βηθσαβεέ τούς τέρσανον κι'
οι δύο τους με άγνπία ποδφθσε
σέ πυρετό Περιμεναν τό παιδάκι
αυτό, πίο πολύ άκόμα από ότι
πρσμεναν τό πρώτο, σάν άνα.

Δόνα πός ο Θεός πιά τούς συγ-
χωρσσε γιά τό έμίσσημα τους.
Και τώρα, που είνε φθόσι ή
στιγμή να γεννηθί το παιδί, τό-
ρα που ή Βηθσαβεέ σφάδαζε ά-
πό τίς ώδίνες, ο Δαβίδ άκούσε
τά δογγητά της με παράξηνη ουγ-
κλήση και μέσα του ένας ψαλ-
μός άνέβαινε προς τό Θεο γεμ-
τός εδύνησιών.

"Όρες άσποσινε ή άγνπία της
Βηθσαβεέ. "Ηταν μεσάνυχτα όταν
τον έστνήσαν γιά να τό άναγνεί
δλμ πός τό παιδάκι θα γενιόταν
έκείνη την ημέρα. Τώρα ο ήλιος
έγινε γάλι στη δύση του, και τό
παιδί δέν είχε γεννηθί άκόμα.

"Εμπάνον κι' έβγανον οι γυναι-
κές με πρόσμαα σδαρά, φοβιμέ-
να...

"Η γρηά Ρεβέκα που βοηθού-
σε όλε- τίς γυναικίς στο παλάτι
δέν έλευθερωθόν ζώνυσε σέ μιά
στιγμή το Δαβίδ.

—Βασίληά μου, είπε με φωνή
βραχνή... Δέν έξρω... Μωο φαίνε-
ται πός δέν πάμε και τόσο κα-
λά...

"Η καρδιά του Δαβίδ σπατάη-
σε γιά μιά στιγμή.

—Τι θέλεις να πής; ρώτησε.
—Νά, δέν προχωρεί. Δέν έ-
ρω... Μωο φαίνεται πός είνε ή
πιά δύσκολη γέννα "ού έχω ίση
στη ζωή μου.

Κρύος ιδρώτας στάλαζε στο μέ-
τωπο του Δαβίδ.

—Κάνε ό τι μπορείς, είπε βρα-
χνά.

"Δέν πάμε και τόσο καλά...
Τά λίνια αυτά λόγια τον πώ-
γασαν. "Ηταν σάν να του είχαν
βάλει ένα κομμάτι πάγο στην
καρδιά.

Πρώτη φορά, που του πέρασε
από τό νοο του πός ή Βηθσαβεέ
κινδυνεύει. Ράγνιζε ή καρδιά του
όταν την άκούνε να δογγαή από
τους πόνους, μιά ούτε στιγμή δέν
είχε σκεφθί ν' άνηγγελε, να φο-
βηθί Τό νόμιζε φυσικό, πώ-όλ-
λοτε βασανίζονταν πίο πολύ και
άλλοτε λιγώτερο οι γυναικίς στη
δύσκολη αυτή ώρα.

"Αρχισε να τριγυρνάη στο δω-
μάτιο νιούθοντας τά πόδια του να
λυγίζον.

Πόση ώρα άσάταζε ή άγνπία
της Βηθσαβεέ; Δέν άδξερε να πη.
Οι πρώτες θαμνές άγνπίας της
σύνθη φώτιζαν κιόλας την πλάση,
όταν μπήκε ή γρηά Ρεβέκα, κρα-
τώντας το μωρό στην άγκαλιά
της.

—Επί τέλους! φώναζε ο Δα-
βίδ με φωνή κομμένη, κι' έτρεξε
κι' άρτάζε το παιδί στην άγκα-
λιά του.

"Ηταν ένα πλάσματάκι όμορφο,
εξανθό κι' αυτό, άπαράδλαχτο σάν
τό πρώτο το παιδί, λες και τό
άγγελόδοι έκείνη είχε μετανιωσεί
και έανανίρισε στη γη.

"Η Ρεβέκα όμως κούταζε τόν
Δαβίδ παρόξενα, τόσο παρόξενα,
πώ τά πόδια του βασίληά λυγι-
σαν με μιάς.

—Ρεβέκα, φώναζε. Τι με κυ-
τάς έτσι; Νιώθω ένα ρίγος στη
ψυχής μ' αυτή σου τη ματιά...

—Βασίληά! άποκρίθηκε έκείνη
με φωνή έπίσημη. "Ο Θεός σου
χαρίζει ένα παιδί... Μά, αυτός
που όρίζει τη ζωή τόν άνθρωπον
θέλει να πάρη τη Βηθσαβεέ...

—Τι λες; φώναζε άγρια ο Δα-
βίδ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Τό τέλος.

Νύφη και πεδερά

"Ο Βάσος ήταν χαϊδεμένο παιδί.
"Ηταν μονακόσιος και ή μάνα του
τόν είχε άναθρέψει στο μετάξι.

Στό κρεβάτι της τόν κοίμισε
μικρό, στο κρεβάτι της τόν κοι-
μισε και τώρα που μεγάλωσε.

"Ηθελε να τόν νιούθι κοντά της
τόν λεβέντη της ή κυρά-Λεμονιά.
Μά όπως είπαμε, ο Βάσος ήταν
πειά μεγάλος και μαζύ με τά γό-
νια έδύνησε μέσα του κι' ο πόθος
της άγάπης, τού γάμου, τού νοικο-
κυριού.

Μόλις κατάλαβε τούς πόθους του,
ή κυρά-Λεμονιά ή μάνα του πήγε
να της φύγη τό μωαλό.

Νά χσπή άπ' την άγκαλιά της
τό μονακρίδο της, τό λεβέντη
της!...

Ούτε να τ' άκούση ήθελε. Και
τη πρώτη προένητριά του πάτησε
τό κατόφλι του σπιτιού της, την έ-
διωξε με τό σκούποζυλο, που λέ-
νε:

— Τράβα στόν άγύριστο, σου-
λούκα και μωρλόκο! Τό παιδί
μου, δέν είνε νιά παντοσία, είνε
μικρό άκόμα. "Όταν θάρθι ή ώρα
ή εδύνηση θα τού βρώ έγώ τη
νύφη που τού ταιριάζει.

Κάα όμως τά ψέμματα. "Ο Βά-
σος ήταν πιά άκόμα μεγάλος και
τό χειρότερο γιά τη Λεμονιά, ήταν
έρωτοτυπημένος.

"Αγαπούσε την Πηνελόπεια του
Εύδα, μιά όμορφοκοπέλα νειτό-
νισα του που και κείνη τούκανε
τά λινικά μιά.

"Όταν τό κατάλαβε αυτό ή κυ-
ρά-Λεμονιά πήγε να τελλασθι άπ'
τό κακό της.

"Αν είχε τη Πηνελόπεια στα χέ-
ρια της, θα την καρύδωνε και θα
τη έπνιγε.

Μά δέν κρατείται ή άγάπη.
"Ο Βάσος της τό είπε μιά μέρα
όρθα-κόντα:

—Μάνα μου, την άναγνή τελλιά
τη θυγοτέρα του Εύδα. Θέλω γυ-
ναίκα μου να την κάνω. Πες και
σύ τό ναί και δός μου την εύχί
χου.

"Η κυρά-Λεμονιά άρχισε να
κλαίη με μαδρα δάκρυα.

—"Ωγ! ή μάση, θα σέ χάσω
τόρα που σ' άνασπασα και σ'
έ-
κονα λεβέντη. Σε συνήθισα στο
πλευρό μου ή άμωρη. Θα με φάη
ο καυός, γίόκα μου, θα με ρη-
μάξη ή μοναξιά!

—Τι λόγια είν' αυτά, μανούλα
μου; Στο ίδιο σπiti θα ζήσουμε.
Χωρά μεγάλη πρέπει να τώρησ
θα υπάσης τέτοια νύφη σ' άρχον-
τικό σου.

Μά ή Λεμονιά δέν έπερνε από
λόγια. "Αρχισε να ζήλει και να
μοση τη Πηνελόπεια, τώμαα έ-
κανε στη Παναγία κομμάτια να τη
δθι μπροστά της.

"Ως τόσο ο Βάσος είχε πάρει
την άπόφασή του. Θέλοντας και μη
είπε ή μάνα του ναί.

"Εγινε ο γάμος και μπήκε ή νύ-
φη μέσα στο σπίτι. Κι' άρχισε τό-
τε μιά γκιοινα χωρίς τελεί-
ωμό, πωνόντας με τό τίποτε και
γκρινάζε ή Λεμονιά. Μέρα και νύ-
χτα είχε τό μάτι της καρφομένο
πώ στην νύφη της. "Όλα της φαι-
νόντουσαν στραβά. Και ή φαγούρα
έλο και μεγάλωνε.

Ακόμα και τη νύχτα, στίς όρες
της άγάπης, ή Λεμονιά έμεινε έα-
φνικά στη κάμαρη τ' άντράγγου
και γκρινιάζε με τη νύφη της:

—Θά μωο τό φάς τό παιδί, σκύ-
λα, με τά χείδια σου και τίς γλώ-
κες σου. Μωο τόν στεγνώνουσε τό λε-
βέντη μου, άναθεματισμένη! Σάν

λάμια έχεις ριχτή άπάνω του, θεο-
μπαίχτισα!

Η ζωή της Πηνελόπιας είχε
κατανθρεί μαρτύριο.

Την άγαπούσε ο Βάσος, μιά τί
βγαίνει; Είνε σάρακι τρομερό ή
γκρίνια, που γκρεμίζει σπία κι'
άφανίζει γενειές.

Τά φιλά του Βάσου της βγαί-
νανε ξυνά.

"Η γλώκα της άγάπης, γινόντα
γι' αυτή φαρμάκι!

Δέν την άφηνε να σταθί, δέν
την άφηνε να ήσυχασθι ή πεδερά
της.

Κι' ο Βάσος, άτολμος καθώς ή-
ταν, δέν είχε τη δύναμη να βάλη
τάξι μέσα στο σπιτι του.

"Αρχισε να μαραινεται ή Πηνε-
λοπία, ρουφήχτηκε τό πρόσωπό
της τό τριανταφυλλένιο. Βαθούλ-
σαν τά φωτεινά της ματία και πή-
ραν μιά έκφραση κακίας και μί-
σους.

Τώρα πια στη γκρίνια και στη
φαγούρα της πεδεράς της άπαντού-
σε με γκρίνια και φαγούρα κι' είχε
γίνε τό σπiti κόλασις σωστή!...

"Εξη

6^ο 'Ανάσνε θαθεία και πετάχθηκε δρο-
θια. 'Αρχισε να τριγυρνάει στον κή-
πο. 'Όπως της είχε πη ό θάνης,
πέρασε την ώρα ευχάριστα, ανάμε-
σα στον παραμυθένιο εκείνο κόσμο.

Κάθε κλωνάρι και ένα παραμυθι
ζωής. 'Εδώ το φύλλο που πρόβαλλε τη
μιτσίτσα του άνοιχτού, έδω ό άνθος, που
καμάρισε θαρρείς για την όμορφιά του.
Παραπέρα, ό μικρός πρόσωπος κόμπος του
καρπού. Της άρεσε πάντα ή φύσι της Νέ-
λλης και ήρεσε να παρακολουθή τη ζωή των
φυτών. 'Αλλα σαν άραδωνισμένα, που
πρόσμεναν την ευτυχία, άλλα, σαν κι' αυ-
τήν, τρεμμένα άκούη από την έρωτική ευ-
τυχία που είχαν γνωρίσει τη νύχτα.

Τώρα, τί θα γινόταν; Κανένας φόβος
δεν την έταράξε σ' αυτή τη σκέψη. 'Όλα
όα τέλειωναν καλά. Και τό σχολείο;

Της φάνηκε ένας κόσμος μακρινός τό
σχολείο τώρα. Και όμως ως τό χθές αυτός
ήταν ό κόσμος της. 'Ο Ζερβίδης, ό γυμνα-
στής, ήταν ό θεός της. 'Αν τύχαινε
νά της φερθή λίγο άσπρη, δηλ την ήμέ-
ρα δε μπορούσε να γελήσει ή κοπελίτσα.
'Αν πάλι, όπως συνέβαινε συνήθως, την
επαινούσε, νόμιζε πως είχε φερτά στις
πλάτες και πετούσε.

Τώρα, τό όνομά της ήταν τοιχοκολλημέ-
νο στό σχολείο και τό διάβαζαν οι συμμα-
θήτριες της. Και όλα αυτά τό κοριτσόπου-
λο θά την λυπόταν.

— Πά, πάλι θάλεγαν. 'Η κακομοίρα ή Συ-
ράκου!

Μά αν ήξεραν την αλήθεια; 'Αν την έ-
δωσαν τώρα μέσα στον παραμυθένιο κή-
πο, ανάμεσα στους άνθους και στις υτο-
ματίες; 'Αν μπορούσαν να διαβάσουν με-
σα της; 'Αν έδωσαν τό όμορφο παλληκά-
ρι, που τώρα σε λίγο θά λεγόταν άντρας
της; Κι' αν... αν μπορούσαν να φαντα-
σθούν τό θαύματα που είχε γνωρίσει αυτή
εκείνη τη νύχτα;

Κοκκίνιζε και τό αίμα στις φλέβες της
κυκλοφορούσε με δύναμη. 'Α, αν τό ήξε-
ραν όλα αυτά, τό κουτά κοριτσόπουλο, δε
θα την λυπόταν.

'Ηταν ακόμα θυσιμένη στις όνειροπολή-
σεις της, όταν άκουσε τό όνομά της.

— Νέλλη!

'Η φωνή ήταν γεμάτη λαχτάρα. 'Απέξω
από τόν κήπο, στέκοταν ή 'Αννα, ή μεγά-
λη της αδελφή.

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΛΟΓΙΑ

'Η 'Αννα, ή αδελφή της Νέλλης, χάρτα
του Γιάννη Στύπα, ήταν μία γυναίκα πολυ
νέα ακόμα, μόλις είκοσιτριών χρόνων. Τό
πρόσωπό της όμως με την πονεμένη του,
μεγαλιστική έκφραση, έδειχνε ή κοπέ-
λα αυτή είχε πονέσει πολύ, είχε γνωρί-
σει τις συμφορές της ζωής.

'Εμοιαζε άρκετά της Νέλλης, χωρίς να
χρη την όμορφιά της που θάμπωνε. Καστα-
νή και αυτή, είχε κάποια άπαλότητα και
στό χαρακτηριστικό της και στό κρώμα της,
που φανέρωνε τόν ήλιο, τρυφερό χαρα-
κτήρα της. Τά μάτια της ήταν υγρά, κα-
θώς έσφιγγε στην άγκαλιά της τη Νέλλη.

'Η μικρή έκωσε τό κεφάλι της στό στή-
θος της μεγάλης για να κρύψη τό κόκκινο
φουντωμένο στό μάγουλό της.

— Νέλλη! έκανε ή μεγάλη με λαχτάρα!
Τί είν' αυτό! Πώς τ' αποφάσισες αυτό, μι-
κρή μου;... Είσαι ευτυχισμένη τουλάχισ-
τον; 'Η μήπως μετανιώσεις κιόλας;

— Είμαι ευτυχισμένη, άποκρίθηκε γρήγο-
ρα ή κοπελίτσα.

Τώρα κυττάχθηκαν οι δύο αδελφές. 'Ο-
λη ή φυσιογνωμία της Νέλλης άστράφτε.
'Ηταν ένα μπουμπουκι που κόντευε να
σπάσει τόν κάλυκά του και να φανή σ' ό-
λη του την άνθησι.

Χειροποιούμενες πήγαν μέσα. Κάθισε ή
'Αννα σε μία φάβη πολυδρόνα και κύτ-
ταζε τη Νέλλη, σαν να την έδρασε για πρώ-
τη φορά. 'Επειτα, είπε άργά:

— Νέλλη. Σε ζήλεύω.

'Η μικρή γέλασε ζαλαφρωμένη.
— Δεν ξέρω τί θά σου φέρη ή ζωή, ου-
νέχισε ή 'Αννα. 'Αλλά, φαντάζομαι πως
ό,τι και να πρόκειται να περάσεις, όταν θά
θυμάσαι αυτή την ήμέρα, έδω, δεν θά μπο-
ρείς να είσαι όλοτετα δυστυχισμένη.

— Στην άρχη μου φάνηκε τρομερό, ψιθύ-
ρισε ή Νέλλη. 'Επειτα, ζαφνικά, τό θεώ-
ρησα, φυσικό, άναπόφευκτο.

— Είσαι τολμηρή, έού Νέλλη. Γι' αυτό
σε ζήλεύω. 'Η ευτυχία δεν μπορεί να μη
σου χαμογελάει. Και αν δεν θέλη να σου
έλθη, θά την άρπάξεις με τό στανιό, από
τά μαλλιά.

— Ναι, φώναζε ή κοπελίτσα. 'Εχεις δι-
κιο, Νέλλη. Καταλαβαίνω τόν έαυτό μου.
Είμαι πιασμένη για ευτυχία. Δεν είμαι γεν-
νημένη για να περάσω τό πιο όμορφο χρό-
νο μου στό θάνατο.

— Τρελλοκόριτσο! ψιθύρισε τρυφερά ή
μεγάλη. Τώρα, άκου. 'Ο θάνης μου είπε
πως άπόψε, στις έπτά, θά έρθη να σε πά-
ρη να πάμε έδω σ' ένα έσομολογιστή. Τί-
νά, σε λίγο, θά σου στείλη και ένα νυ-
φικό φουστάνι έτοιμο. Θέλωσε να φορέσεις
και έού νυφικό, σαν όλα τά κορίτσια, για
να μη σου μείνη παράνο.

— Τόν άγαπή, τόν άγαπή τρελλά, φώ-
ναζε ή Νέλλη. Πές μου 'Αννα, δεν είνε
καλός; Δεν είνε όμορφος;

— Αυτό τό ζέρεσι, καλή θλέπω, τρελλο-
κόριτσο. Τώρα, πρέπει ένώ να ζαναφύγω.

'Ηλθα όπως ήμουν, να σε ιδώ, και να μου
πής τί χρειάζεσαι.

— Δεν έχω τίποτα! φώναζε ή Νέλλη γε-
λώντας. Μονάχα αυτά που φορώ, αυτά είν-
ε ή προίκα μου.

— 'Η προίκα σου είνε βασιλική, φώναζε
και ή 'Αννα. 'Εννοία μου, άδελφόπουλο μου
θά σου φέρω απ' όλα. Μη σκετίζεσαι για
τίποτε άλλο, καλή τό είπες, είσαι γεννη-
μένη για να χαρής τη ζωή. 'Ετσι θά είσαι
πάντα. 'Όλοι θά σε δοπούνε να τη χα-
ρής. 'Όλοι θά τό βρίσκουν φυσικό να σε
διευκολύνουν να χαρής τη ζωή σου.

Ειδικήκαν οι δύο αδελφές και ή 'Αννα
έφυγε.

Σε λίγο, ήλθε τό κουτί με τό νυφικό και
με τό στέφανο.

'Όταν ζαναφύρισε τό άπόνεμα ή 'Αννα
ήδρε τη Νέλλη να χοροπηδή σαν τρελ-
λή.

— 'Αδερφούλα μου, φώναζε ή μικρή, κύτ-
τα, τί όραιο που είνε τό νυφικό μου! 'Ε-
λα, έλα, είνε ώρα να τό φορέσω.

'Η 'Αννα της έφερε μία θαλίτσα με διά
φορά ρούχα. Και άρχισε τό ντύσιμο.

'Η γλίσσα των δύο αδελφών στό μεταξύ
κελαδοούσε από χαρά.

Σε μία στιγμή ή Νέλλη κόμπιασε:

— Και ό πατέρας; είνε αινά. Τί θά πη
δαν τό μάη; Θά έρθς και σ' τό μπελά
σου, 'Αννα.

— Τό ξέρω, άποκρίθηκε ή μεγάλη με κά-
ποιο φόβο. Μά τ' αποφάσισα. 'Από που δεν
έτόλμησα να κάνω για τόν έαυτό μου, να
του έναντιωθώ, θά τό κάνω για σένα, αδερ-
φούλα μου χρυσή. Είσαι και έού ένας άλ-
λος έαυτός μου. Και ένώ, Νέλλη, έτσι εί-
χα όνειροπολήσει να παντρευτώ, από αγά-
πη. Και όμως ή έδωσα σαν τό πρόβατο που
τό πάει στό σφαγή σ' έναν άντρα που δε
μόρεσε ποτέ μου ν' αγαπήσω. Τρία χρό-
νια παντρεμένη, άντί να γνωρίσω τόν

παιδί μου νυναικόπουλο.

— 'Ο θάνης πέρασε τό χέρι του γύρω στη
μέση της προστατευτική.

— Φοβάσαι; Τί κακό μπορεί να πάη ή
μικρή μου νυναικόπουλο;

— 'Οχι, δε φοβάμαι! φώναζε παιδικά
ή Νέλλη. Καθίστε. Θά τό γράψω.

Πήρε χαρτί και φάκελλο και έγραψε.

«Πατέρα. Παντρεύτηκε. 'Από αυτή τη σι-
γη είμαι γυναίκα του θάνη. Πέφτω στό
πόδι σου να με συγχωρήσεις. 'Αγαπίου-
στε τόσο και είμαστε τόσο ευτυχισμένοι.
Μη μάς θολώρησ την ευτυχία μας με τό θυ-
μό σου. Με λαχτάρα περιμένω δύο λόγια
σου, όπου θά μάς λές πως μάς συγχωρείς
και πως μάς δίνεις την ευχή σου.»

— Θάνη, είνε ό θάνης. 'Αρκετά του
γράφεις. Πρέπει να μάς καταλάβη.

— Τό γράμμα αυτό θά τό τό δώσω έγώ,
είνε ή 'Αννα.

Και σε λίγο έφυγε, άφίνοντας τούς νιό-
παντρους μόνους.

'Η νύχτα, άπλωσε τό μετάξινα άπαλά
της φτερά γύρω από την έρωτική φωλιά.
Και τό γλυκόλογα και τό φιλή και τό χά-
δια που δόθηκαν στην προσηγομένη νύ-
χτα τρικυμιώμενα, ένοχα, δόθηκαν αυτή τη
νύχτα πιο γαλήνια, μά ακόμα πιο ευτυχι-
σμένα.

'Η πέννα έτρεψε στό χέρι του Βασίλη
Συράκου. Τά γράμματα του ήταν ακάτα-
στατα. Μόλις είχε δώσει τη μεγάλη του
κόρη, την 'Αννα, με τό χειρότερο τρόπο.
'Η 'Αννα είχε φύγει κλαμμένη και έπα-
ναστατημένη. Και ό Συράκος έγραφε στη
Νέλλη.

«Δεν είσαι πιά παιδί μου... Κάνε ό,τι θέ-
λεις. Θά μπορούσα να σε καταγγείλω και
ν' άκυρώσω τό νόμο, έπειδή είσαι άνήλικη.
Δε θά τό κάνω, έπειδή σεόβουι τό ό-
νομά μου. Μά, μη τολμήσης ποτέ να πα-
ρουσιάζεις στό μάτια μου. Πειρασία έ-
χεις άποικη. Μ' αυτήν φροντίσει να ζή-
σεις. 'Από μένα μη περιμένετε τίποτε, ά-
πολύτως τίποτε. Σεγράψτε με από τη ζωή
σας.»

Καλά που μου τύπες, πού άπάντη-
σε έκείνος. Είχα άρχισει να νιώθω τύ-
ψεις, γιατί έδωσα στον 'Αρμένι μερι-
κά κάλπηκα ρούθλια!...

ΡΟΛΑΝ

παράδεισο, γνώρισα την κόλαση, Νέλλη, ή
σου μικρούλα τότε ακόμα. Δε μπορούσες
να καταλάβης. Τώρα όμως είσαι γυναίκα.
Τά καταλαβαίνεις όλα. Μεγάλος στό χρό-
νια, σαν πατέρας μου, και έξαιρετικά κου-
ρασμένος, μου μάρανε μέσα μου κάθε έτε-
ρονίσια της ζωής.

'Ετρεμε όλόκληρη καθώς μιλούσε έτσι
ή νέα γυναίκα. 'Η Νέλλη της είπε με χα-
μόγελο.

— 'Ελα, ζέχασε πιά τις λύπες που πέ-
ρασες. 'Αννα. Τώρα έχεις την κορούλα
σου, τη Λίνα. Κρίμα, αν δεν παντρευόμουν
έτσι κρυφά, αυτή θά μου κρατούσε τη λαμ-
πάδα.

— Είνε αλήθεια, ή ευτυχία μου είνε τό
παιδί, άναστήναζε ή 'Αννα. 'Αλλά, Νέλλη,
ζέρεσι σου τί θά πη να εξαρτάσαι από άλ-
λον. 'Ο πατέρας που με συντηρεί, μά και
ό άντρας μου δεν μ' άφισε πειθαίνοντας
ούτε δεκάρα, νομίζει πως έχει δικαίωμα
να μου κανονίζει ακόμα και τις σχέσεις
μου με τό μωρό μου. Πόσες φορές μ' έκα-
νε να κλάψω και για τό παιδάκι ό πατέ-
ρας!

— 'Ελα! φώναζε ευθύμα ή Νέλλη. Τώρα,
μη λυπάσαι. Κοντά μου, θά είσαι ευτυχι-
σμένη και σ' αυτή ή κορούλα σου. Τό ξέ-
ρω, 'Αννα, ή ευτυχία μου θά είνε τόσο
μεγάλη, που θά φανή και για τις δύο
μας.

Ο ΓΑΜΟΣ

'Επεφταν λοζές ό τελευταίος άκτιδός
του άνοιξιακού ήλιου, στό μικρό κάτα-
στρο έκκλησάκι. Μπροστά στό Ιερό, ό νιό
νυφο, γέρνοντας τό κεφάλι τους με τό
στέφανο, άκουγαν με κατάνυξη. Ρουφούς
κάθε φράσι ή μικρή νυφούλα. Μέσα της
ώρκιζόταν, σε κάθε λέξη, πως θά είνεπρα-
γματικά σύζυγος πιστή, καλή, και πως θ'
αγαπή τό θάνη ως την τελευταία της σι-
γη, πιο πολύ και από τόν έαυτό της ά-
κόμα.

'Ο θάνης, νόμιζε πως άκουγε τό κτύπο
της καρδιάς της αγαπημένης του. Τό μυα-
λό του γύριζε. Στο τέλος δεν άκουγε τί-
ποτε. 'Ηξερε μονάχα πως ήταν παντρε-
μένος και πως δίπλα του, ή πεντάμορφη
αυτή κοπέλλα, ήταν τώρα πιά γυναίκα του
ένώπιον του θεού και ένώπιον των ανθρώ-
πων.

Σουρούπωνε πιά όταν γύρισε στό έξο-
χικό σπιτάκι. Δε μιλούσαν. Μέσα στό αυ-
τοκίνητο, χειροποιάσμενα, καταλάβαιναν
τά μάτια τους να δουρκώνουν από ευτυ-
χία. 'Η 'Αννα, άπέναντί τους, τούς κύττα-
ζε με μάτια δακρυσμένα και αυτή. 'Όταν
έφθασαν στό σπιτί και έβγαλε ή Νέλλη
τό νυφικό της, ή 'Αννα είπες:

— Τώρα ένώ, θά φύγω. Μά τό ζήτημα
του πατέρα... Πρέπει να τό κανονίσου-
με. 'Ο άνηνοχ. Μπορεί ν' άναστήσουμε και
την άστυνομία. Πρέπει να τόν είδοποιή-
σεις.

— Θά του στείλωμε ένα γράμμα, είπες
ό θάνης άποφασιστικά. Θά του άναγγείλου-
με πως παντρευτήκαμε.

— Φοβάμαι τώρα, έκανε χλωμή ή Νέλλη.
'Ο θάνης πέρασε τό χέρι του γύρω στη
μέση της προστατευτική.

— Φοβάσαι; Τί κακό μπορεί να πάη ή
μικρή μου νυναικόπουλο;

— 'Οχι, δε φοβάμαι! φώναζε παιδικά
ή Νέλλη. Καθίστε. Θά τό γράψω.

Πήρε χαρτί και φάκελλο και έγραψε.

«Πατέρα. Παντρεύτηκε. 'Από αυτή τη σι-
γη είμαι γυναίκα του θάνη. Πέφτω στό
πόδι σου να με συγχωρήσεις. 'Αγαπίου-
στε τόσο και είμαστε τόσο ευτυχισμένοι.
Μη μάς θολώρησ την ευτυχία μας με τό θυ-
μό σου. Με λαχτάρα περιμένω δύο λόγια
σου, όπου θά μάς λές πως μάς συγχωρείς
και πως μάς δίνεις την ευχή σου.»

— Θάνη, είνε ό θάνης. 'Αρκετά του
γράφεις. Πρέπει να μάς καταλάβη.

— Τό γράμμα αυτό θά τό τό δώσω έγώ,
είνε ή 'Αννα.

Και σε λίγο έφυγε, άφίνοντας τούς νιό-
παντρους μόνους.

'Η νύχτα, άπλωσε τό μετάξινα άπαλά
της φτερά γύρω από την έρωτική φωλιά.
Και τό γλυκόλογα και τό φιλή και τό χά-
δια που δόθηκαν στην προσηγομένη νύ-
χτα τρικυμιώμενα, ένοχα, δόθηκαν αυτή τη
νύχτα πιο γαλήνια, μά ακόμα πιο ευτυχι-
σμένα.

'Η πέννα έτρεψε στό χέρι του Βασίλη
Συράκου. Τά γράμματα του ήταν ακάτα-
στατα. Μόλις είχε δώσει τη μεγάλη του
κόρη, την 'Αννα, με τό χειρότερο τρόπο.
'Η 'Αννα είχε φύγει κλαμμένη και έπα-
ναστατημένη. Και ό Συράκος έγραφε στη
Νέλλη.

«Δεν είσαι πιά παιδί μου... Κάνε ό,τι θέ-
λεις. Θά μπορούσα να σε καταγγείλω και
ν' άκυρώσω τό νόμο, έπειδή είσαι άνήλικη.
Δε θά τό κάνω, έπειδή σεόβουι τό ό-
νομά μου. Μά, μη τολμήσης ποτέ να πα-
ρουσιάζεις στό μάτια μου. Πειρασία έ-
χεις άποικη. Μ' αυτήν φροντίσει να ζή-
σεις. 'Από μένα μη περιμένετε τίποτε, ά-
πολύτως τίποτε. Σεγράψτε με από τη ζωή
σας.»

Καλά που μου τύπες, πού άπάντη-
σε έκείνος. Είχα άρχισει να νιώθω τύ-
ψεις, γιατί έδωσα στον 'Αρμένι μερι-
κά κάλπηκα ρούθλια!...

ΡΟΛΑΝ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

Μαζιμένες μπροστά στην πόρτα της Ζαμ-
φώσ διαφορές γειτονισσες σχολιάζαν.

— Καλέ τό πιστεύετε, κονα Ευανθία μου;
'Εγώ με τά μάτια μου να τό δώ δε θα τό
πιστώσω.

— Τί λές, καλή Ροδονθέα; 'Η γυναίκα
σου λέει πως τό είδε με μία κοίτα τοπ. 'Ε-
να στοιχείο άσπροντυμένο, μά κουκουλω-
μένη μ' άσπρο σεντόνι άπουντο μεσάνυχτα.

'Η Ζαμφώ άγνεκε στό κατώφλι της.

— Τ' είνε καλή; ρώτησε. Μιντζιλίσι κά-
νεις;

— Δεν τάρμαθες, Ζαμφώ μου; 'Η διπλανή
σου ή 'Αγγελική θάλειει τώρα τρεις νύ-
χτες σε ένα στοιχείο στό σπιτί τοπ.

— 'Αχου! Πλάι μας;

— Ναι. 'Αμ' δεν πκαθόντανε στό δικό
τοπ σπιτί, μα ήθελε νάρρη σ' αυτό τό πλαι-
νό, έντις που τό κληρονόμησε απ' την πε-
θερά τοπ. Ζέρεις, αν δεν είνε τό στοιχείο
τόπ πεθεράς τοπ που έρχεται για να τη
διώξη;

— Αυτό θάνε, είπες ή Ζαμφώ. 'Εκείνες ή-
τανε πάντα στό μαχαίρια νύφη και πεθερά.
Τό λοιπόν δεν την ήθελε νάρρη στό σπιτί
τοπ. Και σκακνέται άλυπη ακόμα για να
τη διώξη. 'Αχ, πως μπορεί καλή και κά-
θεται μέσα ή κακομοίρα! Γιατί δε φεύ-
γει να πάη στό παλιό τοπ σπιτί;

— Μ' άφού τό κληρονόμησε τί να κάνη;
Κ' είνε μονάχη, γιατί ό άντρας τοπ λείπει
στή Σαλονίκη. Νάπνε έρχεται.

'Η 'Αγγελική έρχότανε από τη γυνία.

— Καλέ τί μου λένε, είπες ή Ζαμφώ. Στοι-
χείο, 'Αγγελική μου; Να φύης καλή και
να τό νοικιάσες...

— Τί να κάνω που ό άντρας μου μού-
γραψε να μην τό κουνήσω, γιατί τό θέλει
να τό πάη κι, ό άδερφός του και
μπορεί να μπη μέσα άξαφνα και να τό
κληρονόμησέ έκείνος με τό ζόρι. Τώρα
έρχομαι από την έκκλησία. 'Ηππα κ' ήκα-
να ένα μνημόσυνο στό συχωρεμένη και εί-
πα τό παπιά νάρρη να μου διαβάση τό
συχωρετικό μέσα στό σπιτί.

'Η Ζαμφώ είπες:

— Τίποτα δε θά κάνης. Τό καλό που σου
θέλω να πάς στό σπιτάκι σου και να τό
νοικιάσες αυτό σε ξένο. Νά! 'Εγώ που εί-
μαι πλάι, τό πιάνω, φτάνει να μου τό δώ-
σης φτηνά. Θ' άνοιξω μία πορτίτσα στό
ντουβάρι του πρεβόλιου και θ' αλλιζόμαι.
Μία καμάρη είνε. Θά βάλω τά παιδιά μου
να κοιμούνται που στενοχωριόμαστε κ' έ-
μεις.

'Η 'Αγγελική την κύτταζε πονηρά. Τόση
πάλη προθυμία ή Ζαμφώ να νοικιάση τό
προσφυγικό σπιτάκι, άφού τό λέγανε και
στοιχείομένο!

— Μά έού δε φοβάσαι; ρώτησε μία.

— Να σου πώ, κερά μου, άπάντησε ή
Ζαμφώ. Τό στοιχείο, αν είνε ή πεθερά σου
διώχνει τη νύφη. Μ' έμένα δεν είνε τίπο-
τα ή συχωρεμένη ή κόνα Βαγγελίως. 'Εξ έ-
ναντίας τόσα χρόνια γειτονεύουμε και μ'
αγαπούσε σαν κόρη τοπ.

Σε λίγο άλες έφυγαν και ή Ζαμφώ μπή-
κε σπιτί της. Την ίδια νύχτα κατά τό με-
σάνυχτα σκακνέθηκε, πήρε ένα σεντόνι,
κουκουλώθηκε από τό κεφάλι ως τό νύ-
χι και κατέθηκε από την ταράτσα στό
σπιτί τό πλαινό. Πλησίασε τό παράθυρο
της 'Αγγελικής και είπες με φωνή θαρεία
και σурητή:

— 'Ακόμα έδω 'σαι, έ; 'Εδω είσαι, όρε
συχαμένη!...

'Η 'Αγγελική, που τις μπήκαν οι φύλλοι
στ' αυτή, άγανε κρυμμένη στην κουζίνα
και μόλις την είδε να πηδά από την μία
ταράτσα στην άλλη, κατάλαβε πως αυτή
ήτανε τό στοιχείο, για να της νοικιάση ό-
σο τό σπιτί. Είχε λοιπόν νερό ζεμα-
τιστό και με τό μπρίκι της τό έχυσε κατα-
κέφαλά.

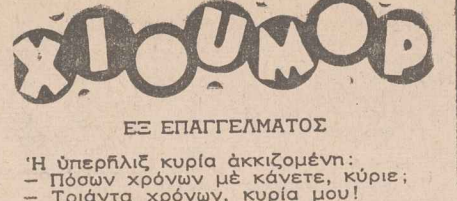
— Άσας! έσκουξε τό στοιχείο και τρέ-
χοντας ανέθηκε στην ταράτσα και έφυγε.

Την άλλη μέρα όλη ή γειτονία έμαθε
τά κατορθώματα της Ζαμφώ, ή όποια ήταν
σκουφωμένη γιατί τό κεφάλι της τό είχε
ζεματίσει ή 'Αγγελική.

— Τί έχεις, Ζαμφώ; τη ρώτησε ή 'Αγγε-
λική.

— Πονοκέφαλο να σε χαρώ. Κρύωσα φαί-
νετα!

— Να μη γυρίζης το νύχτες στο σπιτί ταρά-
τσας να μην κρώνης, τις άπάντησε χαίρε-
κακά ή άλλη. Να προσέχης και τό στοι-
χείο!

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ

Μαζιμένες μπροστά στην πόρτα της Ζαμ-
φώσ διαφορές γειτονισσες σχολιάζαν.

— Καλέ τό πιστεύετε, κονα Ευανθία μου;
'Εγώ με τά μάτια μου να τό δώ δε θα τό
πιστώσω.

— Τί λές, καλή Ροδονθέα; 'Η γυναίκα
σου λέει πως τό είδε με μία κοίτα τοπ. 'Ε-
να στοιχείο άσπροντυμένο, μά κουκουλω-
μένη μ' άσπρο σεντόνι άπουντο μεσάνυχτα.

'Η Ζαμφώ άγνεκε στό κατώφλι της.

— Τ' είνε καλή; ρώτησε. Μιντζιλίσι κά-
νεις;

— Δεν τάρμαθες, Ζαμφώ μου; 'Η διπλανή
σου ή 'Αγγελική θάλειει τώρα τρεις νύ-
χτες σε ένα στοιχείο στό σπιτί τοπ.

— 'Αχου! Πλάι μας;

— Ναι. 'Αμ' δεν πκαθόντανε στό δικό
τοπ σπιτί, μα ήθελε νάρρη σ' αυτό τό πλαι-
νό, έντις που τό κληρονόμησε απ' την πε-
θερά τοπ. Ζέρεις, αν δεν είνε τό στοιχείο
τόπ πεθεράς τοπ που έρχεται για να τη
διώξη;

— Αυτό θάνε, είπες ή Ζαμφώ. 'Εκείνες ή-
τανε πάντα στό μαχαίρια νύφη και πεθερά.
Τό λοιπόν δεν την ήθελε νάρρη στό σπιτί
τοπ. Και σκακνέται άλυπη ακόμα για να
τη διώξη. 'Αχ, πως μπορεί καλή και κά-
θεται μέσα ή κακομοίρα! Γιατί δε φεύ-
γει να πάη στό παλιό τοπ σπιτί;

— Μ' άφού τό κληρονόμησε τί να κάνη;
Κ' είνε μονάχη, γιατί ό άντρας τοπ λείπει
στή Σαλονίκη. Νάπνε έρχεται.

'Η 'Αγγελική έρχότανε από τη γυνία.

— Καλέ τί μου λένε, είπες ή Ζαμφώ. Στοι-
χείο, 'Αγγελική μου; Να φύης καλή και
να τό νοικιάσες...

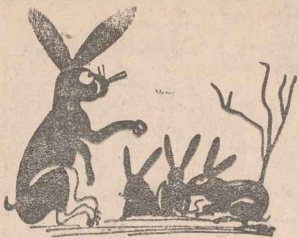
— Τί να κάνω που ό άντρας μου μού-
γραψε να μην τό κουνήσω, γιατί τό θέλει
να τό πάη κι, ό άδερφός του και
μπορεί να μπη μέσα άξαφνα και να τό
κληρονόμησέ έκείνος με τό ζόρι. Τώρα
έρχομαι από την έκκλησία. 'Ηππα κ' ήκα-
να ένα μνημόσυνο στό συχωρεμένη και εί-
πα τό παπιά νάρρη να μου διαβάση τό
συχωρετικό μέσα στό σπιτί.

'Η Ζαμφώ είπες:

— Τίποτα δε θά κάνης. Τό καλό που σου
θέλω να πάς στό σπιτάκι σου και να τό
νοικιάσες αυτό σε ξένο. Νά! 'Εγώ που εί-
μαι πλάι, τό πιάνω, φτάνει να μου τό δώ-
σης φτηνά. Θ' άνοιξω μία πορτίτσα στό
ντουβάρι του πρεβόλιου και θ' αλλιζόμαι.
Μία καμάρη είνε. Θά βάλω τά παιδιά μου
να κοιμούνται που στενοχωριόμαστε κ' έ-
μεις.

'Η 'Αγγελική την κύτταζε πονηρά. Τόση
πάλη προθυμία ή Ζαμφώ να νοικιάση τό
προσφυγικό σπιτάκι, άφού τό λέγανε και
στοιχείομένο!

— Μά έού δε φοβάσαι; ρώτησε μία.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ Κ. ΜΑΤΣ ΜΟΥΤΣ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΑ

Όταν ο ταξιδιώτης χτύπησε την πόρτα του μικρού φτωχικού οπιτιού τους, οι δυο χωρικοί ησαν αποκολλημένοι με το μέτρημα των χρημάτων τους.

— Γρήγορα γυναίκα, είπε ο γέρος Ντεογκά. Κρυψε τα λεφτά στο μαοτελλό και πήγαινε κατοπιν ν' ανοίξεις.

Πειθήνια, η γερωντισσα έκρυψε το κομποδεμα και πλησιάζοντας κατοπιν την πόρτα, την μοιραίνει με προσφύλασι. Στήθεα όμως του πλουσιώτη ταξιδιώτη, την ανοίγει διαπλάτα. Ό ξένος αυτοσυστηθηκε άμεσως με ζεση προφορά:

— Είμαι ο Μάτς Μούτς, από τη Βαλτιμόρη, 16ος γραμματέας του πλουσιώτατου Άμερικανού Άρθουρ - Ουίλλιαμ - Τζώρτζ. Άρλιγκτον του Σικάγου, αντιβασιλέως των παλαιών ελαστικών και τριχών γάτας.

Λέγοντας αυτά, ο έντιμος Ντεογκά Μούτς φάχτηκε πυρετωδώς και ζαχνικά χλώμιασε φωνάζοντας:

— Μπα! Τζώ! Έχασα το πορτοφόλι μου! Τι θα ήθ' τώρα ο κύριός μου.

Και κατάχλωμος σωριάστηκε σ' ένα οκαμνί.

— Δεν μ' ενδιαφέρει τόσο για το πορτοφόλι, είπε ο Μάτς Μούτς. Η καταστροφή είναι η έξης: Είχα μέσα σ' αυτό μιάν επιστολή για σας, και μέσα στην επιστολή είχα και μερικά δικά σας δολάρια.

— Δολάρια!... Δικά μας!... φώναξε ο γέρο Ντεογκά.

— Γίε! Τρεις χιλιάδες δολάρια. Τώρα θυμούνται και το όνομά σας, είσαθε ο κύριος Πλανταγόνε.

Το αντρόγυνο ανατρίχιασε για μία στιγμή. Καθώς όμως η γυναίκα τον άνοιξε το στόμα της για ν' απαντήσει αρνητικά, ο γέρο Ντεογκά την πρόλαβε και είπε στον ξένο:

— Πλανταγόνε! Και γιατί να μην είμαστε;

— Βέρι γουέλλ! συνέχισε ο ξένος. Τότε, κύριε Πλανταγόνε, θα θυμόσαστε τον μικρό

«μπου» που πριν από πολλά χρόνια συναντήσατε στον μεγάλο ορόμο να πευαίνει από πεί να και κρύο;

— Τι έκανε λέει;

— Γίε! Τον «μπου» έκείνο που περιλάβατε και του όσωατε ψωμί και τον όσαλατε να κοιμηθ... θυμάστε;

— Νημ! Έτσι κι' έτσι!

— Ό «μπου» αυτός επήγε στο Σικάγο και είναι σήμερα ο σερ Άρθουρ-Ουίλλιαμ Τζώρτζ. Άρλιγκτον. Αν όμως έγινε πλουσιώτατος, ο «μπου» δεν έχασε ούτε εσάς, ούτε το ψωμί που του όσωατε και κι' αυτό που έδωσε για σας μιά επιστολή που σας εκφράζει τις ευχαριστίες του με πολλά πολλά δολάρια. Μου είπε: «Μάτς Μούτς, να φίλησης εκ μερούς μου με όλη σου την ψυχή τον καλό κύριο Πλανταγόνε και τη γυναίκα του!» Βέρι γουέλλ, για τα φίλια. Τα δολάρια όμως;...

— Άς είναι όμως, δεν είναι παρά μία ασπμαντί λεπτομερεία. Θα τηλεγραφήσω στον σερ Άρλιγκτον να μου στείλη αλλη επιστολή με καινούργια δολάρια και παραπάνω μαλιστα κι' αποζημιώσι!

— Τι αποζημιώσι;

— Δεν καταλαβαίνετε; Μιά αποζημιώσι για το ψωμί που θα φάω εγώ και τα σεντόνια που θα λερώσω!... Έχετε μήπως αντίρρησι, κύριε Πλανταγόνε;

— Καμιά!...

— Κι' έσείς κυρία Πλανταγόνε;

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

— Καμιά!...

Κι' έτσι οι ήμερες περνούσαν και ο λαιμαργός Μάτς Μούτς ένοιωσε να θερειύη η όρεξι του. Ό γέρο Ντεογκά είχε σφάξει δέκα κόττες, όκτώ κουνέλια και τό καλοθρεμμένο γουρούνι του. Όταν λοιπόν φάγθηκε και τό γουρούνι, ο Ντεογκά και η γυναίκα του άποφασισαν να ξεκαθαρίσουν την κατάσταση.

— Κύριε Μάτς Μούτς... Θα θέλαμε να σας μιλήσω κι' αυτήν την επιστολή με τα δολάρια.

— Δηλαδή! φώναξε σκανδαλισμένος ο Άμερικανός. Θέλετε να με διώξετε;

— Όχι, όχι, μόνο πού σώθηκαν τα χρήματα.

— Λαμπρά! Φεύγω λοιπόν απόψε για την Άμερικη. Θα πω στον προϊστάμενό μου: «Νάμια, Έρχομαι να πάρω την επιστολή για τον κύριο Πλανταγόνε».

— Κύριε Μάτς Μούτς, μάς σώζετε!

— Μόνο πού χρειάζομαι δέκα χιλιάδες φράγκα για τό ταξίδι μου!

Κρύος ιδρώτας έλουσε τον γέρο Ντεογκά. Τι να κάνει όμως; Να διώξη τον Άμερικανό και να κόση τα λεφτά;

— Μά γιατί, τραύλισε, ό ταχυδρόμος δεν σας έφερε κανένα γράμμα;

— Τό γράμμα θα έλθη έπ' όνόματί σας! Έπ' όνόματι Πλανταγόνε!

Σάν τρελλάς ό γέρος έτρεξε στο ταχυδρομείο και έκει έμεινε πώς είχε έλθει μιά συστημένη επιστολή έπ' όνόματι Πλανταγόνε και ότι έπεστροφή στον άποστολέα της.

— Πού; τραύλισε ο Ντεογκά.

— Στο Σικάγο, νομίζω! του είπε ό υπάλληλος.

Και πάλι σάν τρελλάς ό γέρο Ντεογκά ζαναγύρισε σπίτι του.

— Κύριε Μάτς Μούτς, είπε σ' τιν Άμερικανό, έχετε δικιο. Πάρτε 10.000 φράγκα, τρέξετε στο Σικάγο και γυρίσετε άμέσως με τα δολάρια!

Ό έντιμος Ντεογκά Μούτς άντι να οπειύη να επιστρέψη στην Άμερικη, πήγε σέ μιά γειτονική πόλι και άκολούθησε την συνιστάμενη του τακτική:

α) Πήγε στο νεκροταφείο.

β) Σημείωσε ποιοι τάφοι ήσαν παραμελημένοι.

γ) Διάλεξε άναμέσα σ' αυτούς ένα όνομα νεκρού που να μην έχη άπογόνους.

Κι' όλα αυτά για να τυλιξη άλλο «κοροϊδο», σάν τον γέρο Ντεογκά, πού είχε την κακοήγη έμπνευσι να πάρη την θέσι ενός νεκρού για να διεκδικήση την άριστη του ζαπλοτύου.

Άρλιγκτον, ό όποιος ήταν ένας συνώνος πού είχε ως άποστολή να στέλνη από τό Σικάγο συστημένες επιστολές στην διεύθυνσι ενός...νεκρού!

Και οι Ντεογκά περιμένουν άκόμη την επιστροφή του Μάτς Μούτς.

άποφάσισε ν' άλλαξη επάγγελμα. Κά ανοίξε μιά ταβέρνα, άπο υπερβολική αγάπη προς τό κρασί. Μά την έκλεισε σέ λίγο κι' άποφάσισε να έκμεταλλευθην την εξαιρετική του σωματική δύναμι.

Η έμπνευσι αυτή του όγκη σέ καλό. Όταν έκανε τις Κυριακές επιδείξεις της δύναμής του, στην πλατεία της συνοικίας του, τό νομίσμα τα έπεσαν βροχή στο χαλάκι πού άπλωνε μπροστά του. Οι πρώτες αυτές επιτυχίες έκαναν τον Τόπαμ να οργανώρη συστηματικώτερα τη δουλειά του. Κι' άποφάσισε να κάμη μιά επιδείξι πού θα έμενε ιστορική στο Λονδίνο.

Ύστερα λοιπόν από μιά μεγάλη διαφήμισι με τελάληδες — την εποχή έκείνη δεν υπήρχε άλλο μέσο ρεκλάμας — παρουσίασε στην 28 Μαρτίου 1743 σ' ένα άπεράντο γήπεδο όποιος ήθελε, μπρός σέ χιλιάδες θεατών, τρία βαρέλια νερό πού είχαν, συνολικό βάρος 1836 λί τρεσι! Αν δεν τα μάς φαινόταν άπίστευτο, άν δεν τό έπεβεδαίονε και η έφημερίς «Χρονικά

του Λονδίνου», η όποια άφιέρωσέ δυο ολόκληρες στήλες στο φύλλο της 2 Άπριλίου 1743 για την περιγραφή της καταπληκτικής αυτής αθλητικής επίδειξης.

Άπο την ήμερα έκείνη φημνι του όμμα Τόπαμ ζεπερασέ τα όρια του Λονδίνου, για ν' απλωρη σ' όλη την Άγγλια, σ' όλο τον κόσμο. Συγχρόνως, άρχισαν να κυκλοφορουν εικόνες του πού τον παρουσίασαν άλλες σαν ήμπεδο και άλλες αληθινη σέ μιά παλη με τον ήρωα κλην!

Τό περίεργο είναι ότι ό Θωμάς Τόπαμ ήταν άσυναντος, κα κοψιφαμένος, λιγάκι καρμπουρης μαλιτω. Τα μπράτσα του όμως ήταν τόσο κοντρά, όστε ό μύς γεμίζαν το κοιλίμα της μαοχαλίας! Για τον Τόπαμ ήταν παιχνισιά να κυμώρη με τα όακτυλα του ένα μπουρντινίνο πιατο και να το μετατρέψη σέ ραυσο, μέσα σέ λίγα λεπτά της ώρας. Γηγορούσε να οικισώη από τη γη με τα όοντια του ένα τραπέζι, στην ακρη του όποιου ήταν τοποθετημένο ένα βαρος σι κλων! Άκουμπουσε μιά κοντρη σιερένια ραυσο στο λαιμο του πίσω απ' το κεφάλι του και πιανώντας με τα χερια του τις δυο ακρες της, τις λυγίσε μεχρι του όμειου να ενγίτσουν μεταξύ τους.

Ό Θωμάς Τόπαμ ήταν φιλόθερος και ανοιχτοχερης. Συχνάτα μοίρασε στους φτωχούς το μεγαλύτερο μέρος των εισπραξεων του. Η καλωσυνη της κυρίας του ήταν παροιμιώδης. Και αυτή ακριώς η καλωσυνη του έγινε αφορμή να έχρη ό άνθρωπος αυτός τραγικό τέλος.

Σέ ηλικία 34 ετών, στην άκρη της σωματικής του δύναμης, ό Τόπαμ είχε την ατυχία να παντρευτη την Έννι φουλτων, ένα λεπτοκαρμωμένο κοριτσι, έικοσι έξι ετών. Λίγο καιρό όμως ύστερα από το γάμο τους, άπεσείκη ότι το λεπτοκαρμωμένο έκεινη κοριτσι με τα καταγάνθα μαλλια και τα γαλαζία ματια, ήταν μιά στριγγιά, μιά μεγαίρα. Άποκτιψε ός τέτοια επιρροή στον άντρα της, όστε ο Θωμάς έπαψε πια να έχρη θέλαιο μπρος στη γυναίκα του. Κά ήταν αληθινή τρομερο τό θέαμα να βλέπη κανείς έναν ήρακλή, έναν άνθρωπο πού τον φυσόντουσαν όλοι, υποχεύρη μίας ασθενικής γυναίκουλας. Η Έννι ήταν φιλοκτηρητική και άπαύσιμος από το συζυγίο της να κανη καθημερινές επιδείξεις, για να κερδίση όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα!...

Ό Τόπαμ δεν τόλμυσε να της φέρη την παρμηκή αντίρρησι. Ίμερα πανά μερα έδινε παραστάσεις, πού τον κούραζαν τρομερα και έζαντλουσαν τον οργανισμό του. Μά ο Θωμάς Τόπαμ έγινε πραγματικά δυστυχισμένος από τον καιρό πού η γυναίκα του άρχισε να τον άπατα, χωρίς ντροπή, με διαφόρους ξένους και περαστικούς. Ήταν τόση η λήθη του για την συμφορά του αυτή, όστε έξέπεσε έντελως και έντενέ το περιγέλο της συνοικίας.

Σέ λίγο είχε γίνει πιά φάντασμα του έαυτού του!... Πολλές φορές κοιμότανε στους δρόμους μεθυσμένος και τό πρώτο του ζηντούσανε τα παιδιά πού χοροπηδούσαν τριγύρω του! Σ' αυτή την κατάσταση είχε φέρη τον ήρακλή της Άγγλιας μιά λεπτοκαρμωμένη γυναίκα!

Ένα πρωί, οι γείτονες είδαν την Έννι να θναίνει έξω από τό σπίτι, ακούζοντας, άναμωλα, την ρώτησαν τι έχει, αλλά από τις άπαντήσεις πού τους έδωσε, δεν κατάλαβαν τί ήθελε να πη. Τό μόνο πού κατάλαβαν ήταν πώς η Έννι παρουσίαζε σοβαρά δείγματα δια νοπτικής διαταραξης. Τό μυστήριο αυτό διαλευκάνθη, όταν μερικοί από τους γείτονες υπήκανε στο σπίτι να ιδουν τι συμβαίνει. Στή σοφίτα όρκανεν τον Θωμά Τόπαμ κρεμασμένο από ένα δοκάρι της όροφης. Είχε αυτοκτονήσει, γιατί δεν μπορούσε πια να υποφέρη την κατάπτωσι και τον έξευτελισμό.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

— και "Αδωνίς

ΕΜΗΝΙΚΟΣ ΘΥΛΟΣ

Δεν θα σάς πώ τίποτε τό καινούργιο λέγοντάς σας ότι ό "Αδωνίς ήταν όνειρωδώς όραίος... Ήταν τόσο όραίος όστε η ίδια η Αφροδίτη τον έρωτεύθηκε όπως θα έζερε όλοι. Έζερε όμως και τις λεπτομέρειες του έρωτος αυτού της θεάς της καλλονής: Δεν τό πιστεύατε και κι' αυτό θα σάς τις διηγηθώ.

Όταν η Αφροδίτη είδε για πρώτη φορά τον άγαπημένο της ν' άνασταύεται έξοπλισμένος κάτω απ' τη σκία μιας δρύος, τίποτε δεν της έκανε τόση έντύπωσι όσο η όροσση του νεότης.

—Ναι, είσαι όραίος! του είπε. Είσαι όραίος σαν θεός. Έχεις όμως έπάνω σου κάτι πού δεν έχουσι ό θεοι και πού ποτέ δεν θα τό άποκτήσουν... Έχεις τη νεότητα... Είσαι μόλις δεκαετής έ- τώ. Είσαι πιά όροσρορής κι' από τό κρύο νερό και έχεις μάγουλα σαν ροδάκινα και λαμύ σαν κοριτσιού! Έζέρεις τι σημαίνει αυτό;

—Όχι, άποκρίθηκε με έλικρη νεα ό "Αδωνίς, ό όποιος δεν ήξερε τί θα πη έννοιας και ματαιόδοξια. Μά γιατί μιλάς τόσο πονύ για τα δικά μου χείλια; Έσύ πόσων χρόνων είσαι;

—Είμαι δυο χιλιάδων χρόνων άποκρίθηκε γελώντας η Αφροδίτη...

Ό "Αδωνίς κύτταξε με μεγάλη όπορη τη θεά πού σ'εκοτό μπροστά του σαν ολόδροσο λουλούδι. Δυο χιλιάδων χρόνων!... Τού φαινόταν πολύ παράξενο αυτό πού είχε άκούσει.

—Άστειεύσαι; της είπε. Τα λόγια σου είναι άκατανόητα.

Μά ό "Αδωνίς ήταν πολύ νέος άκόμη για να τά καταλάξη αυτά τά πράγματα. Η Αφροδίτη όμως, πού είχε μεγάλη πείρα στο ζήτημα της ζωής και της αγάπης, ήξερε πολύ καλά γιατί αίσθανόταν έκείνη την μεγάλη χαρά άντικρύζοντας τον για πρώτη φορά. Καταλάβαινε πόσο όραίος πράγμα ήταν ν' άγαπήση έναν όραίο και άπειρο άνδρα πού ήταν άκόμη σκεδόν παιδί. Μέσα στην αγάπη πού έννοιωθε για τον "Αδωνι, υπήρχε κι' κάτι από τη μητρική σπονγη. Κάς κάποιος φθόρος άκόμη γιατί δεν μπορούσε να προβέξη πού τό τέλος θα έπαυρη η έρωτική αυτή περιπέτεια...

Για τό νεαρός "Αδωνίς, ό έπιβέλιος αυτός κυνηγός ήταν παρόλομος όσο κανένας άλλος στον κόσμο. Έτρεψε αδιάκοπα μέσα σιά άγρια δάση κυνηγώντας τά άγρια θηρία. Η Αφροδίτη προσπαθούσε με κάθε τρόπο να θυγάλη μέσα απ' την καρδιά του την έπικίνδυνη αυτή ματιά του, με δεν τό κατάφερνε. Κά συλλογιζόταν με λύπη πώς μιά μέρα ό νέος αυτός πού τόσο άγαπούσε, θα είχε ένα πολύ κακό τέλος.

Μιά μέρα ό "Αδωνίς κυνήγησε έναν κόπρο ως τη φωλιά του. Εκεί πιάστηκε σωμα με σωμα μαζί του. Κά όταν ό σύντροφός του έφθασαν στο μέρος αυτό, όρθηκαν τό όραίο του σωμα έξοπλισμένο άνασθητό μέσα στις λόγχες. Ο κάπρος τον είχε πληγώσει όραία μιά ό "Αδωνίς δεν πέθανε. Η Αφροδίτη τον περιπολήθηκε με λαχάρα και μεταγίτησε τέτοια φάρμακα όστε κατώρθωσε να τον σώση.

Και τώρα τον άγαπούσε πολύ περισσότερο από πριν. Τον άγαπούσε με λαχάρα, με παρσφορά. Τέτοια έρωτική παρσφορά δεν ήσαν όμως δυνατόν να διαρκέσουν πολύ και ήρθε μιά μέρα πού και οι δυο τους βαρέθηκαν την αγάπη τους. Ήρθε μιά μέρα πού κανείς τους δεν έβρισκε πιά στον άλλο ότε και τό πιο μικρό θέλητρο. Η Αφροδίτη δεν άγαπούσε πιά τον "Αδωνι και ό "Αδωνίς άρχισε να θωρατεί την τελειότητα της θεάς της καλλονής.

Άρχισε τότε να έρωτοτροπεί μιά από τις Νύμφες πού άκολουθούσαν την άκολουθία της θεάς μιά μικρούλα, πεταχτή, παμψηφρη και παιχνισιάκη Νύμφη. Η Αφροδίτη δεν θυμωσε κι' αυτό μά δέχομε άμέσως τις σχέσεις της κι' έφυγε για τον Ολύμπο.

Ό "Αδωνίς στενοχωρήθηκε στην

αρχή πολύ για την φυγή της γρήγορα όμως παρηγορήθηκε. Άρχισε πάλι να κυνηγά με τον ίδιο όηλο και τό ίδιο πάθος όπως πρώτα. Κι' έτσι βρήκε στο κυνήγι όλες έκείνες τις χαρές πού του χάρισαν τη λήθη.

Μά τό κυνήγι είχε κόστους και κινδύνους και όλα αυτά κούρασαν μέσα σέ λίγα χρόνια τον "Αδωνι κι' έτσι η νεότης του πέρασε χωρίς και ό ίδιος να τό αντίληψη. Ήρθε πιά η ώριμη ηλικία. Ωστόσο διετηρείτο πάντοτε όραίος.

Πέρασε κάμποσος καιρός άκόμη. Μιά μέρα ό "Αδωνίς θέλησε να πηδήση ένα χαντάκι. Σκόνητα. Ψε όμως, έπεσε κι' έσπασε τό ένα του πόδι. Έμεινε πολύν καιρό στο κρεβάτι άσασινδόμενος από φρικτούς πόνους. Όταν ζανάνησε πάλι, είδε πώς τό πόσο δεν τον τρεβούσε τ' άσπυνημονεύατά του!

Δεν ήξερε όμως να κρατήση τη πέννα στο χέρι του. Χρειάζονταν λοιπόν κάποιος βοηθός. Αναζήτησε λοιπόν μιά κοπέλλα πού θα τού έκανε αυτή τη δουλειά, δεν την έβρισκε όμως πουθενά. Έξαρνα ένα πρωί παρουσιάστηκε μπροστά του ένα άγνωστο γοητευτικό κοριτσι. Η όροσι της νέας, τά φωτερά "αυθα μαλλιά της τον καταγύτευσαν και την ήμρε εύχαρίστως για γραμματέα του.

Η έργασία άρνιασε την ίδια μέρα. Ό "Αδωνίς υπαγόρευε και η κόρη έγραφε. Έτσι τό γέο και όραίο κοριτσι μπηκε σιγά—σιγά στην καρδιά του "Αδωνι και τότε συνέβη έκείνο πού έπρεπε να συμβέη: Η άθωότης και η καλωσύνη

του κοριτσιού έγοήτευσαν τον όμορφο άνδρα και από την άλλη πλευρά πάλι η πείρα και η σοφία του "Αδωνίδους γεμισαν έκτίμησι την καρδιά της νέας. Μιά βραδυά ένώ έγραφαν όπως συνήθως τά άσπυνημονεύατά, το κοριτσι έπεσε στην άγκαλιά του. Και από τό θρόνυ έκείνο δεν έγραψαν πιά άλλο...

Ό "Αδωνίς αίσθανόταν τον έαυτό του εύτυχισμένο. Στην κατάσταση πού όρισκόταν, δεν έλλυχε να δοκιμάση αυτή την εύτυχία. Κι' εύχαριστούσε τους θεούς πού του έστειλαν τό γοητευτικό αυτό πλάσμα στις τελευταίες μέρες της κούρασμένης νεότητος του.

Πόσων χρόνων είσαι, αγάπη μου; τον ρώτησε μιά μέρα η νέα.

—Σαράντα πέντε, άποκρίθηκε ό "Αδωνίς. Και σ' ό μικρή μου πόσο είσαι; Δεκαέξη!... Δεκαεφτά;

—Είμαι άκριβώς δυο χιλιάδων εικοσιεφτά έτών, άποκρίθηκε έκείνη.

Και τότε μέσα στο μεγάλο έκείνο δωμάτιο, όρθώθηκε κι' άστραψε μπροστά του η Αφροδίτη, τέλεια και έπιβλητική, όπως τού είχε παρουσιάσει και άλλοτε, κάτω από τη σκία της δρύος. Με μεγάλη του κατάπληξι ό "Αδωνίς είδε πώς η Αφροδίτη πού του παρουσιάστηκε άλλοτε σαν ώριμη γυναίκα όταν αυτός ήταν άκόμη πολύ νέος, τού παρουσιάζονταν τώρα πολύ νέος, σαν μιά άάα και άνδρη παρσούλα.

Ήταν η αλήθεια. Αφροδίτη, η πρώτη του αγάπη πού είχε έβρει τώρα να γίνη και η τελευταία του.

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΜΙΟΜΑΝΤΡ

ΛΑΪΚΕΣ

παροιμίες

ΓΑΛΙΚΕΣ

Έκείνος πού άγαπάει πολύ τιμωρεί σκληρά.

* Ό έρωτας πρέπει νάναι ζεστός κι' η έκδίκη μας κρύα.

* Με δυο πράγματα δεν πρέπει να παίζη κανείς. Με τη φωτιά και με τόν έρωτα.

* Μη δίδετε ποτέ την παρμηκρότερη πίστη στις ύποσχέσεις μιάς γυναίκας, γιατί η καρδιά της γυρίζει μ' έναν τροχό πού διαρκώς γυρίζει.

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ

Ό άνθρωπος πού είναι άνθρωπος, δεν άμαρτάνει δυο φορές.

* Πρέπει να δουλέψης δυο μέρες για να κερδίσης τό φαί μιάς μέρας.

* Και τά βουνά φοβούνται τον πλούσιο.

* Τό μάτι του νοικοκύρη παχάινει τό βόδι.

* Δεν έφημερώνει στο χωριό πού δεν έχει πεινιό.

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ

Ό άνόητος ποτέ δεν θαυμάζει τον έαυτό του τόσο πολύ, όσο όταν κάμη καμιά άνοησία.

* Χωρίς ψωμί, κανένας νόμος δεν μπορεί να κρατηθην στα πόδια του.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

Προσεχώς θα προβληθην μιά όπεροχη ταινία, η υπόθεσις της όποιος περιστρέφεται γύρω απ' την ζωή του τσίρκου. Η ταινία αυτή φέρει τον τίτλο «Μεγάλο νομμένο» και όλες οι συγχλογιστικές σκηές της εγυρίστηκαν στο τσίρκο Σαρραζάνι στη Δρέσδη. Σκηνοθέτης της τού φιλμ αυτού είναι ό Κάρλ Άντον.

Πίσω από τά έπιβλητικά άκροβατικά νομμένα, έκτυλίσσεται μιά δραματική έρωτική ιστορία δυο άνδρων πού μένουν πιστοί στην τέχνη τους έστω και αν αυτοί τους στοιχίζει πόνους και θυσιές.

Στό «Μεγάλο νομμένο» θα γερμανικός κινηματογράφος θα μάς παρουσιάση μιά μεγάλη έκπληξι. Πρόκειται για την νέα έκπληξι Μαρίας Ρήνη η όποια θα γοητεύη τους φίλους του κινηματογράφου τόσο με τον χορό της και με τό παίξιμό της, όσο και με την όμορφιά της.

* Η Χίλντε Κράλ, η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τού φιλμ «Αινούσκα» και «Όταν η γυναίκα έθλη» θα έπαγεμωφανισθην συντόμως στο μεγάλο φιλμ «Μεγάλα μεγαλουτόλεια».

* Τόν Βέρνερ Κράους, πού θεωρείται ένας από τους καλύτερους δραματικούς καλλιτέχνες τού κόσμου και τον όποιον έθαυμάσαμε πρό μνηνών στο φιλμ «Ανέλι» θα τον ιδούμε και πάλι έφέτος στο φιλμ «Μεταξύ ούρανος και γης».

Στό φιλμ αυτό πρωταγωνιστεί πια τό πλευρόν του Γκιζέλα Ούλεν, η γνωστή και από τό φιλμ «Πετρωμένο».

* Η Γκιζέλα Ούλεν όπεδισέ, ως γνωστόν την δεύτερα σύζυγο τού Ρέμπραντ, Χεντρίκε, στο φιλμ «Τό λυκόφως της δόξης».

Ό Χάινς Μόζερ και ό Τέο Λίνγκεν θα είναι οι πρωταγωνιστές τού φιλμ «Επτά χρόνια γούρως» πού είναι συνέχεια της περυσινής έπιτυχίας τους «7 χρόνια γούρως».

Στό φιλμ αυτό συμπρωταγωνιστούν η Άννελόρε Σρότ και άσπυνηθέστατος Βόλφ Άλμπαχ Ρέττ.

* Ό Βόλφ Άλμπαχ Ρέττ ήταν ως γνωστόν παρτενιέρ της Μαρίας Ρέκ στο φιλμ «Χορός με

τον Αυτοκράτορα» και της Κλάρας Ταμπόντν στην χαριτωμένη μουσική ταινία «Γαλάζια μάσκα».

* Την Χαριτωμένη Χατάγιερ την είδαμε έφέτος σέ τρεις ταινίες: «Νύχτα στη Βενετία», «Κατηγορώ» και «Μεγάλη σκία».

* Η Ίρην φόν Μάγιεντορφ, πορταίτο της όποιας έδημοσιεύσαμε στο έξωφύλλό μας (τεύχος 244) είναι η πρωταγωνίστρια τού φιλμ «Όταν οι θεοι άγαπούν». Η ταινία αυτή είναι μιά πιστή άναπαράστασις της ζω

CI Άγλοι του Γερο-Παρατατικού

ΤΖΙΦΟΣ

Συναισθανθείς την "Ανοιξιν και τας φουσκοδεονδρίας, και λόγω της θερμότητας και της έμης ανδρείας, προθύμως απεφασίον, και δὴ παντοῦ μῆσφ, ἐπὶ ὠραίων γυναικῶν ὡς γυφ νὰ ἐπιπέσω!

Ἐπεμελήθησαν σθεναρῶς τὰς ἐνδυμασίας, κ' ἐξήλθον πλήρεις χάριτος και πλήρης παρρησίας, παρατηρῶν τὰ θήλεα μὲ κεκρυμμένον πόνον, και τοὺς κομφῶδεις νεαροὺς οἰκτροὺς κατα- (τροπῶνων

Πλὴν, ὡς εἰκός, τὰ θήλεα μ' ἐκδάνιζον (κακείνα και ἵνοιγον στὰ στήθη των διαμπερῆ πλ- (γῆν), ἐν τέλει δὲ περίεζ ἐμοῦ συνευθούντο, ἵνα πολὺ πλῆσιον ἴστανται κατὰ τὴν ἐκλο- (γῆν).

Ἐξέλεζον μίαν μικρὰν κομψὴν ὥσπερ (λαμπάδα μὲ κεῖλη σαρκωδέστατα και παχουλῶδες (σώμα, πλὴν ὁμως μοὶ ἐκράυγασεν: «Τί θέλεις; (Φιλενάδα; Κι' ἐγὼ, δρὲ γέρο, νόμιζα πῶς θέλεις νο- (σοκόμα)!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Ο άντικαταστάτης

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στὴν «Τράπεζα τῶν Δολίων Πιστώσεων» ο διευθυντὴς κ. Ραβινιὸλ συζητεῖ με τὸν κ. Μπωμινὲ τὸν ὑποδιευθυντὴ του).

Διευθυντὴς.—Δέκα χρό- νια τώρα, κ. Μπωμινέ, εἰσθε ὁ πῖο ἀφωτισμένος συνεργάτης μου... Πο- τε δὲν σὰς ἀρνήθηκα τίποτε, οὐτε ἀσχη- οὐτε, οὐτε ἀδεια, οὐτε οἰκονομικὴ- ποτε εὐκολία.

Υποδιευθυντὴς.—Εἶμαι καθυποχρεωμένος στὸν κ. διευθυντὴ καὶ δὲν ζητῶ παρὰ τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ἀποδείξω.

Διευθυντὴς.—Λαμπρά! Ἐφθόσε λοιπὸν ἡ εὐκαιρία αὕτη. Ἐφθόσε τρεῖς ἡ ὥρα ἔχω προκλήσει ἀπ' τὸν ἀνακριτὴ. Εἶμαι ἐξαρ- σθε δὴ θὰ ῥῶ τοὺς ἀλλοτρίους πέντε χρόνια φυλακῆς.

Υποδιευθυντὴς.—Πέντε χρόνια φυλακῆς! Ποῦ νὰ πά- ρῃ ὁ διάβολος, θὰ πρόκειται ἀ- σφαλὲς γιὰ τὴν μετοχὴς τῆς «Πα- γωμένης Σοκολάτας».

Διευθυντὴς.—Ἀκρι- βῶς... Καταλαβαίνετε δέδια, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ πῶ πέντε χρόνια φυλακῆς καὶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ὑποθέσει μου στὸ ἔλεος τοῦ Θεο- ῦ. Σκέφθηκα λοιπὸν, καθὼς δὲν εἶμαι καὶ πολὺ γνωστός, νὰ στεί- λω ἕνα ἀντικαταστάτη.

Υποδιευθυντὴς.—Ἀντικαταστάτης; Καὶ ποιὸν παρα- κολῶ;

Διευθυντὴς.—Ἐσθε, κύριε Μπωμινέ. Περιττὸν νὰ δια- μαρτυρῶ. Κάθε ἄλλο παρὰ ζη- μιώνος θὰ γῆθε ἀπ' τὴν ὑπό- θεσι αὕτη. «Ὁ μισθὸς σὰς ἀνέρ- χεται σὲ 36.000 φράγκα τὸ χρό- νο. Ὅταν βῆθε ἀπ' τὴν φυλακὴ, ἐγὼ θὰ σὰς μετρήσω ἕνα εκατομ- μύριο φράγκα... Σὺμφωνοί;... Λοι- πὸν θὰ παρουσιάσθῃτε ὡς Ραβι- νιὸλ καὶ θ' ἀναγνωρίσετε ὅλες τὶς λαθροχειρίες γιὰ τίς ὁποῖες θὰ σὰς καταγορήσουν... Ὁρῶνται, λοιπὸν... σὲ πέντε χρόνια!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Πέντε λεπτά ἀργότερα στὸ γραφεῖο τοῦ ὑποδιευθυντοῦ. Ὁ κ. Μπωμινέ συζητεῖ με τὸν τμημα- τάρχη κ. Ντυγκομπιέ).

Υποδιευθυντὴς.—...Τὸ πολὺ πολὺ νὰ φάτε τρία χρόνια φυλακῆς, κ. Ντυγκομπιέ.

Τμηματάρχης.—Τρία χρόνια! Καὶ τὸ νομίζετε λίγο αὐ- τὸ.

Υποδιευθυντὴς.—Κατα- λαβαίνετε πολὺ καλὰ, ὅτι οὐτε ἐ- γὼ, οὐτε ὁ κ. Διευθυντὴς μποροῦ- με νὰ χασομεράμε στὴ φυλακὴ. Θὰ παρουσιασθῇτε στὸν ἀνακριτὴ, θὰ παραδεχθῇτε τὴν κατηγορίαν καὶ μόλις γῆθε ἀπ' τὴν φυλακὴ, θὰ σὰς μετρήσω τριακόσιες χιλιά- δες φράγκα!

Τμηματάρχης.—Τὰ συγ- χαρητήριά μου κ. Μπωμινέ. Δὲν θὰ το ἐχάσω ποτὲ αὐτὸ... Μπο- ρεῖτε νὰ πηγαίνετε... Τὴν περὶ με- νετε!

Υποδιευθυντὴς.—Τὸ... ἔκατομύριο!

Διευθυντὴς.—Δὲν εἶ- μαστε καλά. Σὰς ὑποσχέθηκα τὰ χρόνια φυλακῆς ἀπὸ μὲνα πέντε χρόνια φυλακῆς στὴ θέσι μου. Ἰώ- ρα, τὸ πολὺ - πολὺ νὰ σὰς δώσω ἑνὸς μηνὸς ἀδεια...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Πέντε λεπτά ἀργότερα στὸ γραφεῖο τοῦ τμηματάρχου. Ὁ κ. Ντυγκομπιέ συζητεῖ με τὸν ταμῖα κ. Μουβιῶ).

Τμηματάρχης.—Θὰ φυλακισθῇτε ἐξ ἡμέρας, ἕνα χρό- νο τὸ πολὺ... Καταλαβαίνετε πολ- ῶ καλὰ, ὅτι οὐτε ὁ κ. διευθυ- ντὴς, οὐτε ὁ κ. ὑποδιευθυντὴς, οὐ- τε ἐγὼ, μποροῦμε νὰ χασομεράμε στὴ φυλακὴ. Θὰ μῆθε λοιπὸν φυ- λακὴ στὴ θέσι τοῦ κ. διευθυντοῦ καὶ μόλις γῆθε θὰ εἰσπράξετε 100.000 φράγκα! Σὺμφωνοί;

Ταμίας.—Ἐκατὸ χιλιά- δες φράγκα; Εἰσθε βέβαιος πῶς θὰ μείνω ἐξ ἡμέρας, ἕνα χρόνο τὸ πολὺ;

Τμηματάρχης.—Τὸ ἀ- νώτατον ὄριον...

Ταμίας.—Κόλλα το! Παρντόν! Ἦθελα νὰ πῶ σὺμφω- νοί.

Τμηματάρχης.—Ὁρ- θούαρ κ. Μουσιῶ... Θὰ σὰς φέρνω πορτοκάλια!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Πέντε λεπτά ἀργότερα, σ' ἕνα διάδρομο τῆς Τραπεζῆς ο ταμίας συζητεῖ με τὸν κλητῆρα Ὀνεζὶμ Μπαλοτέν).

Ταμίας.—Τὸ πολὺ νὰ πᾶς κανένα μῆνα φυλακῆς... Κατὰ- λαβαίνετε πολὺ καλὰ, ὅτι οὐτε ὁ κ. διευθυντὴς, οὐτε ἐγὼ μποροῦμε νὰ χασομεράμε στὴ φυλακὴ... Θὰ παρουσιασθῇτε λοιπὸν στὸν ἀνακρι- τὴ. Θὰ πῆς πῶς εἶσαι ὁ κ. Ρα- βινιὸλ καὶ θὰ παραδεχθῇς κάθε κατηγορίαν. Θὰ σὲ δώσουν φυλακὴ καὶ μόλις βῆς, θὰ σοὺ δώσω τρία χιλιάδρια... Σὺμφωνοί;

Ὀνεζὶμ.—Ἐνὰ μῆνα φυλακῆς... Σὺμ- φωνοί κ. Μπαλοτέν, τρέχω στὸν ἀ- νακριτὴ.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ). Ἀνακριτὴς.—Εἰσθε ὁ Ἐρνέστος, Ζαν, Ζυλ, Ροβινιὸλ; Ὀνεζὶμ.—Ὀχι... ὁπλοῦν, δηλαδὴ ναι... Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος...

Ἀνακριτὴς.—Εἰσθε δι- ευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Δολίων Πι- στώσεων;

Ὀνεζὶμ.—Βέβαια... Ἀνακριτὴς.—Θὰ γνω- ρίζετε ὑποθέτω γιὰ τὸν γραφεῖ- ο;

Ὀνεζὶμ.—Ἰδέαν δὲν ἔ- χω... Δὲν περφαίει ὁμως, τὰ πα- ραδεχόμενα ὅλα γιὰ ν' ἀπλοποι- ῇ τὴν ἐργασία... Βόλτε με στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ τελειώσω μὲ μὰ καὶ καλῶ!

Ἀνακριτὴς.—Πῶς; Δὲν

ἀπεχερρεῖτε νὰ ἀπαρκοποιήσετε αὐ- τὸν οὐρανὸ;

Ὀνεζὶμ.—Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο... Χαλάσε ὁ κόσμος πού θὰ μὲν ἕνα μῆνα φυλακῆς; Ἀνακριτὴς.—Ἐνὰ μῆνα;... Πέντε χρόνια θέλετε νὰ περῶ;

Ὀνεζὶμ.—Οὐτε τριανταδύο ἡμέρες... Ἐξέρω ἐγὼ τί λέω...

Ἀνακριτὴς (στὸ γραμ- ματεῖα του).—Τὴν λέει αὐτοῖς! Ὁ φακέλλος τὸν παρουσιάζει ὡς μεγαλοκαρχαρία, καταχραστὴ νέον Σταλινιστῆ... Νομίζα κι' ἐγὼ πῶς εἶχα πετύχει μὴ ἀπ' τὴς μεγά- λες ὑποθέσεις πού κάνουν ἐξόδο ἕνα ἀνακριτὴ καὶ περῶ σ' ἕνα ἀνθρώπου τοῦ δὲν ἐννοεῖ οὐτε κἀν νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν αὐτοῦ του;... Στὸ χρονολογικὸ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἰληγαντε κ. Ραβι- νιὸλ, εἰσθε ἐλεύθερος!

Ὀνεζὶμ.—Ὅποτε δὲν θὰ με βόλατε φυλακῆς;... Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω τὸν λόγο νὰ μὴ παω φυ- λακῆ!...

Ἀνακριτὴς.—Κλητῆ- ρες! Διῶξετε αὐτὸν τὸν χριστιανό... ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Ἐνῶστε ἀπὸ μὴ ὥρα στὸ γρα- φεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς Δολίων Πιστώσεων, ὁ κ. Ραβινιὸλ ἀκούει τὴς ἐξηγήσεις τοῦ ὑποδι- ευθυντοῦ).

Υποδιευθυντὴς.—Καθὼς ἔλαψετε, κ. διευθυντὰ, τὰ κανονιστὰ ὅλα καὶ εἰσθε ἐλεύθε- ρος!

Διευθυντὴς.—Τὰ συγ- χαρητήριά μου κ. Μπωμινέ. Δὲν θὰ το ἐχάσω ποτὲ αὐτὸ... Μπο- ρεῖτε νὰ πηγαίνετε... Τὴν περὶ με- νετε!

Υποδιευθυντὴς.—Τὸ... ἔκατομύριο!

Διευθυντὴς.—Δὲν εἶ- μαστε καλά. Σὰς ὑποσχέθηκα τὰ χρόνια φυλακῆς ἀπὸ μὲνα πέντε χρόνια φυλακῆς στὴ θέσι μου. Ἰώ- ρα, τὸ πολὺ - πολὺ νὰ σὰς δώσω ἑνὸς μηνὸς ἀδεια...

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Πέντε λεπτά ἀργότερα στὸ γραφεῖο τοῦ ὑποδιευθυντοῦ).

Υποδιευθυντὴς.—Μὲ συγχωρεῖτε κ. Ντυγκομπιέ, σὰς ὑποσχέθηκα τριακόσιες χιλιάδες ἀν μὲνα τρία χρόνια φυλακῆς... Ἐφθόσον δὲν ἐμείνατε, τὸ πολὺ νὰ σὰς δώσω ἀδεια γιὰ δεκαπέντε μέρες...

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

(Πέντε λεπτά ἀργότερα στὸ γραφεῖο τοῦ τμηματάρχου).

Τμηματάρχης.—Μὰ μὴ πᾶς μείνατε καθόλου στὴ φυ- λακὴ γιὰ νὰ σὰς δώσω τὴς ἑκα- τὸ χιλιάδες πού μου ζητᾶτε;... Τὸ πολὺ κ. Μπωμινέ νὰ σὰς δώσω ἀδεια τὸ Σάββατο... κι' αὐτὸ πολ- ῶ σὰς πέφτει...

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

(Σὲ μὴ γωνίαν τοῦ διαδρόμου ὁ ταμίας συναντᾷ τὸν Ὀνεζὶμ).

Ταμίας.—Ὅταν εἶνε κα- νεὶς ἡλιθίος σὰν κι' ἐγὼ, δὲν ἀναλαμβάνει τὴν ὑποθέσει τῶν ἄλλων! Ἀντὶ νὰ σοὺ δώσω τρία χιλιάδρια, θὰ σοὺ δώσω τρεῖς κλωστής στὰ μαλακὰ!

Διευθυντὴς (περνόν- τας).—Τὴν τρεχὴ Μπωμινέ;

Ταμίας.—Εἶνε ἕνας ἡλί- θιος κλητῆρας κ. διευθυντὰ, πού μόνον γκάφες ἔχει νὰ κάνει! Ἐ- νὰς ἀρχιστοῦ.

Διευθυντὴς.—Ἀχρή- στοὺς δὲν θέλω σ' ἕνα σοφάρῳ ἴθρμα σὰν τὸ δικό μου. Πῶς σὲ λένε;

Ὀνεζὶμ.—Ραβινιὸλ, κ. δι- ευθυντὰ.

Διευθυντὴς.—Τὴν ἔκα- νε λέει... Μὲ κοροϊδεύεις κιόλας;

Ὀνεζὶμ.—Μ' αὐτὴ τὴν ἱ- στορίαν περφεύω τὰ ὀνόματα... Μὲ λένε Ὀνεζὶμ Μπαλοτέν...

Διευθυντὴς.—Ἀπὸ σῆ- μερα δὲν ἀνήκει πλέον στὸ προ- σωπικὸ τῆς Τραπεζῆς... Μποῦν, πᾶρῶστε τὸν καὶ νὰ μὴν τὸν ἐα- νοδῶ αὐτὸν τὸν ἡλιθίον! (Φεύ- γει).

ΜΑΞ ΡΕΝΙΕ

ΕΚΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ὁ ἀγαπημένος μας Νίκος Ε. Τριβιζάς καὶ ἡ χαριτωμένη καὶ σεμνὴ ὄνις Ὀφίη Ε. Ρίτσου, ἡρ- οαδωνισθῶσαν. Τοὺς εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας εὐτυχισμένην τὴν καινούργια ζωή.

Κα Ἀντιγ. Α. Κούση Κωνστ. Α. Κούσης

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ 17 μέχρι 23 Ἀπριλίου ἔχουν ὡς ἀκολου- θῶς:

Ἵρα κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σὰς: 8 - 12 μεσημῆ. τοῦ Σαββάτου (17), 2 - 4 μ.μ. τῆς Τετάρτης (21).

2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητή- ματα: 11 π.μ. - 2 μ. μ. τῆς Δευτέρας (19), 5 - 7.30 μ.μ. τῆς Πέμπτης (22).

3) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων: 10 - 11.45 π.μ. τῆς Δευτέρας (19), 8 - 12 μεσημῆ. τῆς Πα- ρασκευῆς (23).

4) Διὰ τὰ τυχερὰ παιγνίδια: 2 - 4.15 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (18), 8 - 10 μ.μ. τῆς Πέμπτης (22).

5) Διὰ τὰς αἰσθηματικὰς συ- ναντήσεις σὰς: 4.15 - 6.45 μ. μ. τῆς Τρίτης (20), 10 π.μ. - 1 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (23).

6) Διὰ γάμους ἢ ἀρραβῶνας: Αἱ ἀπογευματινὰ ὥραι τῆς Τρί- τῆς (20). Ἐπίσης τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης (22).

7) Διὰ τὸ μέλλον σὰς: 10 π.μ. - 12.45 τῆς Τρίτης (20), 8 - 10 μ. μ. τῆς Παρασκευ- ῆς (23).

Αἱ ἀπαντήσεις

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Κυρίαν μετὰς Κ. α- μελίαν.—Ἀγαπᾶτε πολὺ τὰς ἀντακούσεις, τὸ χρέμα, τὴν πολυ- τέλεια, τὴν καλοπερίστα. Ἐχετε καλὴ μνήμη καὶ οὐκ ἀπονομεῖτε ὅτι σὰς ἐκμε κανεῖ, καλὸ ἡ κα- κό. Ὡς ἔχετε στὴ ζωὴ σας πολ- λὰς ἐρωτικές περιπέτειες. Ἡ ἀ- γάπη σὲ σὰς ἔχει χαρακτηρὶ μᾶλλον ὁλίκον, παρὰ ψυχικόν καὶ αὐτὸ ἴσως σὰς προκαλεῖ διαφύ- σεις στὸν γάμο. Θὰ ἀποκτήσετε παιδιὰ καὶ αὐτὸ θὰ σὰς φέρῃ με- γαλὴ χαρὰ. Θὰ γίνετε οἰκογί- κως ἀνεξαρτητὴ καὶ θὰ αἰσιοκῶ- σετε ὅλα τὰ ἀγαθὰ πού ἐπιτυχεῖτε. Ὁ ραβινιὸλ τοῦ Πέριαν.

Ἀπὸ τὸν ἑρωτὰ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν φιλικὴν δὲ δοκιμασίαν ἀπογο- ητεύσεις καὶ διαμευσεις. Θὰ παν- τρευθῇτε ὁμως ἀπὸ ἑρωτὰ καὶ θὰ εὐτυχίσετε στὴν οὐδυνική σας ζωὴ. Θὰ περάσετε μερικὲς στενο- χῶρες στιγμῆς. Λίγα παιδιὰ θὰ ἀποκτήσετε. Ἐχετε πολλοὺς φί- λους, οἱ, ὅποιοι θὰ σὰς παρέξουν πολλές ἐκδοουλεύσεις. Θὰ περάσε- τε στερήσεις στὴ ζωὴ σας, ἀργό- τερα ὁμως θὰ ἀντιβῶναι καλὰς ἡμέρας γιὰ σὰς καὶ θὰ φθάσετε σὲ ἐπίτλῃ θέσι. Θὰ κάμετε πολ- λὰ ταξίδια.

Γιὸς οὖν.—Σὲν Ἰ. Μ. Π.—Ἐχετε ζωηρὴ ἀντίληψιν ἀν καὶ με κάποιαν ὁδοὶ ἐπιπολοῦσας, εὐφροσύνη καὶ κλαίοντες τὴν παι- δειά. Εἰσθε ἐλκυστικὸς τύπος καὶ ἐμπεύετε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φι- λία. Θὰ ἀγαπήσετε στὴ ζωὴ σας κάποιον ἕνα, πιθανὸν δὲ νὰ ευμ- παθήσετε δύο πρόσωπα συγχρό- νως. Θὰ δοκιμάσετε κυρίως καὶ ἀπογοητεύσεις ἀπὸ πρόσωπα τοῦ αὐτοῦ φύλου, ἴσως δὲ παντρευθῇ- τε δύο φορές. Θὰ ἀποκτήσετε πολλὰ παιδιὰ. Τὰ οικονομικὰ σὰς θὰ ὑποκρίνται σὲ συνεχῆ μετα- βολὰς. Τυχρὴ σὰς ἡμέρα ἡ Τε- τάρτη, χρώμα σὰς τὸ ἀργυρόλευ- κο.

Φτερωτὴν Χρυσάλη.—Εἰσθε ἐλκυστικὴ μεγαλὴ. Ψυχὴ χωρίς προϋπολογισμοῦ, τολ- μῆρ, ἐνθουσιασμοῦ γιὰ μεγάλας πράξεις. Εἰσθε αἰσιδόξῃ. Ἰκανο- ποιήσετε εὐκόλως, προσβάλλετε ὁ- μως καὶ γρήγορα. Δὲν σὰς ἀρέ- σει νὰ σὰς διευθύνουν ὁ αὐτοῦ. Στὴ ζωὴ σας θὰ παρουσιασθῶν πολλὰς ὑποθέσεις ἐρωτικῆς φύσε- ρος. Ἐνὰ σημαντικὸ γεγονός ἡ ἡ ἀλλαγὴ τῆς τύχης σας δὲ συμμῆ- ντὰ τριάντα σὰς χρόνια. Πιθανὸν νὰ κάμετε δύο γάμους. Λίγα παι- διὰ. Θὰ ἀποκτήσετε ἡ καὶ καθό- λου. Ὡς περάσετε στὴ ζωὴ σας οικονομικὰ στερήσεις, ἀργότερα ὁμως θὰ ἀνταλλάξουν καλότερες ἡ- μέρες γιὰ σὰς. Τυχρὴ σὰς ἡμέ- ρα ἡ Πέμπτη, χρώμα σὰς τὸ ἰώ- δεσ, λίθος σὰς ὁ ἀμέτρητος.

Αἰσθητική

ΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Σήμερα θὰ σὰς γράψω γιὰ τὰ διάφορα σημεῖα καὶ τὴς θέσεις οὐλῶν τοῦ προσώπου τοῦ προ- αλόντα:

1) ἀπὸ διαφορῶς τοπι- κὰς παθήσεις: ἀκμήν, θυλακίτιδα, θυλακίτις (καλὸν γῆρ), ἐκσάρκω- λος, καρκίνος ἡ ἀπὸ γενεὰ βαρεῖα λοιμώδη νοσήματα: ὡς εὐλογίαν, ἀνεμοβλογιά, σкарлатина καὶ ἰλα- ρά. 2) Ἀπὸ σημεῖα κτυπήματος ἡ ἄλλου τραυματοῦς ἡ μετεγχει- ρτικὰ τοιαῦτα καὶ 3) ἀπὸ ἐγκα- ματὰ διαφόρου βαθμοῦ.

Ὅταν καὶ διὰ τὰ ἐλαφρὰ στίγ- ματα ἄλλοτε ὀμιλήσαμεν, ἔτσι καὶ γιὰ τὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰτίων προκαλούμενα θαρύτερα τοιαῦτα, ἡ πρώτη μέριμνα σὰς πρέπει νὰ ἔ- λνε πάντοτε ἡ πρόληψις τῶν οὐλῶν καὶ δευτέρων σὲ περιπτώσι πού παρ' ὅλα τὰ ληφθέντα μέτρα ἐμ- φανισθῶν οὐλῶν, τότε νὰ τὴς πε- ριποιηθῇ ἀμέσως καὶ καταλλη- λως. Καὶ ἡ παραμικρὴ οὐλὴ κτυ- πηματος ἡ ἄλλου μικροτραυματοῦ τοῦ προσώπου ἀντιθέτως πεισμα- τώδης καὶ εἶναι ἀνάγκη μακρὰς περιποίησεως γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ τοιαύτην γιὰ νὰ καταστῇ ἐ- λάχιστη ὁρατὴ καὶ νὰ μὴ τὸ ἀ- σχημιζῇ.

Ἐν πρώτοις δὲν πρέπει ν' ἀ- φήσετε τὴν οὐλὴ νὰ σκληρυνθῇ, καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει, νὰ κάνετε μόνον ἐπιτομήν ἐλαφρῶς ἐνταῖβες στὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ λίγη γλυκε- ρίνη καὶ κατόπιν πρὸς τὸ θάδω νὰ τὴν ἀλοιφετε μὲ τὸ κατὰ μὲ φάρμακο: Ἀλκοὸλ 15 γρ., δάμμα 20 σόγιον 5 γρ., μπόμ ντὲ ζυντὲ 20 σόγιον.

Δεκά σταγόνες ἀπὸ τὸ ἀνωτέρ- ρω ὀδρὸν ρίχνετε μεσα σ' ἕνα κουτάλι πολὺ ζεστὸ νερὸ καὶ ἀ- πό τὸ ἀνακατεῖτε καλὰ καὶ τὸ δάτυλο, κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασ- σὰς τοῦ σημεῖο. Τὸ ἴδιο φάρ- μακο εἶναι ἀποτελεσματικὸν ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ σημεῖα τῆς ἐλὺ- γιάς, τῆς ἀνεμοβλογιάς καὶ τῆς οστρακίας.

Μόλις ἐμφανισθῶν τὰ ἐξάνθη- ματα τῆς ἀνεμοβλογιάς, εὐλογίως ὁστρακίας ἡ ἱλαρῶς, ἡ πλυνεῖτε 2-3 φορές τὴν ἡμέραν τὸ πρόσω- πόν με ἕνα κομμάτι, βαμβακί βρεγ- μένο με τὴν κατὰ μὲ λύσιν:

Ροδόνηρο ἄνθρ 130 γρ., μπό- ρατ ντὲ σόντ 5 γρ., γλυκερίνη 1 γρ., καὶ ὅλα στεγνώσει ἡ λύσιν ν' ἀλειψτε τὸ πρόσωπον με τὴν ἐξῆς ἀλοιφῇ: Λιμνὴν δλεοκαλὸρ 20 γρ., λιμνὴν 5 γρ., βαζέ- λην 15 γρ., τοῦρμπω μίτεραι 1 γρ.

Πρὸ πάντων νὰ ἀποφεύγετε νὰ ἐξύνετε τὰ ἐξάνθηματὰ τῶν παθῶ- σων αὐτῶν, διότι ἀπ' ἐνὸς διὰ τῶν ὀνδρῶν μολύνονται καὶ πᾶν- τὸν πόνον, ἐνὸς ἀπ' ἑτέρου προ- καλοῦν ἀνεξίτηλες ὁδὲς. Ἄν δὲν ἔχετε τέλος προφύλαξιν νὰ ἐφαρ- μόσετε τὴν ἀνωτέρω θεραπείαν, τότε χρειάζεται ἄλλη ἀντιστητικὴ λύσιν καὶ εἰδικὴ πομῶδα τὴν ὁ- ποῖαν θὰ σὰς χορηγήσῃ ὁ δερμα- τολόγος ἱατρός σας, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως.

Γενικῶς οἱ διαφορῶς οὐλῶς δὲ ἀπὸ σημεῖα τοῦ προσώπου τὰ ἐμ- φανισθῶν κατὰ τὴν διαφορὰν τοπικῶν παθῶν ἡ τραυματῶν, ἐκτείνονται ἡ ἐξαφανίζονται κατὰ πιν εἰδικῆς θεραπείας, ἡτις εἶναι πάντοτε ἀνάλογος τῆς προκαλεσά- σης ταῦτα αἰτίας τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς καθύπτης τῶν. Ὅσον ἀ- φορᾷ τέλος τὰ σημεῖα ἀπὸν πα- ραμένον κατὸν ἐγχειρήσεων (μετεγχειρητικὰ) ἡ τὰ χειρουργικὰ βελτιοῦνται δι' ἀκτινοθεραπείας ἡ δι' αἰσθητικῆς ἐγχειρήσεως.

<